CĂLIN TURCU

O. Z. N.

ISTORIE STRANIE ŞI ADEVĂRATĂ

MOTTO:

Ignoranţa nu este un argument.

ISBN 973-9100-17-1

EDITURA ELIT-COMENTATOR
1992

Lumea contemporană, cu nenumăratele şi imprevizibilele ei transformări, frămîntări şi semne de întrebare, nu este suficient cunoscută încă, aşa cum îi place lui „homo sapiens" prea adeseori să creadă. Nu ne cunoaştem destul de bine propria planetă, acest grăunte de nisip minuscul şi insignifiant ce călătoreşte prin Univers purtîndu-ne cu sine pe noi, cei ce pretindem în prezent că sîntem o civilizaţie. În aceste condiţii, este pur şi simplu aberant să pretindem că vom reuşi, cel puţin în viitorul apropiat, să „cucerim" spaţiul cosmic. Aceasta rămîne numai un ideal intangibil pentru noi cei de astăzi, dar perfect realizabil pentru o omenire de mîine ce va fi reuşit să se salte pe o nouă treaptă de civilizaţie şi dezvoltare.

Sîntem înconjuraţi de semne de întrebare. Ele plutesc în jurul nostru, le simţim uneori prezenţa, dar sîntem cu mult prea preocupaţi de micile noastre probleme cotidiene, pentru a le acorda răgazul şi atenţia necesare. Preferăm înarmările excesive şi sofisticate, în loc să încercăm a afla care a fost rostul iniţial al monumentelor megalitice de la Stonhenge sau Baalbeck. Dăm prioritate conflictelor armate de tot felul; în schimb, nu ştim exact ce se întîmplă de fapt în „Triunghiul Bermudelor" sau în alte zone similare ale Terrei, unde dispar anual un milion de persoane, după calcule de ultimă oră.

Ce ştim astăzi despre OZN-uri? Nimic mai mult decît ştiam, de pildă, acum zece, douăzeci sau treizeci de ani. Acest fenomen contemporan continuă să ne sfideze prin prezenţa sa insolită şi enigmatică.

Volumul de faţă nu-şi propune să aducă o dezlegare misterului OZN. Nu-şi propune nici să aducă răspuns vreuneia din nenumăratele întrebări pe care le ridică acest fenomen. Facem numai o succintă trecere in revistă a observaţiilor ciudate pe care oamenii de pe diferite meridiane ale Terrei le-au făcut în lungul istoriei lor cunoscute.

Vă invităm, aşadar, în sălile Muzeului Observaţiilor Ciudate şi sperăm cu toată sinceritatea să nu vă plictisiţi.

Autorul

The contemporary world, together with its numberless and unforseeable transformations, anxieties and question marks, hasn't been known enough yet, as „homo sapiens" often wants to consider it. We do not know enough our planet, this tiny grain of sand that travels through the Universe carrying us with itself — we, those whe pretend that NOW we do make up a civilization. Under these circumstances, it is simply an aberation to pretend that we shall succed in conquering the Outer Space. This is still remaining only an intangible ideal for us, those who live here and now, but it might be tangible for the mankind of tomorrow that could be able to succeed in progressing to a new stage of civilization and development.

We are surrounded by a lot of question marks. They float arround us, we feel sometimes their presence, but we are too bussy with our small daily problems, to give them enough attention. We prefer the excessive arming, instead of trying to find out what was the initial purpose of the Megalithic Monuments from Stonehenge or Baalbeck. Our priorities seem to be all kinds of military conflicts; but we cannot explain exactly what it really happens in „The Bermuda Triangle" or in other places like this one on our own planet, where about one million people dissapear, according to the latest researches.

What do we know about the Unidentified Flying Objects? Nothing more than we knew ten, twenty or thirty years ago... This contemporary phenomenon keeps on defying us by its puzzling and strange presence.

This volume intends neither to elucidate the mistery of UFO, nor to bring an exhausting answer to one of the numberless questions connected with this phenomenon. We make only a short survey over these strange observations made by people from different countries, throughout their known history.

So, we invite you in our Museum of the Strange Observations and we honestly hope that you won't get bored visiting it...

The Author

Le monde contemporain, avec ses innombrables et imprévisibles transformations, ses inquiétudes et ses signes d'interrogation, n'est pas encore suffisamment connu, ainsi que „homo sapiens" aime parfois croire. On ne connaît pas assez bien notre propre planète, ce „grain" de sable, minuscule et insignifiant qui voyage, à travers l'Univers et qui nous porte nous tous, ceux qui avont la prétention de se considérer une civilisation. Dans ces conditions, il est simplement aberrant d'affirmer pouvoir réussir, au moins dans le proche avenir, la conquête de l'espace cosmique. Cela reste simplement un idéal intangible pour nous ceux d'aujourd'hui, mais parfaitement réalisable pour l'humanité de demain, celle qui aura réussi faire le saut vers un nouveau degré de civilisation et de développement.

On est entouré par des signes d'interogation. Ils se trouvent autour de nous. On sent leur présence, mais on est trop préoccupé pour leur accorder le temps et l'attention nécessaires. On préfère les armements excessifs et compliques, au lieu d'essayer d'apprendre quel a été le rôle initial des monuments mégalithiques de Stonehenge ou de Baalbeck. On donne priorité aux conflits armés de toute sorte ; en échange, on ne sait pas exactement ce qui arrive, au juste, dans le „Triangle des Bermudes" ou dans d'autres zones similaires de la Terre, où disparaissent annuellement environ un million de perssonnes, d'aprés les calculs de dernière heure.

Qu'est-ce qu'on sait aujourd'hui des O.V.N.I. ? Rien de plus que l'on ne savait il y a dix, vingt ou trente ans. Ce phénomène contemporain continue de nous défier par sa présence insolite et énigmatique.

Ce volume ne se propose pas d'expliquer le mystère des O.V.N.I. Il ne se propose non pas de trouver une réponse à l'une des nombreuses questions relevées par ce phénomène. On fait seulement une brève présentation des observations etranges que les hommes de différents méridiens de la Terre ont faites, le long de leur histoire connue.

On vous invite donc, dans les salles du Musée des Observations Étranges et on espère sincèrement que vous ne vous ennuyez pas.

L'auteur

Vom mai putea oare vreodată să mai aflăm cîte ceva despre trecutul nostru, despre acest prezent atît de incert și — de ce nu? — despre ceea ce avem șansa să devenim cîndva?

Să încercăm a privi la TV sau să ascultăm la radio o emisiune de ştiri oarecare. Vom constata că, de pildă, din zece reportaje diferite, nouă fac referire la partea negativă a lucrurilor, la forţă sau violenţă : armata a ripostat, teroriştii au atacat, poliţia a intervenit făcînd uz de gaze lacrimogene, cutare sau cutare a fost asasinat, poluarea a atins cote alarmante etc., etc. Încotro ne îndreptăm ? Ce se va alege din acest biet şi fragil bob de nisip pe care-l numim Terra şi ai cărui locuitori sîntem cu toţii ? Face oare omenirea, în acest final de veac şi de mileniu, dovada celei mai păgubitoare ignoranţe şi prostii din toată istoria sa cunoscută ? Această „evoluţie ştiinţifică şi tehnologică" de care ne place să fim atît de mîndri, nu este în fond decît un fel de praf aruncat în ochii propriei noastre infatuări ? Şi apoi, cine se bucură de progres şi bunăstare ? Patricienii, evident, deoarece plebeii nu rămîn decît plebei, tot aşa cum au fost în trecut şi cum vor fi şi în viitor. Unde se află, de fapt, salvarea noastră ? Pentru că este cît se poate de evident că aşa nu se mai poate şi că trebuie să fim salvaţi... De către cine, cînd şi cum ? Vor veni alţii, de aiurea să aşeze ordinea şi disciplina în propria noastră casă ? Rîndurile care urmează sînt un motiv în plus de meditaţie pentru noi.

Într-o calmă şi senină după-amiază din vara anului 1947, Kenneth Arnold, un om de afaceri din Idaho, zbura cu micul său avion particular, de la Chehalis la Yakima, statul Washington, SUA. Era în 24 iunie şi — numai şi numai în treacăt fie spus — nu se scursese chiar atît de mult timp de la exploziile primelor bombe atomice create de om, care aveau să radă pur şi simplu de pe faţa pămîntului două oraşe japoneze...

În timpul zborului, Arnold s-a hotărît să se abată de la ruta sa, încercînd să găsească rămăşiţele unui a-

vion militar de transport care dispăruse de mai multe zile şi se presupunea că s-ar fi prăbuşit în regiunea accidentată a munţilor Cascase. După ce decolase de la Chehalis la ora 14:00, Arnold a socotit că rezervele de carburant îi permit o abatere de la rută de circa o oră. El a raportat că „vizibilitatea este atît de perfectă, încît este o plăcere să zbori".

Tocmai pornise în căutarea avionului dispărut, cînd o lumină strălucitoare i s-a reflectat în carlingă. Nu şi-a dat seama de unde venea, dar privind spre stînga, la nord de Mt. Rainier, a observat un şir de nouă obiecte ciudate ce survolau zona într-un zbor de la nord la sud, la o altitudine de circa 2900 m. Se apropiau în viteză de Mt. Rainier şi el a presupus iniţial că este vorba de avioane cu reacţie. La fiecare cîteva secunde, două sau trei dintre obiecte se aplecau schimbîndu-şi brusc cursul, astfel că razele soarelui le loveau într-un anumit unghi şi se reflectau în mod orbitor.

La început, Arnold nu a fost capabil să le definească forma sau formaţia. Dar, pe măsură ce se apropiau de Mt. Rainier, el a putut să le observe linia exterioară destul de clar. Şi-a zis în continuare că nu pot fi decît avioane cu reacţie, cu atît mai mult cu cît nu le vedea „coada" lăsată de gazele eşapate.

Folosindu-se de un fel de agrafă metalică ce o avea la îndemînă, el a calculat estimativ că mărimea obiectelor pe care le observa era aproximativ 2/3 dintr-un avion DC-4. De asemenea, lanţul obiectelor era lung de circa 9 mile. Acestea zburau „precum gîştele" într-o linie pe diagonală, ca şi cum ar fi fost înlănţuite, unul după altul. Aveau o direcţie de zbor foarte precisă, dar ocoleau cu mişcări bruşte vîrfurile înalte ale munţilor. Fiind un experimentat zburător şi un bun pilot de salvare, Arnold a observat cu mare grijă viteza de deplasare a neobişnuitei formaţii. Astfel, cele 47 de mile care despart Mt. Rainier de Mt. Adams, au fost străbătute într-un minut şi 42 de secunde. Aceasta echivala cu o viteză de 1656,71 mile pe oră. La vremea aceea, era o viteză incredibilă, de neconceput, ce nu fusese încă atinsă de nici un obiect construit de mîna omului...

După această observaţie, Arnold şi-a continuat zborul spre Yakima, Washington şi a relatat experienţa

sa personalului de pe aeroportul de acolo. După care, şi-a continuat zborul spre Pendleton, Oregon, timp în care a observat că povestea sa se transmitea deja la radio. La destinaţie, reporterii îl aşteptau pentru a le da amănunte asupra întîmplării. Întrebat fiind : „Cu ce semănau obiectele acelea ?", Arnold a răspuns : „Cu două farfurii aşezate una peste alta, gură la gură !". Arnold era un martor serios, recunoscut ca atare, iar relatarea lui s-a bucurat în presa acelor zile de toată consideraţia. Urmarea a fost că termenul de farfurie zburătoare" a devenit termen comun în limbajul curent.

Întîmplarea lui Kenneth Arnold din 24 iunie 1947 este socotită ca o „piatră de hotar" în istoria fenomenului OZN. Cercetătorii care s-au ocupat şi se ocupă de studiul acestui fenomen, socot că de aici începe „istoria modernă" a OZN-urilor.

Presa românească a acelei vremi a preluat prompt şi cu lux de amănunte ştirile ce apăreau în lume pe această temă. Iată, spre exemplificare, ce scria ziarul „Momentul" („ziar popular de informaţie") ce apărea la Bucureşti, joi 10 iulie 1947, deci la aproximativ două săptămîni de la întîmplarea din America :

„(...) Puternice forţe de aviaţie de vînătoare au stat Luni gata să intervină în statele California şi Oregon pentru a urmări „discurile zburătoare" — obiecte misterioase ce au pus întreaga Americă pe gînduri (...) Căpitanul Tom Brown, din aviaţia militară din Washington, a declarat : «Aviaţia militară a verificat timp de zece zile poveştile despre „farfurii zburătoare", fără a reuşi să afle despre ce este vorba. Nu credem că cineva din această ţară sau din străinătate să fi reuşit să producă proiectile călăuzite, capabile să zboare cu viteza de 1900 km pe oră, şi nici nu sînt în curs experienţe care ar putea explica acest mister. Nu cunoaştem pe nimeni care să procedeze la asemenea experienţe, fie pe seama guvernului, fie pe a sa proprie şi specialiştii noştri în proiectile călăuzite sînt tot atît de uimiţi ca şi noi înşine». Un ofiţer de marină a arătat că un serviciu special verifică dacă există cineva care să trimită în văzduh obiecte ce ar putea forma o explicaţie

a acestui straniu mister și că pînă în prezent rezultatele cercetărilor lui sînt negative".

* * *

Relatarea pe care Kenneth Arnold o făcea presei americane în acea vară fierbinte a anului 1947, a readus în discuție observațiile pe care piloții bombardierelor le făcuseră atît în zona europeană, cît și în Pacific, mai ales în ultima parte a celui de-al doilea război mondial. Rapoartele acelei perioade încep cu piloții bombardierelor aliate. După raidurile de bombardamente asupra Germaniei naziste, aceștia se reîntorceau la bazele engleze și relatau tot felul de istorii ciudate. Ei pretindeau că au fost însoțiți de un fel de mingii de foc strălucitoare care trosneau în aer, sau de obiecte mici în formă de disc și cu aspect metalic. Au fost poreclite „foo fighters", după versurile unui cîntecel comic foarte la modă atunci : „Unde e foc e și foc !". Înmulțindu-se rapoartele despre „foo fighters", în mod evident spionajul aliat a început să devină interesat. Umblau tot felul de zvonuri că ar fi vorba de o armă secretă a naziștilor, că straniile obiecte ar fi fost lansate de avioanele germane de mare altitudine.

Ciudatele „foo fighters" zburau foarte aproape de uriașele avioane, uneori în trena lor, absorbindu-le gazele eșapate și fumul urît mirositor. Piloții celui de-al doilea război mondial au simțit și au fost conștienți de un anume efect al „foo fighter" asupra arderii combustibilului. Mai tîrziu, șoferii ce aveau să se afle în preajma unor OZN-uri, vor declara că au avut aceeași senzație, raportînd oprirea funcționării mașinilor lor. După cum rezultă din mai multe rapoarte, funcționarea stațiilor de emisie-recepție radio sau TV a fost de asemenea întreruptă. Cercetătorii au considerat că ar fi vorba de un efect electromagnetic. Ei declarau că „foo fighters" nu erau altceva decît descărcări de electricitate statică. Oricum ar fi fost, piloții bombardierelor celui de-al doilea război mondial, nu s-au plîns niciodată că „foo fighter" le-ar fi primejduit aparatele sau viața. Ele nu au devenit niciodată agresive.

Fiind lipsit de orice ostilitate, fenomenul a sfîrşit prin a fi acceptat de piloţii şi trăgătorii trimişi în raiduri deasupra Germaniei. Ei au fost convinşi că „foo fighter" sînt un fel de maşinării folosite de naziști pentru a obţine avantaje psihologice în timpul bătăliilor aeriene.

În mare grabă, a fost alcătuită o comisie de ofiţeri superiori ai Armatei a 8-a a SUA, care a deschis o anchetă. Rezultatul a fost un verdict „sigur" : halucinaţie în masă datorată oboselii piloţilor şi echipajelor. Din păcate, la astfel de concluzii aveau să ajungă, de-a lungul anilor ce vor urma, nenumărate alte comisii sau comitete, mai mult sau mai puţin guvernamentale, mai mult sau mai puţin oficiale, care aveau să se ocupe de studiul fenomenului OZN...

În cealaltă parte a lumii, în zonele unde se dădeau luptele cu japonezii, marinarii ce făceau de cart la bordul navelor flotei americane, raportau apariţia unor mingii de foc sau a unor obiecte în formă de disc, ce păreau a ateriza pe o insulă deţinută de niponi. Evident, aici zvonurile afirmau că „foo fighters" ar fi o armă secretă japoneză, folosită pentru a înşela radarul american.

Sfîrşitul ostilităţilor avea să aducă, tuturor părţilor implicate, surprize de mari proporţii. Spionajul american şi aliat avea să constate că germanii şi japonezii erau deopotrivă interesaţi în elucidarea enigmei străniilor „foo fighters". Agenţiile acestora de spionaj afirmau că dispozitivele în cauză nu erau altceva decît arme secrete folosite de forţele aliate !

Anii 1946 şi 1947 au adus deasupra ţărilor din Europa de Vest şi din nordul Scandinaviei, un val de Obiecte Zburătoare Neidentificate, ce avea să mărească substanţial numărul rapoartelor de observaţii. „Rachete-stafii" zburînd pe cerul nocturn în apropierea graniţelor ruseşti, au dus la asaltarea autorităţilor de către sute de reporteri dornici să afle şi să publice amănunte. Era un motiv în plus ca spionajul american să se întrebe dacă nu cumva ruşii erau acela care reuşiseră să pună la punct un nou model de armă secretă. În urma înfrîngerii lui Hitler, armatele aliate au trecut ca un tăvălug peste teritoriul german, colectînd documente şi planşe de la bazele militare secrete naziste. Tot

prăzi de război erau și listele oamenilor de știință germani, genii care lucraseră în timpul războiului la proiectele militare secrete. Agenții americani aveau cunoștință de faptul că rușii luaseră cu ei planuri, schițe, multă documentație și chiar cercetători științifici de la celebra uzină de armament secret de la Peenemunde. Ei au considerat că „rachetele-stafii" au o legătură directă cu cercetările militare dictate de Hitler în ultimele zile ale conflagrației.

Armata americană hotărăște o nouă anchetă și îl însărcinează pe generalul James A. Doolittle să conducă un grup care să verifice știrile despre straniul fenomen. El a lucrat împreună cu investigatori ai armatei suedeze. După o anchetă îndelungată — și după toate aparențele, destul de amănunțită — ei au ajuns la concluzia că aproximativ 80 % din manifestările acestui fenomen straniu, se datorează interpretării eronate a unor fenomene naturale. Iar cum restul celorlalte 20 de procente nu putea fi explicat, investigatorii au consimțit că au la origine... tot fenomene naturale !

Timpul trecea și atît „foo fighters" cît și „rachetele-stafii" intrau încet-încet în uitare printre celelalte știri obișnuite.

Aceasta era starea ufologiei atunci cînd Kenneth Arnold a făcut declarația straniei sale observații clasice.

*

* *

Se părea deci că ceva zbura totuși pe cer. Depoziția lui Arnold a provocat o avalanșă de mărturii. După apariția relatării sale, o mulțime de persoane din Statele Unite au chemat pe ziariștii locali pentru declarații de genul : „Am văzut o farfurie zburătoare anul trecut dar nu am știut cum se numea". Acum, pentru că farfuriile zburătoare erau ceva deosebit, martorii erau gata să vorbească despre ceea ce au văzut. Se părea că „valul OZN" a început în ianuarie 1947 cu o serie de observații în condiții de vizibilitate deosebit de favorabile. Semnalările au continuat tot anul, ridicînd numărul rapoartelor de observație la 850. S-a apreciat că maximum de apariții cu martori oculari a fost atins cam după o lună de la cele văzute de Arnold pe coasta de Vest.

Iată însă că numai cu trei zile înaintea observației lui Arnold, în după-amiaza zilei de 21 iunie 1947, avusese loc o altă întîmplare stranie. Harold Dahl se afla pe vasul lui împreună cu doi membri ai echipajului, cu fiul său de 15 ani și cu un cîine. Se aflau în croazieră în apropierea țărmurilor Maury Island, cam la trei mile în fața golfului Tacoma, Washington. Cu propriile-i cuvinte, Harold Dahl descrie astfel evenimentul la care a fost martor :

„(...) Eram căpitanul vasului. Întîmplător am privit pe deasupra cîrmei. Am observat șase aparate de zbor foarte mari, de forma unor nuci de cocos. Am socotit că se găseau la aproximativ 600 m deasupra apei... Toată lumea de la bord privea cu mare interes aparatele. Nu aveau nici un semn vizibil de propulsie. Nu aveau aripi, motor sau elice. Oricît m-am străduit, nu am putut auzi nici un fel de zgomot, cu atît mai puțin zgomotul obișnuit al unui avion. Fiecare dintre aparate avea în centru un orificiu cam de 0,75 m. Semănau cu niște carcase colorate în argintiu și auriu. Suprafața lor părea făcută din metal. Suprafața lor exterioară părea solidă pentru că atunci cînd lumina soarelui se lovea de ele, străluceau. (...) Toate aparatele păreau să aibă hublouri pe marginile exterioare. (...) De asemenea, în interior, pe fundul formei, păreau să aibă o fereastră continuă, circulară și întunecată, ca o fereastră de observație.

Ne temeam cu toții că aparatul din centru urma să se prăbușească în golf. Dar cu puțin timp înainte de a se opri din coborîre, noi am tras barca pe plajă și am adus aparatul de fotografiat al patrulei portului. Am făcut 3—4 fotografii ale acestor „baloane". Cel din mijloc a rămas pe loc ; celelalte au continuat să se rotească deasupra lui. Cam după cinci minute, unul din aparate a părăsit formația circulară și a coborît la rîndu-i pînă exact în dreptul celui staționar. În următoarele 3—4 minute mi s-a părut că nava dădea cumva ajutor celei centrale. După acest interval am auzit zgomotul înfundat al unei explozii. Semăna cu o explozie subterană, sau cu sunetul scos de un bărbat care bate cu piciorul într-un pămînt umezit. Imediat după acest zgomot, aparatul central a scuipat, parcă, afară din mijlocul său, ceva care semăna cu sute de mii de manifeste. Aceste

așa-zise „manifeste" s-au transformat în bucăți grele dintr-un metal alb și strălucitor. Au căzut pe suprafața golfului, majoritatea luminînd încă pe apă. Apoi a început să cadă ca o grindină peste noi, peste golf și plajă. De data aceasta era o substanță întunecată, probabil era un metal care semăna cu rocile vulcanice. Nu știu dacă substanța aceasta provenea de la aparat sau nu. Am presupus că da. A început să cadă odată cu metalul alb. Dar cum aceste fragmente negre nu erau la fel de strălucitoare, nu le-am văzut pînă cînd nu au lovit golful și plaja. Toate păreau fierbinți, aproape topite. După ce au atins golful, din apă ieșeau vapori.

Am fugit să ne adăpostim sub o stîncă de pe țărm. Asta ca să ne protejăm de resturile în cădere. În ciuda precauțiilor noastre, fiul meu a fost rănit la braț, iar cîinele a fost lovit și ucis. L-am înmormîntat în mare în timpul drumului de întoarcere spre Tacoma. După ce această ploaie de metal a părut să înceteze, ciudatele nave s-au ridicat încet și au plutit spre vest. Exact așa, s-au ridicat și au dispărut deasupra mării.

Intenționam să culegem mai multe bucăți de metal. Am descoperit că erau foarte fierbinți. Aproape că mi-am ars degetele încercînd să le ridic. Am așteptat o vreme și după ce unele dintre ele s-au răcit, am încărcat un număr considerabil din ele în barca noastră. Am adunat și cîteva bucăți de metal strălucitor care semănaseră cu niște manifeste în timpul căderii lor.

Am discutat cu echipajul despre ceea ce văzusem. Intenționam să iau legătura cu baza pazei portului. Dar electricitatea statică era atît de mare, încît a fost imposibil să prind legătura radio. Această electricitate statică o atribui prezenței navelor aeriene. Stația mea radio era în perfectă stare de funcționare, iar starea vremii nu putea produce o asemenea interferență.

Cabina de pe barca noastră fusese lovită de resturile în cădere și avariată. Noi am pornit imediat motoarele și ne-am îndreptat spre Tacoma, în al cărui spital fiul meu a primit primul ajutor pentru brațul rănit. Cînd m-am întors la docuri, am povestit experiența prin care tocmai trecusem, ofițerului imediat superior mie, Fred Chrisman. Era ușor de văzut că nu crede o iotă. Nu-l condamn pentru asta. Ca probă a poveștii mele, i-am dat mostrele de fragmente căzute din nave. I-am dat

și aparatul de fotografiat conținînd filmul pe care am pozat navele. Fred Chrisman a hotărît să meargă să verifice plaja. I-am spus că acolo au căzut tone de fragmente.

Acum ar trebui să mai spun că neobișnuitele nave erau perfect rotunde. Dar că păreau să fie turtite un pic la vîrf și în partea de jos. Așa ceva s-ar obține apăsînd în jos cu o scîndură lată interiorul unui tub. Filmul arăta ciudatele nave, dar negativele erau acoperite de pete, similar unui negativ care înainte de a fi expus a stat în preajma unei camere cu raze X. Excepție fac aceste pete care erau albe în loc să fie negre".

Aici se încheie descrierea făcută de Harold Dahl evenimentului prin care a trecut. Chiar a doua zi de dimineață, el a fost contactat de un individ misterios care l-a prevenit să nu vorbească nimănui despre experiența sa. Dar Dahl nu s-a speriat și a povestit întîmplarea tuturor cunoscuților pe care-i întîlnea.

Povestea continuă. Fred Chrisman își amintește, la rîndul lui : „N-am știut ce să cred cînd a venit Harold cu povestea lui. Am văzut că și-a lovit barca și am crezut că apoi s-a îmbătat. Dumnezeule ! Arăta ca ceva bătut cu ciocanul de la un cap la altul. M-a făcut curios și m-am dus a doua zi dimineața pe insula Maury, unde am văzut resturile, rocile de lavă și metalul alb despre care-mi vorbise Harold. În timp ce stăteam în picioare, ținînd în mînă cîteva bucăți de fragmente și întrebîndu-mă ce se poate întîmpla, o navă de felul celor văzute de Harold, a ieșit din nori. A descris un cerc larg deasupra golfulețului de acolo. Nava avea un unghi de la 10 la 12 grade. Arăta ca un fragment de tub cu hublouri rotunde pe marginea exterioară. Nici un fel de manieră vizibilă de propulsie. M-am străduit să descopăr vreun motor sau elice. Nu erau. De asemenea nu făcea zgomot deloc. Se învîrtea doar în cerc deasupra golfului, parcă ar fi căutat ceva. N-am observat ușoara turtire despre care vorbea Harold. Mie mi s-a părut perfect rotundă. Am licența de pilot comercial. În război am fost pilot și am peste o sută de misiuni de luptă deasupra Europei. Sînt convins că am îndemînarea observației și a descrierii exacte și corecte. Aș zice că hublourile din jurul întregii suprafețe păreau de metal.

Aveau o culoare alămie sau aurie. Erau cu mult mai strălucitoare decît ar fi o suprafață metalică foarte șlefuită".

În scurt timp, însuși Kenneth Arnold a început să se intereseze de acest caz. El a luat legătura, atît cu Dahl, cît și cu Chrisman, apoi a telefonat unui vechi prieten, căpitanul E.J. Smith din United Airlines, care locuia în zona orașului Seattle, rugîndu-l să vină la Tacoma. După o îndelungată convorbire telefonică, Smith a consimțit să i se alăture lui Arnold în investigarea cazului Maury Island.

Pe 31 iulie, Arnold și cpt. Smith au obținut fragmentele din substanța metalică ce căzuse din ciudatele obiecte. Arnold povestește : „Ne-am întors la hotel și am examinat fiecare bucată de rocă vulcanică și de metal în parte. Toate bucățile de substanță asemănătoare rocilor vulcanice erau netede pe o parte. Pe spate erau ușor curbate. Se părea că fuseseră supuse unei călduri colosale. Substanța era foarte grea. Avea culoarea alamei. O bucată subțire cam de mărimea palmei unui bărbat era foarte greu de ridicat". Cercetînd și metalul alb, tot Arnold afirmă : „Era extrem de ușor, dar nu cu mult mai ușor decît aluminiul avioanelor noastre. Ne-am imaginat că Dahl și Chrisman au înscenat toată povestea. Atît eu, cît și cpt. Smith, am văzut o grămadă de asemenea piese zăcînd în mormane în preajma aeroporturilor. Singurul lucru neobișnuit erau niturile mai curînd pătrate, decît rotunde, așa cum există în industria Statelor Unite".

După ce au cercetat și metalul alb, Arnold și Smith au sugerat să se ceară sprijinul ofițerilor de la securitatea aviației. Chrisman a fost de acord, dar Dahl s-a opus. „Nu discut cu ei — a protestat el. Știu ce am văzut acolo. Povestea mea e adevărul adevărat". După îndelungi discuții, Dahl și-a învins totuși teama. Arnold a telefonat la Centrul Securității Militare al Armatei a IV-a de Aviație, de la aeroportul Hamilton, California. La scurt timp, doi ofițeri zburau de la baza californiană spre Tacoma. Erau căpitanul William L. Davidson, pilot pe bombardierele B-25 și locotenentul Frank M. Brown.

După o serie de investigații, cei doi ofițeri intrară în posesia unei mari și grele lăzi de scînduri, conținînd

resturi vulcanice și fragmente metalice, pe care o încărcară în avionul lor. Apoi decolează într-un zbor nocturn spre baza din Hamilton. Dar nu aveau să mai ajungă vreodată la destinație : avionul s-a prăbușit în apropiere de Kelso, Washington. În urma unei anchete desfășurate de oficialitățile militare, s-a constatat că a fost vorba de un sabotaj asupra unui aparat care transporta „material clasificat", adică o încărcătură secretă, în limbajul curent. Să mai menționăm aici că nimeni nu a avut permisiunea să facă fotografii la locul incidentului, pînă cînd tot „materialul clasificat" nu a fost adunat și adăpostit la baza militară de la McChord.

La scurt timp, cînd Arnold a încercat să-i contacteze, la Tacoma, pe Dahl și Chrisman, s-a lovit de un alt mister. A fost informat că Fred Chrisman a fost urcat într-un avion cu destinația Alaska. Iar Dahl dispăruse, pur și simplu, nemaiputînd fi găsit niciodată.

Prima observație modernă OZN, aparținînd omului de afaceri american Kenneth Arnold și încercarea lui de investigare a cazului de la Maury Island, au pus bazele programului de cercetare a acestui uluitor fenomen contemporan.

Ca și în alte numeroase cazuri similare, observația lui Arnold pare a fi înconjurată de fenomene stranii, mister și intrigă...

Ar fi greșit să considerăm că observația lui Kenneth Arnold, ori cele din timpul celui de-al doilea război mondial, sînt singulare în istoria fenomenului. Cîtuși de puțin ! Semnalarea omului de afaceri american nu face decît debutul unei noi etape în cercetarea OZN-urilor, așa-numita „epocă modernă", după cum se știe deja.

Observații ciudate, care au aprins imaginația și au stîrnit teama superstițioasă a oamenilor, au fost făcute în tot lungul istoriei umanității. Întorcîndu-ne în timp, vom constata că legendele și miturile tuturor popoarelor din vechime abundă în semnalarea unor „zei" ce au coborît pe pămînt din strălucitoarele lor „care de foc". Biblia, vechile texte sanscrite, babiloniene (Halkatha), chaldeene (Saf'Ala), textele sacre hinduse din Rig-Veda, Manuscrisele de la Marea Moartă, Epopeea lui Ghilgameș etc., etc., toate vorbesc de „corăbii zburătoare",

„nori strălucitori", „mingii de foc", „nave ale diavolilor", „demoni aerieni", „care de foc", „stîlpi de lumină", „cei din alte lumi" sau „Vimana".

La sfîrșitul secolului trecut este editat în Anglia un volum ciudat, al cărui autor, Scott Elliott, descrie în detaliu un tip de disc zburător sau de navă spațială, folosită de acea rasă veche de oameni ai căror descendenți ne-au lăsat imensele piramide din Egipt și din Mexic, inexplicabilele monumente megalitice de la Tiahuanaco, Sacsahuaman ori Baalbek. Nimeni nu a știut vreodată care a fost sursa de informare a lui Scott Elliot, dar s-a bănuit că el a avut acces la studiul unor vechi texte sacre din India și din Asia.

Iată, în acest sens, pasajul cel mai semnificativ din această carte ciudată :

„Mijloacele de locomoție ale Atlanților erau minunate, căci mașina zburătoare (...) era atunci un fapt împlinit... Aceasta nu era un mijloc de transport pentru oamenii obișnuiți. Sclavii, servitorii și masele de lucrători trebuiau să meargă pe jos, sau să călătorească în căruțe grosolane trase de animale ciudate. Navele aeriene erau cam ceea ce sînt astăzi caleașca sau mai degrabă yahtul particular, dacă vom considera numărul destul de restrîns al persoanelor care le posedă, căci ele trebuie să fi fost foarte costisitoare. Aceste nave erau în general cu două locuri, uneori cu șase sau opt locuri. Cînd războiul și nenorocirile sunară sfîrșitul Vîrstei de Aur, nave de război care puteau să se deplaseze în aer, înlocuiau din ce în ce mai mult navele maritime, deoarece ele erau în mod firesc niște mecanisme de distrugere mult mai eficace. Acestea erau construite pentru a transporta pînă la 50 sau chiar 100 de războinici.

„Vimanele (vapoarele aeriene) erau făcute din lemn sau din metal. Primele erau făcute din lemn și scîndurile folosite extrem de subțiri, dar în ele se injecta o substanță care le micșora greutatea, dar le făcea extrem de rezistente, făcîndu-le ușoare și puternice în același timp. Cînd se folosi metalul, acesta era în general un aliaj din două metale albe și unul roșu. Aliajul era alb ca aluminiul și chiar mai ușor decît el. Pe scheletul navei aeriene se întindea o foaie mare din acest metal, care era apoi bătut cu ciocanul și sudat electric cînd trebuia. Dar fie că erau din lemn sau din metal, suprafața lor era în apa-

rență dintr-o singură bucată, fără suduri vizibile, perfect netedă și lucioasă și *străluceau în noapte ca și cum ar fi fost acoperite cu o zugrăvire luminoasă.*

„Forma lor era aceea a unui vapor, dar complet acoperit, căci în marea lor viteză nici un călător n-ar fi putut rezista pe podul descoperit. Aparatele de propulsie și de ghidare puteau să fie puse în acțiune la fiecare extremitate.

„Dar cea mai interesantă pare metoda de propulsie. La început, se pare că „vril"-ul personal (emiterea unor vibrații personale care permiteau anularea atracției terestre, principiul levitației) a furnizat forța motrice, dar această metodă a fost înlocuită mai tîrziu printr-o forță care, deși de o materie ce ne este necunoscută, acționa totuși datorită aparatelor mecanice. Această forță care n-a fost încă descoperită de știință, era de natură eterică. Dar, deși sîntem încă departe de dezlegarea problemei, metoda sa operativă poate fi descrisă. Aparatura era diferită, fără îndoială, în funcție de nave.

„Descrierea următoare este cea a vaporului aerian care conduse într-o zi trei ambasadori ai regelui care domnea la nord de Poseidonis (Atlantida) la curtea regelui din sud. Un cufăr greu de metal pus în centrul vaporului difuza puterea (forța), legîndu-se prin două tuburi lungi flexibile de fiecare extremitate a navei, ca și prin opt tuburi auxiliare fixate în pereți, în față și în spate. Aceste tuburi aveau două deschizături orientate vertical în sus și în jos. Cînd călătoria trebuia să înceapă, supapele celor opt tuburi laterale îndreptate jos erau deschise, iar toate celelalte bine închise. Curentul trecînd prin aceste deschideri, lovea pămîntul cu o astfel de forță, încît nava era proiectată în aer. Cînd înălțimea dorită era atinsă, tubul flexibil din acea extremitate a navei care era îndreptat în direcția aleasă era pus în funcțiune, iar o închidere partială a supapelor prin care trecea curentul reducea ridicarea în așa fel încît nava rămînea la înălțimea dorită. Marele curent de un volum considerabil dirijat acum prin tubul situat în spate și îndreptat în jos cu un unghi de 45°, mentinea înălțimea și producea forța motrice necesară deplasării navei. Ea era dirijată de descărcarea curentului în acest tub, deoarece cea mai ușoară schimbare de direcție era suficientă pentru a-i altera cursa.

„Dar nu era nevoie să o dirijezi mereu. Cînd se prevedea o călătorie lungă, tubul putea să fie fixat în așa fel încît să nu necesite nici o manevră pînă ce destinația nu era aproape atinsă. Viteza maximă era de aprox. 160 km/h și zborul nu se efectua niciodată în linie dreaptă, ci sub forma unor valuri lungi, cînd apropiindu-se de Terra, cînd depărtîndu-se. Ajuns la destinație, vehicolul era oprit cu ajutorul unui curent care ieșea prin tubul situat la extremitatea inferioară a acestuia, în timp ce forța motrice era redusă prin închiderea supapelor. Ele erau folosite în caz de luptă aeriană, războinicii avînd la dispoziție o forță atît de puternică, navele de război dirijîndu-și în mod firesc curentul unul împotriva celuilalt. Nava astfel lovită își vedea echipajul distrus și se întorcea. Atunci, oricare ar fi fost poziția sa, tuburile orientate spre sol erau cele prin care curentul trebuia să țîșnească, în timp ce tuburile orientate în sus trebuiau să rămînă închise".

Acestea erau așadar Vimanele, navele zburătoare ale unui trecut pierdut în negura unor timpuri a căror memorie omenirea nu o mai păstrează astăzi. Iată însă cel puțin alte două lucrări contemporane vin să completeze imaginea pe care ne-o putem face despre Vimane.

Prima este cartea „Farfuriile zburătoare există" apărută în 1950. Autorul acesteia, Donald Keyhoe, relatează o declarație făcută de unul din principalii ingineri de la NASA, care repetă aproape cuvînt cu cuvînt ceea ce Scott Elliott explica despre Vimane :

„Ea (farfuria) putea să fie echipată cu deschideri în partea inferioară și cu rachete cu direcție variabilă. Deschiderile erau plasate de jur împrejurul marginii și schimbîndu-și direcția discul putea să urce sau să coboare vertical. El putea totuși să zboare și pe orizontală și să se întoarcă în unghi drept. Direcția și viteza sa ar fi fost guvernate de numărul de orificii în acțiune, de volumul curentului aplicat și de unghiul în care ar fi fost înclinate. Ele puteau să fie dirijate spre sol, în spate sau în lateral. Un disc zburînd pe orizontală, drept înainte, ar putea să vireze rapid la dreapta sau la stînga dacă se schimba înclinația orificiilor, sau dacă se reducea curentul unei părți din grup".

Cea de-a doua lucrare este „Universul secret din Mu" de James Churchward. Autorul povesteşte că, în cursul unei călătorii în India, la sfîrşitul secolului trecut, a avut ocazia să examineze vechi manuscrise hinduse, despre care preoţii îi spuseseră că era vorba de nişte copii ale unor arhive dintr-un templu aparţinînd unei civilizaţii care o precedă pe cea din India. Iată un scurt extras din această lucrare :

„(...) Un desen cuprinzînd instrucţiuni pentru construcţia maşinii zburătoare şi a motorului său. Mijlocul de propulsie era luat din atmosferă într-un mod simplu şi puţin costisitor. Motorul seamănă puţin cu turbina noastră actuală. Odată pus în mişcare, motorul nu se mai opreşte de loc, pînă cînd nu este oprit. Dacă nu, el continuă să se învîrtească pînă ce piesele sale se uzează. Aceste nave zburătoare puteau să facă înconjurul Pămîntului fără să se oprească, pînă ce mecanicul său se epuiza. Autonomia lor în zbor era nelimitată, sau mai degrabă limitată numai de gradul de uzură al metalului. Am găsit texte vorbind despre anumite zboruri care acopereau fără escală peste 5000 km. Toate textele care fac aluzie la aceste maşini zburătoare indică foarte precis că ele erau autonome, că zburau prin ele însele ; altfel spus, îşi fabricau propria forţă de propulsie zburînd. Nu aveau nevoie de carburant. Dînd crezare acestor poveşti şi în ciuda oricărei vanităţi, mi se pare că sîntem în urmă cu 20.000 de ani !"

Iată aşadar trei surse diferite care vorbesc despre străvechile Vimane aproape în mod asemănător. Alte surse, cum sînt „Ramayana" sau „Mahabharata" relatează deasemeni istorisiri ciudate în care abundă imense nave aeriene preistorice de toate felurile şi dimensiunile, unele propulsate de o turbină, altele de o sursă motrice necunoscută nouă încă, dar care se aseamănă mult cu voinţa psihicului uman ! În „Ramayana" se găseşte o descriere excelentă a zborului unei Vimane de mari dimensiuni :

„Cînd zorii se iviră, Rama, luînd Carul Ceresc (Vimana) pe care Puspaka i-l trimisese prin Vivpishand, se făcu gata de plecare. Acest car se propulsa el însuşi. Era mare şi fin decorat. Avea două etaje şi numeroase camere cu ferestre şi era împodobit cu drapele şi stindarde. Emitea un sunet melodios, zburînd pe drumurile cerului".

Să facem din nou apel la sursele străvechi.

Cărțile tibetane „Tantjua" și „Kantijua" conțin de asemenea numeroase aluzii la mașinile zburătoare preistorice, numite adesea „perle pe cer".

„Samar" ajunge să risipească orice îndoială pe care am mai putea-o avea și ne dovedește că Vimanele nu sînt rezultatul unei imaginații poetice sau al unei alegorii. Este cel puțin ciudată această descriere a „motorului cu mercur", ce apare în unele texte vechi. Ce ar putea să însemne „forță latentă în mercur" ? Să fi descoperit oare cei din vechime cum poate fi eliberată energia conținută în unele metale grele și o utilizau ca pe un mod de propulsie eficace ? Același „Samar" ne face și o prezentare a performanțelor Vimanelor, ce ar putea fi invidiată de constructorii aeronauticii moderne :

„Subdiviziunile mișcărilor Vimanelor sînt : Înclinația ; Ascensiunea verticală ; Coborîre verticală ; Înainte ; Înapoi ; Ascensiune normală ; Coborîre normală ; Înaintare pe distanțe lungi, cu ajutorul unei ajustări a părților mecanice care dau o mișcare perpetuă. Forța și rezistența acestor mașini depind de materialul folosit. Iată cîteva din calitățile unui car aerian : poate să fie invizibil ; poate transporta pasageri ; poate de asemenea să fie fabricate în dimensiuni mai mici ; se poate deplasa în liniște ; dacă sunetul este folosit aici, el trebuie să aibă o mare flexibilitate a părților mecanice ; trebuie să dureze mult timp, trebuie să fie bine închis și acoperit, nu trebuie să fie nici prea cald, nici prea rigid, nici prea moale ; poate să fie propulsat de cîntece și de ritmuri. (...). Cu ajutorul acestor mașini, ființe umane pot să zboare în aer și ființele cerești să coboare pe Terra. (...) Anumite Vimana puteau să urce pînă în regiunile solare (Suryamandala) și chiar dincolo de ele în regiunile stelare (Nakstramandala)".

Ce pot să însemne toate acestea ? Că Vimanele erau construite pentru a traversa sistemul nostru solar și pentru a călători prin Galaxie ? Că anticii obișnuiau în mod curent să primească vizita unor ființe venite de pe alte planete ? Nu știm și nici nu vrem să facem alte speculații pe această temă. S-au făcut deja destule pînă în prezent...

„Vimana din Yudhisthiva a rămas la o înălțime de patru degete deasupra suprafeței pămîntului". Ele, Vimanele, pot fi propulsate numai prin forța sunetului, „a cîntecelor și a ritmului". Ele sînt de asemenea, capabile să apară și să dispară după propria voință, grație unor anumite efecte optice folosite după voință, deasemeni. Elicopterele zilelor noastre nu au ajuns nici pe departe la asemenea performanțe de invidiat.

Vimanele vechilor timpuri par a fi — după descrierile din unele texte ce ne-au parvenit — ceea ce noi numim astăzi Obiecte Zburătoare Neidentificate. Aceleași caracteristici și manifestări, aceeași manevrabilitate și efecte asupra celor ce le observau.

Nu sînt oare toate acestea în măsură să ne dea de gîndit ?

Să ne reîntoarcem la „Mahabharata", text indian scris, după unele aprecieri, cu mai bine de trei milenii în urmă. Dacă modul nostru rigid de a gîndi va admite că această lucrare, în ansamblul ei, nu este o fabulație, vom fi nevoiți să recunoaștem că trebuie să privim cu mai multă atenție anumite pasaje, care vorbesc, nu numai despre ciudate mașini zburătoare, ci și despre o armă teribilă de distrugere pe care o posedau cîndva cei din vechime. Iată un pasaj caracteristic, o mărturie oculară a dezastrului cauzat de arma numită „gneya" :

„Un proiectil strălucitor fu lansat. Imediat tenebrele acoperiră armatele. Vînturi rele începură să sufle. Norii se strînseră în atmosferă și ploua cu sînge. Toate elementele păreau confuze. Soarele se învîrtea. Lumea, arsă de căldura acestei arme, părea cuprinsă de febră. Chiar apa fierbea și ființele care trăiau alci erau azvîrlite în vîltoare. Dușmanul cădea ca și arborii distruși de un oribil incendiu. Elefanții cei mari, arși de această armă, cădeau din toate părțile. Alții alergau de colo-colo strigînd înebuniți de teroare în mijlocul pădurii în flăcări. Cai și carele arse de energia acestei arme, semănau cu trunchiuri de arbori calcinați. Mii de care cădeau din toate părțile. Tenebrele acopereau armata întreagă... Vînturi reci începură să sufle. Orizontul se lumină. Atunci noi văzurăm un spectacol înfricoșător. Calcinați de puterea

teribilă a acestei arme, corpurile răniților nu mai erau vizibile".

Această cumplită dar sugestivă descriere a carelor și cadavrelor calcinate ne duce, fără doar și poate, cu vreo zece mii de ani înainte de Hiroșima și Nagasaki. În „Mausala Parva" este descrisă o armă asemănătoare unui „tun de fier" care transforma toate ființele în cenușă. Această armă era atît de înspăimîntătoare, încît „regele ordonă să fie transformată într-o pulbere fină". Cu toate acestea, arma degaja încă o puternică radioactivitate, deoarece locuitorii își pierdură de la o zi la alta părul și unghiile, vînturi violente măturară ținutul, păsările deveniră albe, iar ghearele lor de un roșu aprins, iar alimentele se alterară în cîteva ore.

Aceeași „Agneya" afirmă că acea civilizație poseda „arma lui Brahma", despre care se spunea că are puterea lui Dumnezeu, o astfel de putere că însuși nemuritorii nu puteau să-i reziste. Numită de asemenea și „Dard d'Indra", această armă nu era lansată, ci dirijată ca un proiector. O lumină albă izbucnea atunci din mecanism, un fascicol de lumină din ce în ce mai strălucitor, care sfîrșea prin a distruge obiectivul. (Să fie oare vorba aici de un laser?). Puterea sa era considerabilă, deoarece pe timp senin ea putea să provoace tulburări ale naturii: vînturile începeau să sufle cu violență, apele începeau să fiarbă și toate animalele înebuneau de spaimă. Aceste arme nu trebuiau să fie folosite decît în cazurile foarte grave, cînd toate celelalte tipuri de arme se dovedeau ineficace. Înainte de a fi folosite „armele lui Brahma", trebuia întotdeauna „să se stingă apa". Iată un alt pasaj revelator:

„Fiul lui Drona atinse apa și descărcă Narayana. Vînturi violente începură să sufle. Se auziră tunete, deși cerul era senin. Pămîntul tremura. Mările se agitară. Vîrfurile munților se înclinară. Se instalară tenebrele. Arma lui Brahma îl influența pe Partha și pe toate ființele. Terra și toți munții săi fremătară. Vînturi teribile începură să bată. Mările deveniră înspumate".

Vimanele preistorice păreau a fi, într-adevăr, arme de război redutabile, cu o mare putere de distrugere:

„Cukra, la bordul acestei vimane excelente, propulsată de către Forțele Cerești, pleca să distrugă Tripla Cetate... Orașul este atît de bine fortificat, că numai o singură

armă este capabilă să distrugă în același timp cele trei părți ale sale. Aceste trei părți trebuie să fie distruse de un singur proiectil, prin nici un alt mijloc nu se poate realiza distrugerea lor... Cukra, înconjurat de Marute, începu să lanseze tunetul său din toate părțile asupra Triplei Cetăți. Se lansă atunci un proiectil care conținea Puterile Universului asupra Triplei Cetăți... orașul începu să ardă... Un fum asemănător cu zece mii de sori invadă cerurile... Văzînd Puterile Universului reunite într-un singur loc, zeii fură cuprinși de teroare... Nu transformați lumea în cenușă".

S-ar putea povesti îndelung despre Vimanele din vechime și despre ciudatele lor caracteristici. Ce vor fi fost oare aceste obiecte zburătoare, construite în mod cert de mînă inteligentă, ce brăzdau cerul planetei noastre cu multe mii de ani în urmă ? Ar putea exista similitudini între străvechile Vimane și OZN-urile contemporane ? Cine ar putea da un răspuns rezonabil acestor întrebări ?

Fără îndoială, povestirile multor întîmplări curioase zac încă în atît de numeroasele texte vechi, ce nu au fost încă cercetate sau descifrate. Străvechile temple budiste, mînăstirile tibetane inaccesibile muritorilor de rînd, bibliotecile secrete ale unei bune părți din mînăstirile Europei Occidentale, însăși celebra bibliotecă a Vaticanului la care accesul cercetătorilor este cu desăvîrșire interzis, documentația rămasă, atîta cîtă a mai rezistat vicisitudinilor timpului, în urma enigmaticelor civilizații precolumbiene — toate acestea ar putea fi surse de informații de mare preț pentru omenire. Va mai găsi oare această omenire răgazul pentru a purcede la redescoperirea propriului său trecut ?

Să mai amintim aici, în treacăt, de numeroasele desene rupestre zugrăvite pe pereții peșterilor ce împînzesc pămîntul. Vechimea lor este estimată la multe mii de ani și ridică alte mii de întrebări fără răspunsuri. Apar, uneori în aceste picturi, ființe ciudate ce au capul acoperit cu un fel de căști de protecție și țin în mîini obiecte a căror destinație sau utilizare scapă încă înțelegerii și cunoștințelor noastre actuale. Deasupra lor apar zugrăvite cercuri, un fel de „bule" ovale, sau chiar discuri...

Să încercăm însă să ne apropiem de anul zero al erei noastre.

Primul autor care a menționat obiecte ciudate pe cerul italian, a fost Julius Obsequens care a trăit probabil în secolul IV după Christos. El pare a fi selecționat cu mari dificultăți date din cărțile și documentele istoricilor romani de dinaintea lui. Oricare i-ar fi fost sursa, el a reușit să adune o remarcabilă colecție de descrieri ale unor evoluții aeriene interesante manifestate pe cerul Imperiului Roman. În manuscrisul său este inclusă chiar descrierea unei farfurii zburătoare în formă de disc. Obiectul este semnalat deasupra comunității romane de la Spoletium, în Umbia, cam la 100 km nord de Roma. Iată cum descrie Julius Obsequens acest episod :

„Cînd Libius Trasco a promulgat legile la începutul războaielor italiene, un glob de foc a apărut la răsăritul soarelui, pe cer, făcînd un zgomot îngrozitor. Avea culoarea focului și cădea spre pămînt și a fost văzut rotindu-se... El s-a mărit apoi și a fost văzut ridicîndu-se de la pămînt, îndreptîndu-se spre est și întunecînd privelișteа răsăritului cu mărimea lui".

Iată acum o foarte succintă selecție din scrierile aceluiași autor, în care sînt semnalate alte fenomene celeste :

— Anul 222 î.e.n. : La Ariminum s-a arătat o mare lumină la miezul nopții, cînd au apărut trei Luni în sferturile cerului, la distanță una de alta.

— Anul 216 î.e.n. : Lucruri care semănau cu corăbiile au fost văzute pe cerul Italiei... În Sardinia, un cavaler își făcea rondul inspectînd posturile de pază ale întăriturilor, cînd bastonul pe care-l avea în mînă a izbucnit în flăcări. La fel s-a întîmplat soldaților romani în Sicilia, cînd și-au văzut sulițele începînd să le ardă în mîini. Malurile și țărmul rîului s-au arătat prin-flăcări... circumferința soarelui a părut micșorată... La Apri un scut rotund a fost văzut pe cer. Părea că Luna se luptă cu Soarele... La Capua, tot cerul era în flăcări și oamenii au văzut deasupra lor figuri care semănau cu corăbiile.

— Anul 213 î.e.n. : La Handris, în golful Veneției, oamenii au povestit că au văzut pe cer un spectacol foarte neobișnuit. Ei au văzut bărbați îmbrăcați în alb care păreau adunați în jurul unui altar. Toți bărbații aveau robe albe.

— Anul 173 î.e.n. : Sp. Potlumius şi P. Mutius Scaevola erau consuli cînd, în plină zi senină, pe vreme frumoasă, pe deasupra Forumului din Roma a apărut un lucru ca un arc întinzîndu-se deasupra templului lui Saturn.

— Anul 92 i.e.n. Cînd M. Valerius şi M. Herennius erau consuli în Lacania (o comunitate situată la aproximativ 100 de mile romane de Neapole), o turmă de corăbii a fost văzută pe un cîmp şi corpurile lor erau complet învăluite în flăcări. Flăcările acelea au rămas pe corăbii de cînd au venit ele pe cîmp noaptea şi pînă a doua zi dimineaţa. Dar nu le-au făcut nici cel mai mic rău. La Vulcaniensis, cam pe la răsăritul soarelui s-a văzut o flacără ciudată arzînd pe cer, care, după ce s-a stins într-o singură grămadă, a proiectat o gură de foc de culoare albastră. „Gura" a fost văzută coborînd şi de la ea veneau bulgări şi grămezi de foc.

— Anul 42 î.e.n. : Ceva ca o armă... s-a ridicat cu mare zgomot de la pămînt şi s-a pierdut în cer.

— Anul 41 î.e.n. : M. Lepidus şi Munatius Plancus erau consuli la Roma cînd a venit o lumină care arăta ca Soarele, atît era de strălucitoare. Dar a apărut pe cer în timpul nopţii. Toată lumea din oraş s-a sculat crezînd că au venit zorile şi că e timpul să plece la lucru.

S-au făcut deja numeroase speculaţii, s-au scris chiar şi o serie de volume care se referă la anumite pasaje din Biblie ce se pretează la interpretări moderne. Ar fi vorba de descrieri ale unor vechi astronauţi ce vizitau frecvent lumea biblică, scribii acestor vremuri referindu-se adesea la stîlpi de foc, vehicule de foc, flăcări, rulouri sau nori zburători. În prezent, cercetătorii UFO discută împreună cu teologii posibilităţile unor intervenţii extraterestre în timpurile biblice. Conform unor teorii, Iisus ar fi fost un Maestru reîncarnat în lumea noastră, venit anume ca să ajute umanitatea şi să o călăuzească pe drumul cel bun. O serie întreagă de alţi Maeştri fuseseră trimişi înaintea lui, alţii aveau să-l urmeze. Astfel, Iisus Christos ar fi fost un astronaut de pe o altă planetă, un vizitator extraterestru ce folosea

o tehnologie avansată și necunoscută nouă spre a-și săvîrși miracolele. Odată cu împlinirea misiunii sale, Iisus s-ar fi întors pe planeta-mamă.

O privire rapidă aruncată asupra unor pasaje din Biblie — cea mai veche și mai completă Carte de Înțelepciune a omenirii — ne face să ne dăm seama că acolo există numeroase posibile referiri la OZN-urile acelor vremuri. Să ne oprim însă un moment la o întîmplare interesantă, cu trimitere directă la textul biblic.

Să ne imaginăm că undeva, într-o zonă puțin locuită a acestei planete, se află un cătun de munte izolat, departe de orice așezare omenească. Se vor fi scurs cîteva zeci de ani de cînd n-a mai călcat picior de străin pe meleagurile acelea. Cei de acolo nu știu nimic despre radio și televiziune, despre avioane și automobile, despre tot ceea ce poate să însemne tehnica acestui secol XX. Trăiește acolo un moșneag ce se apropie binișor de suta de ani, deci născut înainte de 1900. Credincios, își face într-o dimineață rugăciunea lîngă troița de lîngă pădure. În acest timp, lîngă el aterizează un elicopter. Un pilot îl urcă sus și la pornirea aparatului își pierde cunoștința. Cînd bătrînul își revine, se află pe un aeroport și poate urmări aterizarea și decolarea unui supersonic de pasageri. Oare cum va descrie el cele întîmplate, după readucerea lui acasă?

„Pe cînd mă rugam lîngă troița de la marginea pădurii, deodată am auzit un zgomot mare. Cînd m-am uitat în sus, de deasupra copacilor ceva a căzut cu un zgomot grozav peste mine. Un vînt mare mă azvîrli la pămînt. Tremuram de spaimă cu capul ascuns în iarbă între brațe, cînd o voce mă îndemnă să mă scol. Lîngă mine stătea o ființă ce se asemăna cu oamenii, un fel de zeu, cu pielea neagră lucioasă, fără păr pe cap și cu niște ochi foarte mari. M-a ridicat într-o cameră de sticlă, deasupra căreia se învîrteau niște aripi. Cînd aceasta s-a ridicat în văzduh, Domnul mi-a luat mințile, iar cînd m-am trezit a fost noapte și beznă. Numai în fața mea era un cîmp mare luminat, pe care vedeam păsări grozav de mari. Penele lor străluceau ca aurul și ca argintul. Deodată o pasăre mare coborî din cer. Ea făcea un zgomot ca și cum o mie de tauri s-ar fi slobozit

Apoi a întins ghearele înfricoşătoare şi s-a încleştat de pămînt. Deodată, văzui cum se deschide pîntecele păsării şi o mulţime de oameni pe care pasărea îi înghiţise, au ieşit. Pasărea care stătea pe picioarele ei mari a fost atît de înaltă încît a fost nevoie să se apropie o scară pe care să coboare oamenii. Apoi văzui cum într-o cuşcă mişcătoare alţi oameni prinşi au fost aduşi şi înghiţiţi de pasărea cea mare. Dar aceasta nu mînca cu ciocul ca toate păsările, ci oamenii intrau tot în gaura din pîntece. Printr-un furtun gros cît piciorul, unii dădură păsării să bea o fîntînă întreagă de apă. Tot timpul pasărea uriaşă a stat cu aripile desfăcute. Avea mai mulţi ochi verzi, roşii şi albi, care se găseau pe aripi şi pe coadă. Din cînd în cînd, din ochiul de pe cap se ivea o lumină dumnezeiască ce se învîrtea. Apoi pasărea a început să scuipe foc din coadă şi cu un zgomot de parcă mi-ar rupe urechile a umblat pe jos şi apoi s-a înălţat la cer. Jur că toate acestea le-am văzut cu ochii mei. Nu există o astfel de pasăre uriaşă, deci a fost pasărea Domnului".

Probabil, consătenii lui vor socoti că moşneagul a înnebunit sau că a visat şi a avut vedenii.

Cîtă actualitate poate avea o astfel de interpretare, o arată o întîmplare petrecută în Tibetul anului 1948, cînd aici ateriza pentru prima dată un avion : tibetanii s-au grăbit să-i aducă fîn pentru ca monstrul zburător să mănînce !

Dacă în plin secol XX, cînd omul a călcat deja pe Lună, ar putea fi posibilă o astfel de întîmplare, cum poate arăta oare descrierea unui om de acum 2500 de ani a unui aparat de zbor, cînd aproape toată mecanica umană se limita — după datele acceptate în prezent — doar la folosirea pîrghiei şi a roţii ?

Pentru aceasta, să aruncăm o privire asupra primului capitol din Ezechiel. Acesta este textul în care cunoscutul scriitor Erich von Däniken a văzut descrierea unei nave extraterestre. Chiar dacă ideile şi ipotezele expuse în cărţile lui nu sînt întru totul originale, ci preluate, el le-a preluat pentru a provoca pe diferiţii specialişti la studierea respectivelor fenomene.

În cazul textului de față, provocarea a fost primită de Josef Blumrich. Născut în 1913 în Austria, pleacă în 1959 în Statele Unite și lucrează la NASA în domeniul construcției de rachete mari, fiind distins în 1972 cu medalia „Exceptional Service". Blumrich a trecut la citirea cărții „Amintiri despre viitor" cu atitudinea de superioritate a savantului care știe din capul locului că ipotezele adversarului nu pot fi valabile. Fiind vorba de specialitatea lui — nave spațiale — Blumrich s-a hotărît să demonstreze că von Däniken nu are dreptate. Astfel s-a născut un studiu tehnic foarte obiectiv, prezentat în volumul „Apoi se deschise cerul". Subtitlul cărții, „Navele spațiale ale profetului Ezechiel și atestarea lor prin tehnica cea mai modernă", arată că el realizase exact contrariul a ceea ce intenționase la început. Adusese o dovadă științifică a faptului că von Däniken pare să fi avut dreptate. Iată cum se încheie prefața cărții lui Blumrich : „Niciodată o înfrîngere absolută nu a fost atît de bogat răsplătită, atît de fascinantă și atît de îmbucurătoare".

Cheia pentru descifrarea relatării lui Ezechiel a constat în analiza atentă a părților componente ale navei și a funcționării lor, analiză făcută pe baza cunoștințelor actuale din domeniul tehnicii rachetelor și a zborurilor spațiale.

Să facem acum apel la textul biblic : „Tot în mijloc se mai vedeau patru făpturi vii, a căror înfățișare avea o asemănare omenească. Fiecare din ele avea patru fețe și fiecare avea patru aripi (...). Cît despre chipul fețelor lor, era așa : înainte toate aveau o față de om ; la dreapta lor, toate patru aveau cîte o față de leu ; la stînga lor, toate patru aveau cîte o față de bou ; iar înapoi, toate patru aveau cîte o față de vultur. Fețele și aripile fiecăruia erau despărțite în sus, așa că două din aripile lor ajungeau pînă la cele învecinate, iar două le acopereau trupurile. Fiecare mergea drept înainte, și anume încotro le mîna duhul să meargă, într-acolo mergeau ; iar în mersul lor nu se întorceau în nici o parte. În mijlocul acestor făpturi vii era ceva ca niște cărbuni de foc aprinși, care ardeau ; și ceva ca niște făclii umbla încoace și încolo printre aceste făpturi vii ; focul acesta arunca o lumină strălucitoare și din el ieșeau fulgere. Făpturile vii cînd alergau însă se

întorceau şi erau ca fulgerul. Mă uitam la aceste făpturi vii şi iată că pe pămînt, afară de făpturile vii, era o roată la fiecare din cele patru feţe ale lor. Înfăţişarea acestor roate şi materialul din care erau făcute, păreau de hrisolit, şi toate patru aveau aceeaşi întocmire. Înfăţişarea şi alcătuirea lor erau de aşa fel încît fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roate. Cînd alergau, mergeau pe toate cele patru laturi ale lor şi nu se întorceau de loc în mersul lor. Aveau nişte obezi de o înălţime înspăimîntătoare, şi pe obezile lor cele patru roate erau pline cu ochi de jur împrejur. Cînd mergeau făpturile vii, mergeau şi roatele pe lîngă ele ; şi cînd se ridicau făpturile vii de la pămînt, se ridicau şi roatele. Unde le mîna duhul să meargă, acolo mergeau, încotro voia duhul ; şi împreună cu ele se ridicau şi roatele, căci duhul făpturilor vii era în roate. Cînd mergeau făpturile vii, mergeau şi roatele ; cînd se opreau ele, se opreau şi roatele ; cînd se ridicau de la pămînt, se ridicau şi roatele ; căci duhul făpturilor vii era în roate. Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor, şi se întindea în aer sus peste capetele lor. Sub cerul acesta, aripile lor stăteau drepte, întinse una spre alta, şi mai aveau fiecare cîte două aripi, care le acopereau trupurile. Cînd umblau, am auzit vîjîitul aripilor lor, ca vîjîitul unor ape mari, şi ca glasul Celui Atotputernic. Cînd mergeau, era un vuiet gălăgios, ca al unei oştiri ; iar cînd se opreau, îşi lăsau aripile în jos. (...) Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie ; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care şedea pe el". (Ezechiel, 1 : 5-26).

Ce au înţeles oamenii de-a lungul veacurilor din acest text ? Cam tot atît cît înţelegem şi noi astăzi.

Trecînd la interpretarea tehnică a textului în cauză, vom putea considera că Ezechiel asistă la coborîrea unei nave spaţiale. El vede nava în coborîre. După terminarea zborului de frînare aerodinamică, se aprinde la o înălţime de cca. 1 km motorul cu reacţie. Se aude urletul motorului. Cerul se rupe, vede jetul de foc şi norii. Apoi motorul cu reacţie este oprit şi în mijlocul norului luminos vede diuzele incandescente (ceva ca un

metal incandescent). Ce înseamnă „dinspre nord" ? În cazul de față, se pare că e vorba de un modul-navetă care pornește de la nava-mamă și se întoarce tot la ea. Orbita cea mai avantajoasă pentru a putea ateriza pe orice punct al globului este o orbită circumpolară. Astfel se înțelege de ce vine „dinspre nord". Ezechiel vede cele patru agregate elicopter. Probabil că atunci erau rabatate din poziția zborului de frînare aerodinamică în poziția de coborîre cu elicele. Ele se mișcă, deci sînt vii. Se aseamănă cu oamenii. Au trup, fețe, picioare, mîini și în plus patru aripi. Descrierea picioarelor de aterizare este cît se poate de evidentă. În paranteză fie spus că tocmai această concordanță atît de clară între descriere și aspectul de azi al picioarelor de aterizare, l-a tentat pe autor să înceapă și să continue studiul. De asemenea, azi ne dăm seama că acele mîini văzute de el au fost niște mîini mecanice. Există și referirea probabilă la elicopterele în repaus, cînd două pale sînt rabatate în sus, iar celelalte două în jos. Acest lucru e necesar pentru a feri palele de supraîncălziri din partea reactorului fierbinte. În felul acesta, supraîncălzirile sînt evitate. Problema fețelor este una din cele care se explică greu, tehnic vorbind. S-ar putea să fie vorba de niște carcase cu o formă anumită care se puteau asemăna cu fețele respective. O altă variantă posibilă este că aceste fețe au fost pictate pe suprafața presupuselor carcase. Să ne amintim că primele cuvinte ale lui Armstrong după aselenizarea reușită, au fost : „Vulturul a aselenizat", Vulturul fiind primul modul lunar cu echipaj uman pe suprafața Selenei, toți membrii echipajului purtînd emblema cu vultur pe piept. În afară de aceasta, ne mai amintim că modulul lunar, datorită unei oarecari asemănări, a mai fost denumit și „păianjen". Interesant de reținut din această observație e faptul că mișcarea palelor pare a fi fost sincronizată, ele oprindu-se mereu în aceeași poziție. Cărbunii aprinși și focul viu reprezintă suprafața de răcire incandescentă a motorului cu reacție. Fulgerele sînt jeturile rachetelor de direcție. Între timp, nava a aterizat și au fost escamotate roțile. Roțile fiind singurul element tehnic pe care îl cunoaștem, acestea ocupă un loc important în text, deoarece datorită lor are o serie de nedumeriri și revine mereu asupra lor.

Mai departe. În diferite traduceri, pentru safir se mai găsesc și alte denumiri (hrisolit, de exemplu), caracteristica pentru toate fiind culoarea albăstrui-vernil. Interesantă este reconstituirea roții pe baza descrierii făcute de Ezechiel. Expresia „fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roate", a fost interpretată de von Däniken ca fiind o roată spiraliformă. În schimb, Blumrich dă o cu totul altă interpretare și construiește o roată pentru care obține și un brevet de invenție. Ca să nu patineze, e nevoie de un profil. Întrucît ele se mișcă în toate direcțiile, cel mai adecvat profil este acela al unor crampoane sau ventuze repartizate pe întreaga roată. Aceste ventuze pot fi într-adevăr asemuite cu niște ochi. Ezechiel este foarte contrariat că roțile merg în toate direcțiile fără ca să se întoarcă, experiența lui cu roțile cunoscute fiind astfel total contrazisă. De asemenea, este derutat de diferitele mișcări de rotație din cadrul uneia și aceleiași roți, mișcări care se suprapun și în a căror înțelegere este depășit. Cazul roților pare a fi unul din exemplele care atestă judiciozitatea și raționalitatea construcției descrise. Întrucît pe vremea aceea încă nu erau cunoscute roțile tractoare sau motoare, Ezechiel crede că roțile merg acolo unde sînt duse de acele ființe. El nu avea de unde să știe că era exact invers, adică roțile duceau totul.

Pe marginea numai a acestui prim capitol din Ezechiel se pot spune, firește, mai multe lucruri, fiecare frază sau expresie dînd loc la numeroase interpretări.

În următoarele capitole, Ezechiel mai descrie încă trei întîlniri, remarcînd de fiecare dată că e vorba de aceeași navă pe care a văzut-o și prima dată. Este luat cu nava într-un zbor și deducem aceasta din expresia: „m-a răpit între pămînt și cer și m-a dus în vedenii dumnezeiești". Deoarece Dumnezeu stă în cer, el trebuie să vadă totul la fel cum a văzut Ezechiel în timpul zborului; respectiv, în timpul zborului, Ezechiel vede totul din perspectiva Domnului, adică în „vedenii dumnezeiești".

Dar să încercăm a afla cine a fost acest Ezechiel, ce structură intelectuală a avut și cîtă crezare se poate da afirmațiilor sale?

Evenimentele descrise, respectiv cele patru întîlniri avute de el cu nava venită din cer, s-au petrecut între anii 592 și 572 înainte de Christos, adică pe vremea cînd el avea 30-31 de ani, la primele trei întîlniri, respectiv 50 de ani la ultima întîlnire. El a fost preotul unei comunități de evrei deportați în Babilonia, care locuia în localitatea Tel-Abib, situată la cîțiva km spre sud de orașul Babilon pe malul rîului sau mai bine zis a canalului Chebar. Cercetările făcute asupra persoanei sale duc la concluzia că avem de a face cu un om cu o apreciabilă experiență care, provenind dintr-o familie cu un oarecare rang social, a beneficiat de o educație și o instruire bună.

Dacă admitem că Ezechiel a fost surprins de un eveniment atît de neobișnuit și de palpitant, rezultă că el dispunea de calități psihice deosebite, deoarece el nu se pierde cu firea, ci își păstrează în mod inexplicabil calmul și capacitatea de observație. Fiind un om credincios și preot pe deasupra, este uluitor faptul că el nu-l confundă pe comandantul navei cu Dumnezeu, cu toate că ar fi avut toate motivele s-o facă, ci vorbește de vocea „unuia", de „acela", de „el" și undeva în text îl intitulează „om". Oare cum am reacționa oricare dintre noi, dacă am fi confruntați cu o întîlnire cu o navă extraterestră și echipajul ei ? În mod cert, ne-am pierde cumpătul ! Putem deci considera că Ezechiel a dat dovada unei performanțe intelectuale remarcabile și că relatarea lui are mari șanse de a fi demnă de crezut și de luat în seamă. De altfel, cu o singură excepție — care poate fi pusă pe seama copiștilor sau traducătorilor succesivi ai textului biblic — între toate repetările care se referă la părți tehnice există o concordanță perfectă, lucru care arată că relatarea lui are o structură cît se poate de logică și de bine închegată. Se poate remarca prudența cu care se exprimă. În repetate rînduri, acolo unde nu e sigur, el face comparații, de exemplu, era chip „ca" de om, a întins ceva „ca" mîna Avînd în vedere exactitatea descrierilor sale, putem oare considera că de fapt a fost vorba de un om și o mînă adevărată ?

O altă dovadă pentru exactitate de exprimare, este faptul că el înlănțuie elementele tehnice în ordinea corespunzătoare desfășurării operației de aterizare : frînarea cu motorul reactiv, zborul și planarea cu elicopterele în

care timp obsearvă suprafața de răcire incandescentă și rachetele de direcție și abia la urmă și roțile, adică exact atunci cînd ele devin necesare sub aspect funcțional.

Trebuie să reținem faptul că Ezechiel nu știe și nu-și poate explica ce reprezintă fenomenul pe care-l vede. Nici el și nici contemporanii lui nu cunosc elementele tehnice cu care s-ar putea face o comparație. Drept urmare, cu excepția roților pe care le cunoștea, el nu poate interpreta nimic sub aspect tehnic și face o simplă descriere a impresiei acustice și optice pe care o are, folosindu-se de elementele de comparație care-i erau accesibile și care erau cuprinse în vocabularul său limitat, lipsit de termeni tehnici. De ce să ne mirăm de acest procedeu, folosit acum 2500 de ani, dacă el a putut fi folosit relativ destul de recent: în 1947, cînd a fost confruntat cu obiecte ciudate, nemaivăzute și necunoscute de tehnica de atunci, Kenneth Arnold le-a comparat cu niște „farfurii zburătoare", această denumire dăinuind — după cum se știe — de cîteva decenii.

În măsura în care o tehnologie evoluează, aspectul exterior al unei nave zburătoare se va schimba, în sensul că la un moment dat nu vor mai fi necesare elicopterele. Profilul se va micșora și aplatiza tot mai mult, apropiindu-se de forma lenticulară, clasică și atît de familiară de la OZN-uri. Astfel, nava văzută de Ezechiel pare să aparțină unei civilizații tehnice care depășește stadiul nostru actual de dezvoltare cu numai cîteva decenii, sau poate cu numai cîțiva ani. În principiu, numai lipsa unui agregat de propulsie suficient de puternic ne împiedică în momentul de față să construim în serie un aparat de zbor asemenea celui observat și descris de profetul Ezechiel.

Să ne continuăm însă plimbarea prin Muzeul Observațiilor Ciudate, încercînd să vedem ce s-a mai întîmplat în primul mileniu după nașterea lui Christos. Conform unor autori latini prestigioși (cum ar fi, de pildă, Plinius cel Bătrîn, sau Dione Cassius), două semnalări ciudate ne parvin chiar din primul secol al erei noastre. Astfel, în anul 60, deasupra peninsulei italice este observat „un scut arzător însoțit de o mare jerbă luminoasă." Iar în anul 77, „un alt scut înconjurat de scîntei este observat pe cerul Romei, două zile la rînd"

Este destul de cunoscut scutul dreptunghiular și curbat al legionarilor lui Caesar. Dar micul scut de luptă al trupelor ușoare, este mai puțin cunoscut : el este perfect circular, concav, cu o proeminență centrală în formă de cupolă. El este numit „parmula". Conform legendei, acest model mai ușor de mînuit era un dar de la zeul războiului Marte : acest platou rotund cu cupolă ar fi căzut din cer.

Romanii din Republică sau din Imperiu nu cunoșteau nici pe departe mijloacele de comunicare mass-media pe care le avem astăzi la dispoziție. Ei nu știau ce este presa, radioul sau televiziunea. Nu se poate pretinde că ei au fost sugestionați. Nici „halucinația colectivă" nu rezistă ca argument, dat fiind factorul disperării. Pe de altă parte, autorii mai sus citați, pot fi considerați, fără nici un dubiu, cît se poate de serioși : erau oameni cultivați și aveau vaste cunoștințe de astronomie, matematică, științe ale naturii sau istorie. Este puțin probabil că ei ar fi putut confunda observațiile lor cu fenomene cerești oarecare sau fenomene naturale obișnuite Ei au consemnat fidel ceea ce au văzut. Atunci care este explicația ? Scepticii vor trebui să răspundă și la acest semn de întrebare !

Un alt eveniment ciudat s-a petrecut la începutul secolului IV. În lupta pentru putere dintre împărații Maxentius și Constantin cel Mare, la 28 octombrie 312 a avut loc o bătălie care avea să decidă în continuare soarta Imperiului Roman Aceasta s-a dat la nord de Roma în cîmpia din cotul pe care-l face rîul Tibru la nord est de Pons Milvius („Podul Șoimului") azi Prati di Tor di Quinto.

În legătură cu lupta de la Podul Milvius este pusă povestirea despre apariția înaintea oștirilor conduse de împăratul Constantin, a monogramei numelui lui Christos sau a semnului crucii, cu privire la care s-au purtat deja numeroase discuții. Scriitorul creștin Lactantius, preceptorul lui Crispus, fiul cel mare al lui Constantin, povestește pe la anul 318 că în ajunul bătăliei, Constantin a avut un vis în care a fost instiințat ca înainte de a porni la luptă, să inscrie pe scuturile soldaților săi „semnul

ceresc al lui Dumnezeu" (caeleste signum dei). Ascultînd de porunca primită, a doua zi, Constantin a pus să se înscrie pe scuturi monograma cu inițialele numelui lui Christos în limba greacă, cel mai probabil monograma chi-rha, sub forma „literei X traversată de I cu capătul curbat."

Spre deosebire de Lanctantius, lucrarea „Viața lui Constantin", atribuită istoricului Eusebius din Cezareea, povestește despre apariția pe cer ziua, în amiaza mare, deasupra soarelui, a unei cruci luminoase împreună cu inscripția : „prin aceasta vei învinge." Crucea i-ar fi apărut lui Constantin și armatei sale pe cînd se aflau în Gallia, în drum spre Italia. Noaptea i s-ar fi arătat Christos, poruncind să facă un steag cu semnul văzut. În continuare este descris acest steag împodobit cu o coroană din pietre prețioase și aur, în care era înscris numele lui Christos sub forma literelor chi-rho. În partea de jos a steagului apăreau busturile împăratului și ale fiilor săi.

Nu știm exact care este adevărul istoric în legătură cu această întîmplare, dar știm că împăratul Constantin a cîștigat bătălia de la Podul Milvius și a intrat triumfător în Cetatea Eternă. Și mai știm că monograma simplă chi-rho, numită „monograma constantiniană", apare pentru prima dată pe monede și medalioane constantiniene din anii 312—313, 315 și 317, deci aproximativ în același an cu bătălia de la Podul Milvius și în anii imediat următori Semnificativă este și renunțarea lui Constantin de a merge pe Capitoliu, la intrarea triumfală în Roma. La aceasta se adaugă și informația istoricului Eusebius, după care Constantin a poruncit ca în mîna statuii ridicate în Forum, ca mulțumită pentru victorie — probabil statuia colosală al cărei cap se păstrează în Palatul Conservatorilor din Roma — să se pună „trofeul patimii mîntuitoare", adică semnul crucii. „Prin acest semn mîntuitor, adaugă Eusebius, dovada adevăratei puteri, eu (Constantin) am eliberat orașul vostru scăpîndu-l de jugul tiranului și am redat senatului și poporului Romanilor vechea glorie și strălucire."

Această ciudată semnalare a apariției semnului crucii pe cer, nu este singulară în istorie. Simbolul creștin avea să mai fie observat de nenumărate ori de-a lungul secolelor — și chiar în acest contemporan secol XX — ală-

turi de alte semne neobișnuite cum ar fi, de pildă, apariția sorilor dubli sau tripli.

Să încercăm a scutura colbul uitării de pe încă o serie de întîmplări ieșite din comun, cuprinse în neobișnuitul nostru Muzeu.

Gregoire de Tour (538—594) cronicar bine cunoscut și autor al lucrării „Historia Francorum", ne semnalează trei evenimente ce au avut loo în cea de-a doua jumătate a secolului VI :

— În anul 584... au apărut pe cer raze luminoase, strălucitoare de lumină care păreau să se încrucișeze și să se lovească unele de altele, după care se separară și dispărură.

— În 585, în luna septembrie, unii au văzut semne, adică raze sau cupole, **care se văd de obicei** (sublinierea ne aparține) și care par să alerge cu rapiditate pe cer.

— În 587. Noi am văzut în timpul a două nopți de-a rîndul în mijlocul cerului, un fel de nor foarte luminos, care avea forma unei glugi.

Iată acum o întîmplare din secolul VIII :

În timpul unuia dintre războaiele obișnuite din vechea Europă, saxonii i-au asediat pe franci la Siginurg în anul 776. Francii se aflau într-o situație critică : alimentele erau pe sfîrșite, iar saxonii încercuiseră orașul. Proviziile de apă din oraș scăzuseră atît de mult, încît fiecare persoană nu avea dreptul decît la cîteva picături pe zi. Duhoarea cadavrelor celor căzuți în luptă și a gunoaielor putrezite, otrăveau plămînii celor rămași în viață. Un comandant franc măsura cu pași mari parapetul. La mică distanță putea vedea steagurile armatei saxone. Gîndurile i-au fost întrerupte de sosirea unui ajutor-subaltern. „Nimic de raportat decît veşti proaste — a spus căpitanul francez. Nici un semn că am putea rupe asediul ?" „Nu domnule — a răspuns ajutorul. Ce putem face ?" „Mai bine ne-am ruga zeilor să ne scape" — a zis comandantul privind întristat spre trufașele steaguri saxone.

Istoricii povestesc că francii s-au adunat și au început să se roage zeilor ca să le fie cruțate viețile. Se rugau încă, atunci cînd două „scuturi arzătoare" au coborît din cer și s-au repezit spre tabăra saxonilor. Cele două scuturi celeste au trecut printre rîndurile saxone, împrăș-

tiindu-le întreaga armată cu flăcări şi fum şi punîndu-i pe fugă pe soldaţii asediatori. Nu putem decît specula asupra a ceea ce ar fi putut fi cele două „scuturi arzătoare". Ceea ce ştim cu siguranţă este că în zilele acelea nu existau încă nici aeroplane şi nici avioane. Ceva aparent ciudat şi supranatural a venit în ajutorul francilor disperaţi...

Începem să ne afundăm treptat în întunecimea unor secole de tristă aducere aminte.

Agobard (după unele surse Argobard), arhiepiscop al Lyon-ului, în Franţa, face referiri la fiinţe misterioase care străbat cerul şi care aterizează cu navele lor printre oameni. Născut în Spania în anul 779, Agobard vine în Franţa încă de la vîrsta de 3 ani şi ajunge arhiepiscop la 37 de ani. Cînd a murit, în 840, „unul din prelaţii cei mai celebri şi mai savanţi ai secolului al IX-lea", lasă o relatare interesantă despre un incident semnificativ :

„Noi am văzut totuşi şi ascultat o mulţime de oameni adînciţi într-o atît de mare stupiditate, înecaţi în astfel de adîncuri ale nebuniei, încît cred că există o anumită regiune, pe care ei o numesc Magonia, unde nave plutesc pe nori pentru a aduce în acest loc fructe ale pămîntului pe care le-au distrus grindina şi furtunile. Marinarii plătesc gratificaţii vrăjitorilor furtunii şi primesc ei înşişi grîu şi alte produse. Printre aceşti oameni a căror nebunie era destul de mare pentru a le permite de a crede aceste lucruri (ca fiind) posibile, am văzut pe unii extirpînd dintr-o adunare patru persoane strîns legate, trei bărbaţi şi o femeie care, pretindeau, au căzut din aceste nave. După ce i-au păzit în captivitate, i-au adus în faţa acestei mulţimi cum am spus, în prezenţa noastră pentru a fi lapidaţi. Dar adevărul a învins."

Această relatare a apărut în cartea lui Agobard intitulată „Lober Contra Insulam Virgi Opinionen." Mai mulţi regi din acele timpuri au fost destul de tulburaţi cînd la palate le-au sosit rapoarte despre „oameni care zburau pe cer." Despre aceşti „demoni aerieni" se spunea că au o flotilă de maşini zburătoare. Regii au interzis ţăranilor orice fel de troc sau vînzare de bunuri şi produse către oamenii din Magonia. Însuşi Agobard, ca şi preoţii săi, i-au prevenit pe oameni asupra acestor întîmplări, explicîndu-le că schimbările de produse cu „demonii aerieni" sînt păcate de neiertat.

Arhiepiscopul Agobard a scris această istorisire în timpul unei epoci întunecate, cînd versiunea originală a Bibliei fusese interzisă. Biblia nu a reapărut decît mai tîrziu, după ce numeroase capitole au fost revizuite și mutilate. Poate că Agobard citise una din traducerile originalului, ori ca înalt prelat bisericesc avea cunoștință din alte surse de „mașinile zburătoare" și de alte ciudățenii. Orice s-ar fi întîmplat atunci, de mult, Agobard nu pare prea tulburat de faptul că prizonierii erau din „corăbiile din cer". E remarcabil că un membru de frunte al clerului, cu 11 secole în urmă, nu era deloc impresionat de apariția unor „oameni zburători". Evident, nu a făcut nici cel mai mic efort ca să salveze viețile prizonierilor.

Mileniul se încheie cu două semnalări venite din două puncte diferite ale planetei :

— În anul 919 deasupra Ungariei a fost observat un obiect asemănător unei torțe în flăcări. El a fost văzut pe cer în același timp cu niște sfere care emiteau o lumină mai strălucitoare decît stelele. Ele au survolat întreaga Ungarie.

— La 3 august 989, în Japonia, în timpul unei perioade de mari mișcări sociale, s-au observat trei obiecte rotunde și de o strălucire neobișnuită. Puțin după aceea, ele se reuniră.

Să continuăm cu cîteva din semnalările noului mileniu

— 23 aprilie 1014. O serie de „zîne" au luat parte la bătălia de la Clontarf, furnizînd ceea ce în limbaj militar modern s-ar putea numi „aviația de sprijin" a părții irlandeze. Confruntarea a avut loc la Dublin „Asta ar fi una din minunile Judecății de Apoi decît de a povesti descrierea acestui fabulos asalt Acolo se ridica un Badh (?) sălbatic, impetuos, ardent, nebun, inexorabil, furios, întunecat, sfîșietor, certăreț, agresiv, care scotea strigăte stridente bătînd din aripi deasupra capetelor Și acolo se ridicară de asemenea satvri și spirite... și demonii distrugători din aer și firmament, și armata demonică". Aceasta constituie una din numeroasele referiri la „armatele zburătoare ale zinelor" din acea epocă.

— În 1130 și 1142, doi „dragoni zburători înflăcărați" au trecut pe deasupra orașelor Praga, în Cehoslovacia.

— 1150, în Anglia. Regele Richard-Inimă-de-Leu și Filip al Franței, discutau planurile bătăliei împotriva lui Saladin, împăratul sarazinilor, în cadrul unei întîlniri regale. Ca și în cazul lui Constantin cel Mare, discuția lor a fost întreruptă de un slujitor care a venit în fugă în palat și bîlbîindu-se le-a arătat cerul cu degetul. Regii au renunțat la lipsa lor de credință, văzînd o serie de cruci de foc suspendate pe cer deasupra locului unde se aflau. Viziunea a apărut la puțin timp după prînz.

— 27 octombrie 1180. Documente japoneze ne informează că un obiect puțin obișnuit, luminos, semănînd cu o „nacelă" se ridică noaptea de pe un munte din provincia Kü spre muntele Fukuhara situat la nord-est. După cîtva timp obiectul își schimbă direcția, merse spre sud și fu pierdut din vedere, lăsînd în urma lui o dîră luminoasă.

— 24 octombrie 1235. Tot în Japonia, generalul Yoritsume staționa cu armata sa cînd, deodată, a fost observat un fenomen curios : surse luminoase misterioase veneau și plecau pe cer, se roteau la sud-vest, desenînd dîre incandescente pe tot parcursul nopții.

— 1 ianuarie 1254. Călugării de la abația Saint Albans, din Anglia, au văzut noaptea pe cer „un fel de vas mare cu o formă elegantă... și de o minunată culoare."

— În același an 1254, dar la o dată neprecizată, deasupra Parisului, Franța, a apărut „la miezul nopții, ceva ca o mare navă, sus pe cerul senin, vizibil timp destul de lung, pînă ce a dispărut cu încetul."

— 12 septembrie 1271 În Japonia faimosul preot Nichiren era pe punctul de a fi decapitat la Tatsunokuchi, Kamakura, cînd apăru pe cer un obiect semănînd cu Luna plină, luminos și strălucitor Inutil să mai spunem că panica i-a cuprins pe toți cei prezenți și că execuția n-a mai avut loc.

— 3 august 1290. Abatele Henry, stareț al abației Byland, Yorkshire, Anglia, înconjurat de călugării săi, văzu „cu foarte mare spaimă" un disc enorm, argintiu, trecînd încet pe deasupra lor.

— 1320 La moartea abatelui din Durham, la Saint-Gregoire, Franța, un obiect necunoscut ilumină cerul și

razele sale au ajuns pînă în mijlocul localităţii Saint-Leonard, unde abatele fusese înhumat. Apoi obiectul luminos coborî, se deplasă şi dispăru.

Să facem un nou popas în acest secol 14, pentru a spune cîteva cuvinte despre aşa-numita „Minune de la Datchani."

În Jugoslavia de sud, la Kosovska Metchija, între oraşele Petch şi Djakovice, se află mînăstirea din Datchani, fondată încă în secolul 14, sub domnia lui Ştefan al III-lea. Construcţia sa a durat opt ani, din 1327 pînă în 1335. Pe la 1350, interiorul bisericii mînăstireşti a fost decorat cu numeroase fresce. Se consideră că prin numărul frescelor sale (s-au numărat mai mult de 1000!), Datchani este cea mai bogată mînăstire din Europa. Frescele executate aici prezintă teme diverse. Ele ilustrează aproape 20 de cicluri diferite, care înglobează scene din Vechiul şi Noul Testament, din viaţa lui Ioan Botezătorul, a Sfîntului Gheorghe, activităţile Apostolilor, precum si teme din calendarul religios. Sînt prezentate de asemenea numeroase personaje istorice.

„Minunea de la Datchani" a fost descoperită la începutul lui 1964. Alexander Paunovici, student la Academia de Belle Arte din Iugoslavia, vizită acest monument, în scopul studiilor sale şi cu ajutorul unui teleobiectiv, fotografie mai multe fresce, printre care şi cele ale „Răstignirii" şi a „Învierii" lui Iisus Christos. Mai înainte, nu au putut fi studiate aceste fresce, deoarece sînt situate la o prea mare înălţime (cca 15 m). Prin fotografiere cu teleobiectiv, ele au devenit accesibile ochiului omenesc. Detaliile ce n-au putut fi remarcate înainte, deveneau acum relevante.

Pe frescele superioare sînt prezentaţi îngeri care zboară în nave spaţiale, foarte asemănătoare sateliţilor artificiali contemporani. Se văd două nave care zboară una în spatele alteia, de la vest spre est. În prima se vede un om fără nimb de înger ţinînd într-o mînă ceva aflat în faţa lui, ca şi cum ar fi condus nava. El se întoarce către înapoi, dînd impresia că supraveghează zborul celui care îl urmează. În nava din spate se află un personaj asemănător, care nu seamănă deloc cu un personaj tradiţional şi care ţine de asemenea „ceva" în mînă.

Cele două nave au formă aerodinamică. Se disting foarte bine „undele reactive" care subliniază viteza foarte mare a zborului. O serie de „îngeri" aflați în afara navelor și care supraveghează zborul, nu se știe din ce motiv, au închis ochii și și-au astupat urechile, ca și cum ar avea teamă ca acest spectacol să nu-i orbească sau asurzească. Foarte ciudată este de asemenea și fresca „Răstignirea lui Christos". Aici, Iisus Christos apare ca și cum s-ar afla într-o rachetă gata să se ridice în zbor. În partea superioară a rachetei se află două aripi stabilizatoare. Christos, cu mîna dreaptă, trage cu forța în navă pe un pămîntean ce se află pe Terra, pentru a-l lua cu sine în călătoria spre „Regatul Cerului."

La aceste fresce de la Datchăni se poate adăuga o icoană de la Cabinetul de arheologie religioasă din Moscova, care provine de la Zagorsk Pe această icoană din secolul 17, Iisus Christos apare de asemenea într-un fel de „rezervor" de formă aerodinamică, asemănător unei nave cosmice așezată pe pămînt. Partea inferioară a acestui rezervor, degajă în ambele laterale un fel de fum întunecat ce ascunde picioarele îngerilor aflați acolo

Atît frescele de la Datchani, cît și icoana de la Zagorsk au, în mod evident, un caracter apocrif. S-ar presupune existența unei anume „Cărți apocrife", care explică subiectele cunoscute din Evanghelie, în mod diferit de versiunea canonică a Bisericii. Este posibil ca această „Carte" să fi fost distrusă de cenzura bisericească, sau de acțiunea implacabilă a timpului. Tot așa cum este posibil ca aceste documente să fie păstrate încă într-un loc secret. Poate că acestea au inspirat pe unii zugravi de imagini sfinte, sau decoratori de biserici, determinîndu-i astfel să deseneze ciudate „obiecte cosmice".

Reîntorcîndu-ne la unele detalii ale „Minunii de la Datchani", să mai remarcăm și faptul că cele două personaje ce par închise în cele două nave spațiale, nu au „nimb". S-ar putea oare presupune că atmosfera interioară a vehiculelor, fiind presurizată, face inutilă purtarea căștilor în acel spațiu? În schimb, îngerii purtau nimburi (sau căști) care nu par să-i protejeze împotriva radiațiilor și ultrasunetelor celor două nave zburătoare. Pe pămînt, numai patru personaje, între care se află și Iisus Christos, poartă nimb, simbol al originii lor divine, sau cască, simbol al originii lor cosmice, după interpretări.

Iată și în acest caz, alte cîteva semne de întrebare menite să ne facă din nou să reflectăm.

Mai departe, prin Muzeul Observațiilor Ciudate.

— 1361. Un obiect zburător, descris ca fiind „în formă de tobă, măsurînd 20 metri diametru", țîșni dintr-o insulă situată în vestul Japoniei.

— 8 ianuarie 1388. Un manuscris al mînăstirii Fraților Mineri din Ragussa, Sicilia, semnalează trecerea mai multor obiecte „foarte luminoase și drepte" pe deasupra acestei mînăstiri.

— 2 ianuarie 1458. În Japonia s-a observat pe cer un obiect strălucitor care semăna cu Luna plină și această apariție a fost urmată de „semne bizare" pe cer și pe pămînt. Oamenii au fost „uimiți".

— 7 martie 1458. Două luni mai tîrziu, tot în Japonia, cinci stele au apărut formînd un cerc în jurul Lunii. Ele și-au schimbat de trei ori culoarea, după care au dispărut brusc. Conducătorii, profund tulburați, au crezut că acest semn anunță mari mișcări populare în țară Toți locuitorii din Kyoto (vechea capitală imperială a Japoniei) se așteptau ca să urmeze dezastre și însuși împăratul era afectat.

— 1 noiembrie 1461. „În această zi a stăpînului nostru, în Ziua Tuturor Sfinților, a apărut pe cerul Franței un obiect strălucitor, ca o bară de foc, lung și lat de o jumătate de Lună. A rămas nemișcat timp de 15 minute Apoi brusc, ciudatul obiect începu să urce în spirale, se întoarse și se răsuci ca un resort cu ceas destins, după care dispăru în cer."

— 8 martie 1468. Din nou Japonia. Un obiect întunecat care făcea „zgomotul unei roți", zbură în timpul nopții dinspre muntele Kasuga spre vest. Descrierea zgomotului și a culorii obiectului zburător, a întîmpinat dificultăți, datorită nivelului intelectual scăzut al martorilor oculari.

— 13 august 1491. Facius Cardan, tatăl matematicianului, ocultistului și fizicianului Jérôme Cardan, din Milano, nota, în cartea sa „De Subtilitate", următoarea întîmplare : „Cînd mi-am îndeplinit riturile obișnuite, cam pe la a 20-a oră a zilei, mi-au apărut șapte bărbați purtînd veșminte de mătase asemănătoare cu togele grecești

și încălțări scînteietoare. Ei purtau de asemenea armuri și sub aceste armuri se vedeau obiecte de lenjerie de corp de o glorie și o măreție extraordinare. Doi dintre ei păreau a fi de un rang mai înalt decît ceilalți. Cel care părea că le este comandant avea o față de culoare roșu închis. Ei au spus că aveau 40 de ani, dar nici unul dintre ei nu părea să aibă mai mult de 30. I-am întrebat cine sînt, iar ei mi-au răspuns că sînt oameni oarecum alcătuiți din aer și supuși ca și noi nașterii și morții. Viața lor era mai lungă ca a noastră și putea să atingă pînă la trei secole. Întrebați despre nemurirea sufletului, ei au răspuns că nimic nu supraviețuiește. Întrebați pentru a afla de ce ei nu dezvăluiau oamenilor tezaurele științei lor, ei au răspuns că o lege deosebită le impunea cele mai grave pedepse în cazul că ei ar dezvălui oamenilor știința lor. Cel care părea a fi șeful lor a negat că Dumnezeu a făcut lumea din veșnicie. Dimpotrivă, a adăugat el, lumea este creată în fiecare clipă, în așa fel că dacă Dumnezeu s-ar descuraja, lumea ar pieri imediat".

(Vizitatorii lui Facius Cardan par să fi fost ultimii dintr-o întreagă serie de astfel de apariții ale Evului Mediu. Ei au această calitate deosebită că se poate comunica cu ei, că nu pretind în nici un fel că sînt îngeri, că nu aduc nici o revelație. Dimpotrivă, atitudinea lor ține mai degrabă de raționamentul nostru modern. Vizitatorii lui Facius Cardan neagă chiar existența unui suflet nemuritor și susțin un fel de teorie a creației continue a Universului. Alchimiștii și misticii Evului Mediu au încercat mult să lege pe acești vizitatori de diversele spirite de care vorbește Biblia sau Kabala, dar e vorba aici, în mod vizibil, de o elaborare mitologică).

— 1500. Într-o gravură datînd din secolul al 16-lea, se vede reproducerea unei aurore boreale deasupra orașului Rothenburg, Germania. În stînga gravurii, se poate observa un obiect oval destul de mare, care seamănă cu o stea, cu trei ramificații, care sugerează forma unui obiect zburător neidentificat. Gravura poartă următorul citat biblic: „Vegheați (observați) și rugați-vă" (Evanghelia după Matei, 26, 41).

— 8 noiembrie 1517. „Letopisețul Moldovenesc" afirmă că la acea dată, au apărut pe cer, în direcția Occidentului, „o formație albastră strălucitoare semănînd cu fi-

gura unui om“ Ea a rămas mult timp acolo, după care „ea se ascunse din nou în cer“.

— 1518. O „stea“ s-a „așezat“ pe vîrful catargului mare a caravelei condusă de conchistadorul spaniol Juan de Grijalva, lîngă coastele Yucatanului. Apoi ea părăsi corabia producînd un jet de flăcări, se îndreptă spre un sat de pe coastă și a staționat acolo înainte de a dispare definitiv.

— 1520. Sub domnia împăratului Carol al V-lea al Prusiei, au fost văzuți la Erfurt doi sori strălucitori apărînd simultan. „O rază strălucitoare ateriză brusc apoi plecă pe cer unde luă o formă circulară.“

Să facem un nou popas pentru a zăbovi asupra uneia dintre cele mai neobișnuite întîmplări din miezul acelui îndepărtat secol 16.

Ne aflăm în dimineața zilei de sîmbătă, 9 decembrie 1531, în Mexic. Incidentul survenit atunci reprezintă, totuși, cumularea unei întregi serii de superstiții. De un impact sociologic și psihologic deosebit, el a lăsat urme materiale ce se pot vedea încă și astăzi, făcînd, de altfel, obiectul unei mari devoțiuni.

În acea îndepărtată dimineață de iarnă, un bătrîn aztec indian de 57 de ani, al cărui nume era „Vulturul Cîntător“, iar numele spaniol era Juan Diego, se îndrepta către biserica din Tlaltelolco, lîngă orașul Mexico. Deodată se opri nemișcat, fiind surprins să audă un concert de cîntece de păsări, pătrunzător și dulce. Era un frig înțepător și nici o vietate a cerului nu s-ar fi încumetat să cînte la o oră atît de matinală. Totuși, armonioasa melodie continuă, după care se opri brusc. Apoi cineva, o voce duioasă de femeie, chemă numele lui Juan Diego. Vocea venea din vîrful unei coline, care era ascunsă „de o ceață înghețată și de un nor luminos“. Cînd se căță pe colină, o văzu : „Soarele nu era încă la orizont și totuși Juan o văzu într-o lumină albă, din cauza unui nimb strălucitor ce-i scălda ființa din cap pînă în picioare. Era o tînără mexicană de vreo 14 ani și de o frumusețe desăvîrșită“. În cursul dialogului ce urmă, tînăra fată îi zise lui Juan Diego că ea era Maria și că dorea ca în acest loc să fie construit un templu : „Mergi acum la Tenochtitlan (Me-

xico-City) și povestește episcopului tot ce ai văzut și auzit".

Era mai ușor de spus aceasta, decît de făcut : sărmanii indieni nu obișnuiau să meargă în cartierul spaniol și încă și mai puțin la palatul episcopului. Curajos totuși, Juan coborî muntele în fugă, se duse la episcopul de atunci Fray Juan de Zumarraga, și-l rugă să-i asculte neobișnuita poveste. Cu toate că se arătă binevoitor față de indian, episcopul nu crezu nici un cuvînt. Atunci Juan se reîntoarse în munți și se reîntîlni pentru a doua oară cu Maria, care-i mărturisi cinstit : „Ascultă, copilul meu, sînt numeroși cei pe care aș putea să-i trimit în locul tău. Dar tu ești cel pe care l-am ales ca să îndeplinească această misiune. Așa că, mîine dimineață, întoarce-te la episcop și spune-i că Fecioara Maria este cea care te trimite și repetă-i reamintindu-i cît de fericită aș fi dacă aș avea o biserică în acest loc".

A doua zi dimineață, Juan Diego se întoarse la Mexico și reveni la răbdătorul episcop. Juan Diego era atît de curat și părea atît de cinstit povestindu-și istoria, încît Fray Juan de Zumarraga fu puternic impresionat. El îi zise lui Juan să ceară aparitiei un semn palpabil care să dea credibilitate întregii istorii. Totodată, dădu ordin la doi slujbași ai săi să-l urmărească pe indian și să-l supravegheze îndeaproape. Ei l-au urmărit prin oraș și au observat că acesta nu s-a adresat nimănui, după care îl văzură îndreptîndu-se spre munți și... dispărînd ! Îl căutară prin împrejurimi fără a-i mai putea găsi urma... Ajuns din nou pe colină. Juan îi aduse Fecioarei Maria răspunsul episcopului. Ea îi spuse : „Foarte bine, copilul meu. Să revii mîine în zori și îți voi da un semn pentru el. Tu ți-ai dat destulă osteneală și te voi răsplăti Mergi în pace și odihnește-te".

În dimineața următoare, Juan nu se mai duse la întîlnire : singura lui rudă, un unchi, se afla pe patul de moarte. Juan rămase lîngă el pentru a încerca să-i aline suferințele. În ziua care urmă îl lăsă singur pentru a se duce să caute un preot. Pe cînd alerga spre Tlaltelolco, apariția îi bară din nou drumul. Stînjenit, el îi explică din cauza cărui motiv nu-i putuse urma instrucțiunile. Ea îi zise : „Copilul meu, nu te tulbura și nu avea teamă. Nu sînt aici, ca și Mama ta ? Nu ești tu sub tutela și protecția mea ? Unchiul tău nu va muri acum. El își va recăpăta

sănătatea chiar în acest moment. Nu mai are rost să mergi după preot și poți să-mi urmezi drumul în liniște. Urcă te în vîrful colinei, culege florile care cresc acolo și adu-mi-le mie". Juan știa foarte bine că în vîrful colinei nu puteau fi flori la jumătatea lui decembrie. Și totuși, ajuns sus, găsi trandafiri de Castilia, cu „petalele lor umede de rouă". El îi tăie cu grijă și folosindu-se de tilma sa (o capă lungă indiană) pentru a-i proteja de frigul înțepător, îi duse apariției. Ea îi aranjă florile și legă capetele de jos ale tilmei în jurul gîtului lui Juan în așa fel ca nici un trandafir să nu se piardă. Ea îl sfătui să nu-i arate nimănui, singur episcopul trebuia să știe de semnul pe care i l-a dat. Apoi dispăru. Juan Diego nu o va mai întîlni niciodată...

În palatul episcopului, mai mulți servitori își băteau joc de viziunea indianului și îl „împingeau dintr-o parte într-alta" încercînd să-i smulgă cu forța florile. Dar cînd remarcară cu uimire că trandafirii păreau că se dizolvă atunci cînd încercau să-i ia, se înfricoșară și-l lăsară să treacă.

Juan Diego a fost condus în fața episcopului. Ținînd mîinile la gît, el dezlegă colțurile asprei stofe. „Pliul tilmei căzu și florile, care erau pentru el prețiosul semn, căzură pe sol într-o grămadă dezordonată. Vai! Ce a devenit aranjamentul făcut cu atîta grijă de Fecioară?" Dar confuzia lui Juan pentru stîngăcia lui nu fu nimic în comparație cu ceea ce trebuia să simtă imediat după aceea. În cîteva secunde, episcopul se ridică din scaunul său pentru a îngenunchia la picioarele lui Juan Diego și în mai puțin de un minut toți cei care erau de față în acea încăpere se repeziră și îngenunchiară și ei.

Episcopul era îngenunchiat în fața tilmei lui Juan și, după cum notează Ethel Cook Elliot, „milioane de persoane au îngenunchiat în fața ei după aceea", căci au depus-o deasupra marelui altar al bazilicii Notre Dame de Guadelupa, din orașul Mexico-City.

Tilma este făcută din două bucăți țesute cu fibre de manghier. Pe această stofă aspră, de culoarea lînii brute — care, evident se păstrează și astăzi — se evidențiază o siluetă zveltă, fermecătoare. Înconjurată cu raze de aur, ea apare ca o scoică de lumină, strălucitoare și clară în fiecare detaliu al desenului și al culorii. Ea pleacă încet capul grațios spre partea dreaptă. Își pleacă ochii, dar

pupilele îi sînt vizibile. Aceasta dă o impresie supranaturală de farmec şi dragoste. Mantoul care acoperă capul şi cade pînă la picioare este de un verde-albastru brodat cu aurul cel mai curat şi presărat cu stele de aur. Tunica este roză, ornată cu un desen de dantele de flori de aur. Mai jos este un corn de Lună şi dedesubt apare capul unui heruvim.

In anii care au urmat evenimentului, mai mult de opt milioane de indieni s-au botezat. În zilele noastre, circa 1500 de oameni îngenunchează zilnic în faţa tilmei lui Juan Diego, pe care imaginea şi culorile iradiante iniţiale au rămas absolut intacte.

Unchiul lui Juan s-a vindecat. Cum el aştepta preotul şi era prea slăbit ca să şi poată bea doctoria pe care nepotul său i-o preparase, vede că, deodată, camera i se umplu de o lumină blîndă. O siluetă luminoasă, cea a tinerei femei — necunoscută pentru el — îi apăru brusc şi foarte aproape. Ea îi spuse că se va vindeca şi îl informă despre misiunea lui Juan Diego. Ea îi mai spuse : „Cheamă-mă şi numeşte imaginea mea Sainte-Marie de Guadelupa", sau cel puţin aşa a fost înţeles atunci mesajul.

Această întîmplare cu tîlc nu este singulară în istoria omenirii. Apariţii ale Fecioarei Maria au mai avut loc şi înaintea evenimentului la care a fost martor Juan Diego şi mai ales după, în secolele ce au urmat. De altfel, secolul XX abundă în semnalări de acest gen.

— In ianuarie 1537, oamenii din Franconia, între Panenberg şi pădurea Thuringiei, au văzut o stea de o „mărime uimitoare". Ea a coborît din ce în ce mai jos, devenind un cerc mare şi alb din care scăpărau vîrtejuri şi bule de foc. Căzînd pe pămînt, bulele de foc au topit vîrfurile lăncilor şi tot ce era din fier, fără a cauza neajunsuri oamenilor sau caselor lor

— 14 aprilie 1561. Cetăţenii oraşului Nürenberg, Germania, au fost martorii unuia dintre cele mai misterioase evenimente ce pot fi atribuite manifestărilor fenomenului OZN Scuturi strălucitoare, cruci de foc şi aparate în formă de ţigară de foi, s-au întreţinut pe cer. Spectacolul a încremenit întreaga asistentă. Oamenii s-au strîns în mici grupuri şi au privit cu spaimă bizarele o-

biecte care evoluau pe deasupra capetelor lor. Spectatorii şocaţi au fost literalmente înnebuniţi de groază, cînd obiectele aeriene s-au lansat într-o veritabilă „bătălie pentru supremaţie în ceruri“ Alertaţi de strigăte de osîndă şi distrugere, locuitorii s-au refugiat în biserici şi catedrale. Prin ferestrele acestora au privit la bătălia de pe cer care se transformase într-un fel de hărţuială. După un timp, alarmantul război celest a încetat. Obiectele au plecat şi liniştea s-a reîntors în oraş. După alte surse ale epocii, nu ar fi fost vorba de un „război“, ci de o acţiune de salvare, sau într-ajutorare, pe care o serie de obiecte misterioase încercau să o ofere altor obiecte care suferiseră un fel de accident. (Să ne reamintim aici, în treacăt, de întîmplarea din iunie 1947 de la Maury Island, pe care am descris-o deja în paginile anterioare). Vechea povestire nu ne mai spune cine a cîştigat supremaţia cerului în acea memorabilă după-amiază. Oricum, locuitorii de seamă ai oraşului, impresionaţi puternic de cele văzute, au plătit un artist care să le picteze evenimentul. Astfel, pot fi admirate şi astăzi atît de cunoscutele obiecte circulare înconjurînd un mare OZN în formă de ţigară de foi Locuitorii oraşului german au fost puternic impresionaţi şi de apariţia, în timpul „războiului din cer“, a numeroase cruci de foc, care nu puteau să însemne decît „ziua osîndei pentru fiecare“. Iată deci, o nouă întîlnire cu faimoasele „cruci de foc“ !

(Ce tîlc să aibă oare toată această interesantă întîmplare ? Ce erau acele „scuturi strălucitoare, cruci de foc şi aparate în formă de ţigară de foi“ ? De unde veneau ele : dintr-un trecut oarecum insondabil sau dintr-un viitor necunoscut ? Vor fi pătruns toate acele ciudate „vedenii“, printr-o breşă a timpului, în acea zi de primăvară din Anul Domnului 1561 ? Mintea noastră poate oare să conceapă în prezent răspunsuri rezonabile pentru aceste întrebări ?).

— 7 august 1566 Pe cerul oraşului Bâle, Elveţia, se văd deplasîndu-se numeroase discuri albe şi negre. Întreaga populaţie le vede. O stampă a timpului perpetuează amintirea acestei manifestări în mod foarte realist.

— 3 ianuarie 1569, seara. Deasupra unui loc neprecizat în Japonia, a apărut „o stea de flacără“ pe cer. Evenimentul a fost considerat ca o prezicere ce anunţa schimbări importante : căderea dinastiei Chu.

— 5 decembrie 1577, la ora 7 dimineața. La cîțiva km de orașul Tubingen, Germania, s-a petrecut un eveniment ciudat, pe care o cronică a timpului o consemnează astfel: „Numeroși nori negri apărură în jurul soarelui, ca cei pe care îi vedem cînd se anunță furtuni mari; și puțin după aceea, alți nori de foc și de sînge țîșniră din soare și alții galbeni ca șofranul. Din acești nori ieșiră efecte de lumină avînd forma de pălării mari, înalte și largi și pămîntul apăru el însuși galben și însîngerat și acoperit de pălării înalte și largi care luară diferite culori ca roșu, albastru, verde și majoritatea negre. Fiecare poate înțelege ușor semnificația acestui miracol și să știe că Dumnezeu vrea ca oamenii să se pocăiască și să facă penitență Că Dumnezeu Atotputernicul ajută oamenii să-l recunoască. Amin".

— 18 octombrie 1595, Tîrgoviște, România Este cunoscut faptul că în seara acesteei zile, orașul Tîrgoviște a fost cucerit de la turcii care-l fortificaseră în mare grabă cu puțin timp în urmă. Această faptă de arme a fost săvîrșită de trupele aflate sub comanda lui Mihai Viteazul. Numeroase izvoare contemporane descriu acest eveniment, unele dintre ele făcînd mențiune și despre apariția, cu cîteva zile înaintea asediului, a unei comete Astfel, într-un „ziar din Țara Transilvaniei, din tabără și din Coșova și de la Strigoniu, de la 18 pînă la 23-a zi a lunii octombrie" se arată că în ziua de 15 a lunii octombrie, adică duminică înainte de Sf. Havel în anul acest al 95-lea, s-a arătat deasupra taberei o mare cometă, care a ținut o oră sau ceva puțin mai mult". Într-un raport în limba italiană, datat Praga, 14 noiembrie 1595, se spune că amintita cometă a fost văzută timp de două ore. Încercînd să identifice această „cometă". Dinu A Dumitrescu (semnatarul articolului „Cometă necunoscută", din „Magazin" nr 880/17 aug 1974) afirmă că, spre surprinderea sa a constatat că nu este menționată în nici un catalog de aparitii de comete Lista de comete alcătuită de Vincenzo Coronelli și publicată în lucrarea sa „Epitome Cosmografica" Colonia (Köln), 1693 nu înregistrează nici o cometă pentru anul 1595 Putem emite deci ipoteza că avem de-a face cu o cometă necunoscută, observată în mod excepțional numai deasupra Tîrgoviștei, sau că este vorba de un alt fenomen, interpretat atunci drept o cometă .

Iată așadar, un nou fenomen ceresc neobișnuit, manifestat în preajma unor mari confruntări armate. Se pare că în astfel de împrejurări, tensiunea acumulată a miilor de combatanți aflați față în față, pe cale de a se măcelări reciproc, este emisă sub forma unor bioradiații sau biounde negative. Acestea, la rîndul lor, generează apariția în atmosfera din imediata apropiere, a unor serii de manifestări ciudate, pe care deocamdată nu ni le putem explica Nu știm nici măcar dacă aceste manifestări pot fi socotite de ordin fizic sau paranormal. De aceea, ne rezumăm la a le semnala aparitiile, destul de numeroase, în lungul veacurilor.

— Luna mai 1606, din nou Japonia. Deasupra orașului Kyoto au loc numeroase și succesive apariții ale unor „mingi de foc". Într-o seară, numeroși samurai au remarcat că o astfel de „minge de foc" asemănătoare mai degrabă cu o roată roșie, se învîrtea și plana pe deasupra castelului din Nijo. A doua zi dimineață, orașul era plin de zvonuri și oamenii murmurau : „Asta trebuie să fie o prezicere".

— 1619 Christophe Schere, prefectul unui canton elvețian, îi scria, din Fluelen, prietenului său . Kircher : „Stînd pe balconul meu pentru a contempla admirabilul cer senin, am văzut un dragon arzător înălțîndu-se dintr-o grotă a muntelui Pilate și îndreptîndu-se cu repeziciune către Fluelen, la cealaltă extremitate a lacului. De mărime enormă, coada sa era mai lungă decît corpul și cu gîtul întins (...). Zburînd el emana nenumărate scîntei (..). Am crezut la început că văd un meteorit, dar imediat, privind cu mai multă atenție, am înclinat să cred, după felul său de a zbura, că am văzut un veritabil dragon".

— 1 februarie 1620 Pe catedrala din Quimper Corentin Franța, exista o piramidă acoperită cu plumb În jurul orei 19,00, un fulger căzu din senin pe această piramidă, care luă foc, explodă și fu aruncată la pămînt cu un zgomot asurzitor. Din toate colturile orașului, oamenii au alergat înspăimîntați spre catedrală și au avut prilejul să vadă, în mijlocul flăcărilor si a fumului, un „demon" de culoare verde, cu o coadă lungă, tot verde, care făcea tot ce putea ca să atîțe focul. După o altă versiune, „demonul" își schimba alternativ culoarea în verde, în albastru și galben. Autoritățile orașului au încercat,

împreună cu locuitorii, să-l îndepărteze pe acest „demon", dar nu au reușit decît cu mare greutate și după ce au folosit mai multe „rețete și leacuri", după cum afirmă unele documente de epocă

Luna mai, 1652. Aflăm din „Analele Filozofiei", că în împrejurimile Romei, Italia, a căzut pe pămînt un fel de masă lipicioasă și cleioasă, exact în momentul în care deasupra, pe cer, se zărea un ciudat corp mare și luminos.

— 1661. Pe cerul orașului Worcester, Anglia, sînt observate enorme obiecte zburătoare strălucitoare.

— 15 august 1663. Lîngă satul Roboziero, districtul Bieloziero, Rusia, a avut loc un eveniment neobișnuit, ziua, între orele 10 și 12. Un obiect de foc precedat de un huruit puternic a apărut pe cerul perfect senin. Avea un diametru de aproximativ 40 m și se îndrepta spre vest. S-a oprit deasupra lacului Bieloziero, care se întinde pe o lungime de 2 km. Obiectul emitea un fum albastru și două jeturi de foc erau ațintite către înainte. Obiectul a dispărut, în circumstanțe neelucidate, la o oarecare distanță de lac, dar reveni în același loc după circa o oră.. Această manevră s-a repetat și a treia oară, dar a devenit între timp mai mare, mai orbitor și încă mai impresionant După ce a mai fost vizibil încă o oră și jumătate, dispăru spre vest. În timp ce se afla deasupra lacului, doi pescari au încercat să se apropie, dar nu au putut-o face din cauza căldurii intense și au suferit arsuri pe tot corpul Lumina era atît de intensă, încît era vizibil fundul lacului și puteau fi văzuți peștii care fugeau în toate direcțiile Acolo unde obiectul a planat, un rest rosiatic a plutit pe apă, iar vîntul l-a dispersat în cele din urmă.

— 9 iulie 1686. La ora 1,30, astronomul german Gofried Kirch din Leipzig, observă că „un glom incandescent, înzestrat cu coadă, apăru la 8° și jumătate de Aquaris și a rămas acolo nemișcat timp de 8 minute. Diametrul său era cam cît jumătate din cel al Lunii. El emitea atîta lumină, încît se putea citi fără lampă. Apoi dispăru din locul său, însă foarte gradat".

Să vedem acum ce observații mai interesante ne oferă secolul următor, cel de-al 18-lea. Evenimentele pe care le vom menționa în continuare, nu constituie decît o succintă selecție din noianul de semnalări ce ne parvin din acest secol.

— 1702, luna septembrie, în Japonia. Timp de mai multe zile consecutiv, soarele a luat o culoare de sînge şi s-a spus că picau fire de bumbac, ce aparent veneau chiar din soare. Fenomenul acesta se aseamănă destul de mult, în numeroase detalii, cu cel din 1917, observat la Fatima, în Portugalia.

— 8 ian. 1704. Pe cerul Angliei este observată o lumină ciudată.

— 4 noiembrie 1704. În Elveţia au fost observaţi nori luminoşi zburînd cu foarte mare viteză şi dispărînd la orizont.

— 5 februarie 1709, vineri, în România. Un semn mare a apărut pe cer. Două mari coloane de foc au apărut, una la est şi alta la vest şi ele se deplasară pînă ce formară litera A. Apoi se unirăşi se transformară în curcubeu emiţînd o puternică luminozitate timp de trei ore înainte de a dispare.

— 1718. La o dată neprecizată din acest an, după cum relatează „American Scientific Journal", o masă de „substanţă gelatinoasă" a căzut pe insula Lethy, în India, dintr-un „glob de foc" trecînd în viteză pe cer.

— 17 martie 1718. Marele fizician Sir Hans Sloane, care a fost preşedintele lui Royale Society (Marea Britanie), publică un raport despre ceea ce a văzut în această zi la ora 7,45 o lumină foarte strălucitoare mergînd în linie dreaptă mai încet decît o stea căzătoare. El a dat detalii precise şi şi-a asigurat şi alte mărturii.

— 9 decembrie 1731. La Florenţa, în Italia, ciudate globuri de lumini apar pe cer.

— 6 decembrie 1737, după-amiaza. La Sîn-Nicolau, România, a apărut la vest o formă „simbolică", roşie ca sîngele şi foarte mare. După ce a rămas aşa vreo două ore, s-a despărţit în două părţi, care la scurt timp s-au reunit şi au revenit spre vest, la fel ca la început.

— 2 ianuarie 1749. În toată Japonia s-a întins un adevărat haos cînd au apărut pe cer trei obiecte rotunde „semănînd cu Luna", care au staţionat nemişcate timp de patru zile. S-a produs atunci o puternică tulburare socială, atribuită misterioaselor „obiecte cereşti". Guvernul a luat decizia de a acţiona. Cei care au participat la revolte au fost executaţi. Dar confuzia s-a mărit şi mai mult, cînd oamenii au remarcat trei „Lune" aliniate pe cer, iar cîteva zile mai tîrziu, doi „sori".

— 1750, în iunie. La Edinburg, Scoția, au fost observate enorme globuri de foc zburînd lent.

— 15 aprilie 1752. La Stavanger, Norvegia, este văzut un ciudat obiect luminos octogonal.

— 15 octombrie 1755. La Lisabona, Portugalia, sînt observate de mai multe ori imense globuri scînteietoare pe cer

— 2 noiembrie 1761. O procesiune de „globuri imense" a survolat lent Elveția.

— 9 august 1762. Mai mulți astronomi din orașele elvețiene Bâle, Rostan, Croate și Soleure, observă, începînd de la această dată timp de aproape o lună de zile, un enorm obiect întunecat de formă alungită, înconjurat de un inel strălucitor, trecînd încet pe dinaintea discului solar.

— 1768, luna septembrie. Un tînăr de 16 ani călătorea cu trăsura spre Universitatea din Leipzig, împreună cu încă doi pasageri din Frankfurt. Deoarece ploua mult și trăsura urca greu pantele, pasagerii coborau adeseori spre a o ajuta împingînd-o. La un moment dat, tînărul observă un obiect ciudat la nivelul solului, pe care-l descrie astfel: „Deodată, într-o rîpă din partea dreaptă a drumului, am văzut un fel de amfiteatru minunat luminat. Într-un spațiu în formă de tub strălucea un număr încalculabil de mici lumini așezate ca treptele unele pe altele; și ele străluceau atît de tare că ochiul era orbit. Dar ceea ce tulbura cel mai mult în această viziune, era că luminile nu stăteau fixe, săltau de ici-colo, mergeau în sus și în jos, în toate direcțiile. Cel mai mare număr dintre ele, totuși rămîneau stabile și străluceau. Cu multă părere de rău am consimțit, cînd am fost chemat, să mă despart de acest spectacol, pe care aveam cea mai mare dorință de a-l examina mai de aproape. Surugiul, cînd îl întrebai, declară că n-a cunoscut niciodată astfel de fenomen, dar că se afla în apropiere o fostă carieră de piatră a cărei excavație era plină cu apă. Rămîne de văzut acum dacă aceasta era o adunare de drăcușori sau una de creaturi luminoase. Nu știam să decid". Tînărul în cauză nu era altul decît Johann Wolfgang Goethe, cel care avea să devină unul dintre cei mai de seamă scriitori, gînditori și oameni de știință germani.

— 2 august 1772. Pe deasupra orașului Cheribon, districtul Java, a trecut un „nor", ce era acompaniat de un zgomot puternic, asemănător unei canonade. Sunetul era distinct de cel al tunetelor obișnuite. Din nor ieșeau de asemenea limbi de flăcări care au transformat noaptea, luminînd-o ca la amiază. Pe măsură ce norul trecea, plantațiile luau foc, casele se dărîmau. Au fost uciși 2000 de oameni. Au pierit peste 1500 de vite.

— 17 iunie 1777. Astronomul francez Charles Messier (1730—1817), observă un mare număr de discuri întunecate pe cer.

— 7 iunie 1779. Tot în Franța, pe deasupra orașului Boulogne pot fi văzute trecînd ciudate discuri luminoase.

— 18 august 1783. Pe deasupra Angliei și a unei părți din Europa Occidentală, a fost observată deplasîndu-se o ciudată „minge de foc". Iată fragmente din raportul întocmit cu această ocazie : „A fost văzut în nordul Shetlandului și a luat o direcție sudică, pe un spațiu imens, fiind observat în provinciile sudice din Franța și la Roma. Pe cînd se afla pe cer și-a schimbat de mai multe ori forma, apărînd o dată ca o minge, altă dată apărînd ca două sau mai multe mingii. A trecut peste Edinburg avînd forma bine definită a unui corp rotund, foarte luminos și de culoare verzuie, lumina căzînd de la el pe pămînt, dînd o tentă verde obiectelor pe care le lumina. Mișcarea mingei de foc nu putea fi lentă, ci foarte rapidă, avînd în vedere spațiul uriaș parcurs într-un timp scurt. La Greenwich ni s-a spus că „două mingii strălucitoare", paralele, mergînd pe același drum, cu diametrul de 60 cm așa cum păreau văzute de jos, erau urmate de o suită de altele opt, care nu păreau eliptice, dînd impresia că treptat cad în bucăți, în timp ce ultima era cea mai mică. Între fiecare două mingii se extindea un corp luminos și la sfîrșit ieșea o flacără care la capăt se ascuțea. Particulele mici se desprindeau din întreg. La început, mingiile erau de un alb strălucitor, care s-a făcut apoi un galben delicat amestecat cu azuriu, verde-roșu etc. Prin alăturarea culorilor bine delimitate și prin interferența reflexelor celorlalte mingii, a rezultat cea mai frumoasă rotunjime și variație de culori care ar fi putut încînta vreodată ochiul omenesc. Iluminarea bruscă a atmosferei și schimbarea de forme a luminilor strălucitoare, au contribuit la schimbarea senzației privitorilor într-una de groază ; cu toate acestea, uluitoarea apariție a

diferitelor mingii şi a celorlalte părţi legate de ele, nu uşor de delimitat, au dat un efect egal cu curcubeul în punctul lui culminant". Povestea aceasta nu seamănă de loc cu obişnuitele poveşti despre mingii de foc! O asemenea descriere nu va putea trece niciodată drept a unui meteorit. În schimb, se pare că un obiect foarte neobişnuit a traversat cerul nopţii în mare viteză, uimind în egală măsură pe englezi şi pe europeni.

— 7 iunie 1790. Lîngă Alençon, Franţa, a avut loc un eveniment atît de ciudat şi de tulburător, încît inspectorul de poliţie Liabeuf a primit ordinul de a trece cît mai repede la efectuarea unei anchete cît mai amănunţite. Iată un fragment al raportului său întocmit cu acea ocazie: „La ora cinci dimineaţa, la 12 ianuarie (!?), mai mulţi fermieri au observat un glob enorm care părea înconjurat de flăcări. Crezură mai întîi că era un balon care a luat foc, dar extrema rapiditate a acestui corp şi sunetul său strident care îl scotea îi intrigară. Globul coborî încet, oscilă în mai multe rînduri şi se precipită pe culmea unei coline căreia îi smulse plantele în tot lungul versantului. Căldura răspîndită era aşa de intensă încît, curînd, iarba şi arbuştii începură să ardă. Ţăranii reuşiră să stingă focul care ameninţa să se întindă în împrejurimi. Se întîmpla un lucru extraordinar, ca să nu spun incredibil. Martori erau doi primari, un doctor şi alte personalităţi, care confirmară raportul meu, fără a mai vorbi de duzinele de ţărani care erau prezenţi. Această sferă care era destul de mare pentru a conţine o trăsură, n-a suferit nimic în tot acest zbor. Ea a întărîtat în aşa fel curiozitatea, încît oamenii au venit din toate părţile ca să o vadă. Apoi, deodată, un fel de uşă se deschise şi un lucru interesant de notat, ieşi o persoană ca şi noi, dar această persoană era îmbrăcată într-un mod bizar, purta un costum care se lipea de corp şi văzînd toată această mulţime ea spuse cîteva cuvinte ce nu s-au înţeles şi fugi în pădure dispărînd în deşişuri instinctiv, ţăranii s-au dat înapoi de frică şi asta îi salvă căci, puţin după aceea, sfera se sparse în tăcere, lansînd bucăţi peste tot şi aceste bucăţi arseră pînă ce s-au făcut cenuşă. Au fost întreprinse cercetări pentru a-l descoperi pe omul misterios, dar el păru că s-a evaporat".

Mai este oare nevoie să facem comentarii de amănunt asupra acestei curioase întîmplări petrecute în urmă cu două véacuri ? Ea ridică o serie întreagă de întrebări rămase atunci — ca şi în zilele noastre, de altfel — fără răspunsuri mulţumitoare. Oricum, acel eveniment de demult, atît de interesant şi semnificativ, avea să „prefaţeze" documentar seria de întîmplări ulterioare, ce aveau să abunde — după cum vom avea prilejul să constatăm — în deceniile şi veacurile ce vor urma. Încetul cu încetul, intrăm în epoca atît de controversată a „contactelor", mai mult sau mai puţin directe, dintre oamenii acestei planete şi fiinţele probabile ale altor lumi. Intrăm pe un făgaş nesigur şi instabil, în care mintea omenească pare a refuza logica cea mai elementară.

Şi acum, ultimele două semnalări ale secolului al 18-lea.

— 27 decembrie 1793. „La ora 19:30, pămîntul se cutremură de trei ori. Eram atunci la Floreşti (Bucureşti) cu venerabilul Constantin Poenaru. A doua zi seara, la aceeaşi oră ca în ajun, Luna săvîrşi un miracol : ea făcu o călătorie pe cer în jumătate de oră".

— Martie 1796. La Lusatia, Italia, un „enorm cheag gelatinos" a căzut dintr-o „bulă de foc" aeriană.

Am făcut aşadar o incursiune în istoria îndepărtată a unor fenomene care au suscitat, de-a lungul secolelor, curiozitatea şi interesul oamenilor. Cel mai adesea, aceste fenomene au căpătat o puternică interpretare mistică, întrucît cei care le observau nu şi le puteau explica altfel. Nu trebuie să-i condamnăm pentru aceasta era firesc ca oamenii simpli — şi chiar cei cu un oarecare grad de cultură — să nu poată înţelege evenimente care se aflau cu totul în afara experienţei şi cunoaşterii lor. Dacă ne gîndim bine, nici pînă astăzi lucrurile nu s-au schimbat prea mult.

Să luăm, la întîmplare, un exemplu probabil.

Dacă în apropierea localităţii Bicsad, să zicem, într-o oarecare înserare, ori dimineaţă, ar ateriza o navă strălucitoare cu ocupanţi la bord, care ar transmite mental oamenilor din preajmă un anumit mesaj de pace şi înţelegere, oare cum ar reacţiona acei oameni ? Ce vor crede ei şi ce vor pricepe din acel eveniment ? Interpretarea pe

care o vor da întîmplării, nu va fi oare în primul rînd mistică ? Şi chiar dacă vor fi constrinşi să păstreze un oarecare „secret" asupra evenimentului, în mod cert, sentimente de teamă şi religiozitate le vor domina cugetul, iar amintirea întîmplării va dăinui, neîndoielnic, peste timp şi generaţii...

Să păşim însă în sala următoare a ciudatului nostru Muzeu. Cel de-al 19-lea veac este şi el presărat cu o întreagă serie de întîmplări ce ating neverosimilul şi adeseori absurdul. Din noianul acestora, ne-am permis să alegem cîteva mai reprezentative, selecţia de faţă neavînd, evident, pretenţia de a fi exhaustivă.

— 7 februarie 1802. Un disc întunecat trece pe dinaintea Soarelui şi este observat de către astronomul Fritsch şi consemnat la Magdeburg, Germania.

— 12 octombrie 1808, Pienrolo, Piemont. Discuri luminoase survolează oraşul.

— 1811, luna iulie, lîngă Heidelberg, Germania. Din nou o mare cantitate de materie cleioasă s-a dispersat pe sol după explozia unui imens obiect zburător.

— 1812, în Bucovina, Romînia (nu se precizează luna şi ziua) : „Pe la prînz, o stea mare cu numeroase raze a apărut. Noaptea ea a urcat şi a zburat în direcţia Rusiei. Pe urmă ea a revenit şi se îndreptă spre vest unde razele sale s-au stins. Această stea se manifestă astfel timp de patru luni. Era în timpul războiului dintre Rusia, Franţa şi Germania. Martor : Stan Irimie din Săcele, Braşov".

— 31 iulie 1813, Tottenham, Anglia. O serie de lumini pîlpîietoare sînt observate pe cer.

— 1813—1821. Au rămas numeroase documente scrise care semnalează trecerea de OZN-uri pe deasupra statului Chile din America de Sud. În perioada de timp menţionată, observaţiile vizuale au fost foarte numeroase în această ţară.

— 1814. Un ciudat obiect zburător survolează cerul oraşului Geneva, Elveţia.

— 1816. În urma unui seism, sînt observate ciudate obiecte pe cer, deasupra Lisabonei, Portugalia. În aceeaşi toamnă, la Edinburgh (fosta capitală a Scoţiei), sînt văzute o serie de „cruci luminoase" zburînd deasupra orizontului.

— 1817, la Palermo, Sicilia. Este observat un obiect zburător întunecat care emitea un zgomot asurzitor.

— 16 ianuarie 1818. Astronomul Loft din Ipswich, Anglia, vede un obiect ciudat în apropierea Soarelui, care a staţionat acolo mai bine de trei ore şi jumătate.

— 7 septembrie 1820, Embrun, Franţa. Formaţii, admirabil aliniate, de obiecte zburătoare, trec în zbor pe deasupra oraşului în linie dreaptă, efectuează un viraj de 90° îndepărtîndu-se, tot timpul în formaţie perfectă.

— 22 noiembrie 1821. Un disc luminos traversează Canalul Mînecii.

— 23 octombrie 1822. Astronomul Pastorff observă două obiecte necunoscute trecînd pe dinaintea soarelui.

— 22 mai 1823. Astronomul Webb observă un obiect foarte strălucitor în vecinătatea planetei Venus.

— 1 aprilie 1826, Sarrebruck, Franţa. Un obiect gri în formă de torpilă s-a apropiat de Terra în mare viteză.

— 1831, Geneva, Elveţia. Între 6 septembrie şi 1 noiembrie, prof. Wartmann şi personalul observatorului său, văd în fiecare seară un corp luminos. În acelaşi an, la 26 noiembrie, din Thuringia, Germania, sînt observate o serie de discuri strălucitoare „în aparenţă mai mari decît Luna".

— 13 noiembrie 1833. Începînd de la ora 3 dimineaţa, pe un cer fără nori, începe o adevărată „ploaie" de sfere de foc. Numeroşi martori observară că printre dungile strălucitoare de pe cer, o serie de corpuri luminoase rămîneau mult timp vizibile şi aproape nemişcate. Pe pămînt a căzut un fel de substanţă gelatinoasă albicioasă care se evaporă rapid. Fenomenul a fost văzut pe o arie foarte largă a Statelor Unite, din Mexic şi Jamaica. Deasupra Cascadei Niagara a staţionat mai bine de o oră un obiect zburător luminos de formă pătrată.

— 1834. Astronomul Pastorff observă două obiecte rotunde, de talie diferită. Le va revedea în 1836 şi 1837.

— 1835. Un alt astronom, sicilianul Cociatore, observă o serie de discuri luminoase pe cer.

— 1836. La 12 ianuarie, din Cherbourg, Normandia, Franţa, este observată o imensă navă planînd pe deasupra oraşului. Se învîrtea în jurul axei sale şi părea că are un orificiu în mijloc ca o împunsătură. La 15 mai, prof. Auber (1782 — 1871) observă un oarecare număr de obiecte luminoase depărtîndu-se de Soare în direcţii diferite. În a-

același an, dar la o dată neprecizată, deasupra orașului Szeged din Ungaria, sînt văzute mai multe lumini sferice. A fost semnalată de asemenea, apariția și dispariția unei așa-zise „doamne în alb". Evenimentul a creat o mare agitație într-o anumită zonă a orașului.

— 29/30 august 1837, la Tîrgu-Neamț și Dorohoi, România. În timpul acestei nopți a fost observat un fenomen fizic ce a fost luat drept meteorit. Era o sferă cu un diametru de cca. 3 m, care a coborît în zori „și tot cîmpul a început să strălucească de o lumină roșiatică foarte puternică".

— 1838. Din India, la o dată neprecizată, este observat un disc zburător cu o coadă lungă de flăcări portocalii.

1838 este și anul în care legendarul Jack-Spintecătorul, „Căpcăunul cu ghete de șapte leghe", făcea numeroase victime și răspîndea o indescriptibilă groază în rîndul populației engleze. Iată cîteva semnalări din acea tulbure perioadă :

La 20 februarie, o tînără fată de 18 ani, Jane Alsop, din Old Ford, lîngă Bow, Londra, auzi un puternic sunet de sonerie, la poarta de la intrare. Ieșind, se găsi față în față „cu cea mai hidoasă apariție", care a fost luată drept Jack-Căpcăunul. El purta haine strălucitoare și o lampă scînteietoare pe piept. Ochii lui erau ca două globuri de foc aprinse. Cînd Jane scoase un țipăt, intrusul o apucă de braț cu degetele ca niște gheare, dar sora tinerei fete se repezi pentru a o salva. Vizitatorul pulverizează un gaz „îngrozitor" asupra lui Jane, care căzu leșinată. Atunci, Jacy-Căpcăunul fugi, pierzîndu-și mantaua care îl învelea și care fu imediat luată de o altă umbră care alergă după el.

Două zile mai înainte, o oarecare Miss Scales, din Limehouse, trecea pe Aleea Dragonul Verde, un pasaj slab luminat, lîngă un cabaret. Cînd a văzut o siluetă înaltă ascunzîndu-se în umbră, Miss Scales ezită să înainteze și rămase să o aștepte pe sora sa care venea din urmă. Sora, care îl descrise pe cel retras în umbră cu următorii termeni : „înalt, subțire și distins", sosi la timp pentru a vedea că el își aruncase capa deoparte și a îndreptat o lanternă asupra tinerei fete care sufocîndu-se, căzu leșinată. „După asta, Jack se retrase calm".

O săptămînă după incidentul de la Old Ford, o siluetă, tot atît de strălucitoare care se duse să deschidă ușa, urlă ca din gură de șarpe și misteriosul personaj dispăru în întuneric. Alte semnalări asupra lui ne parvin din împrejurimile Londrei în săptămînile următoare.

Dar acest ipotetic Jack-Spintecătorul avea să mai apară și să răspîndească groaza în rîndul marilor orașe din Anglia sau Statele Unite, mulți ani mai tîrziu, în 1877 și chiar în secolul XX...

— 1842, la Oenburg, oraș din sudul munților Ural, Rusia. Mici obiecte metalice, perfect hexagonale, au căzut din cer, după ce a fost văzut „un nor ciudat" stînd ca „suspendat deasupra orașului" un timp foarte îndelungat.

— 1843, București, România. Ziua de 5 martie a fost marcată de un fenomen curios : un „semn" a apărut pe cer între orele 1 și 7 dimineața. După martori, el s-ar fi manifestat și mai înainte, dar acesta a fost intervalul în care a avut maximum de intensitate. Unii vorbeau de o „cometă". Fenomenul a apărut și a dispărut în același loc. La 9 martie, a fost observată o altă curiozitate : o „bilă de foc" care s-a volatilizat în cîteva secunde sub forma unui fulger. Aceste evenimente au fost observate deasupra întregii Europe și a provocat numeroase zvonuri. După amurg, obiectul avea tendința de a apărea la vest. Era de formă piramidală și partea întoarsă spre orizont părea mai scurtă și mai puțin luminoasă decît cealaltă, cu mult mai mare și mai strălucitoare.

— 29 martie 1845. Londra, Anglia. Este observat un obiect portocaliu staționar, semănînd cu un nor luminos, sprijinit de patru lumini strălucitoare ca stelele. La 11 martie, astronomul Capocci, de la observatorul Capodimonte, lîngă Napoli, Italia, vede un oarecare număr de discuri strălucitoare zburînd de la vest spre est, unele în formă de stele, altele cu cozi luminoase. La 18 iunie, trei discuri luminoase se ridică din mare și rămîn vizibile timp de zece minute, la o jumătate de milă de nava „Victoria" (36°40' lat. N. și 13°44' long. E.). După martori, destul de numeroși și diferiți, aceste obiecte erau de cinci ori mai mari decît Luna și păreau că sînt unite între ele prin corzi luminoase. La 25 iunie, Florența, Italia, un enorm disc arzător „„mult mai mare decît Luna", survolează orașul. În

fine, la 2 decembrie, Loewll, Massachusetts SUA. Un disc zburător luminos, emană o masă gelatinoasă cu un miros foarte greu, cîntărind circa 200 kg şi avînd mai mult de 1 m diametru. După alte surse, acest din urmă eveniment ar fi avut loc la 26 octombrie 1846.

— 1847. „Nori de foc" (nori luminiscenţi ?) sînt observaţi deasupra părţii centrale a Japoniei, aproape de actuala regiune Matsushito. Ei se rotiră pe cer apoi dispărură.

— 1848, 19 septembrie. Deasupra Scoţiei sînt observate două obiecte imense „tot aşa de strălucitoare ca şi stelele", dar deplasîndu-se cîteodată cu foarte mare viteză.

— 8 august 1849, ora 15, Gais, Elveţia. Un oarecare Inglis a văzut mii de discuri luminoase trecînd pe cer, timp de 25 de minute. Servitorul său, cu o vedere mult mai bună, a declarat că fiecare disc era înconjurat de un halou luminos. În acelaşi an, la 17 şi 18 octombrie, locotenentul Herschel observa Soarele, la Bengalore. În cîmpul său vizual a apărut o procesiune de mici obiecte întunecate, deplasîndu-se către Soare. După ce au depăşit astrul, au arătat ca puncte sau discuri luminoase. Herschel încearcă diferite reglări ale telescopului său, care i-a permis să determine că obiectele treceau la foarte mare altitudine. Unul dintre acestea s-a oprit şi el a putut să-l examineze în voie. A observat un fel de tub sau de coadă, apoi obiectul se îndepărtă brusc în mare viteză şi dispăru. Această procesiune n-ar fi avut poate nimic ciudat, dacă ea n-ar fi durat fără întrerupere timp de 48 de ore !

— 6 iunie 1850. Coasta de Azur, Franţa. Un glob roşu trece pe cer lăsînd în urmă-i o dîră strălucitoare de scîntei. În acelasi an, dar la o dată neprecizată, tot în Franţa, lîngă malul rîului Egray, un grup de femei au sporovăit pînă spre miezul nopţii. Întorcîndu-se spre sat, cînd traversau un pod, au auzit un zgomot teribil şi au observat ceva care le îngheţă de spaimă. Un obiect — pe care îl descriseră, neputînd găsi altă expresie, ca „o căruţă cu roţi scîrţîitoare" — urca pe colină cu o rapiditate uimitoare. Evident, era „trasă de vîrcolaci". Femeile îngrozite se strînseră una într-alta de teamă, dar una dintre ele îşi făcu semnul crucii. Ciudata „căruţă" făcu un salt şi se pierdu în noapte. Femeile se grăbiră să se ducă acasă şi să povestească soţilor lor cele văzute. Aceştia se deciseră să facă

cercetări şi aşteptară pentru asta să vină dimineaţa. Bineînţeles că nu mai găsiră nimic pe panta colinei.

— Luna septembrie 1851. Un pastor englez, astronom amator, cu numele de Read, vede în telescop o armată de corpuri luminoase, trecînd la mică înălţime. Unele corpuri planau cu mare viteză, altele mai încet. Majoritatea se deplaşau de la est la vest, iar unele către sud. Acest carusel fantastic a durat zece ore. Obiectele se deplasau unele după altele, pastorul numărînd mai mult de 100 pe minut, ca şi cum o flotă aeriană dintr-un alt sistem efectua manevre în atmosfera terestră.

— 11 septembrie 1852, Fair Oak, Anglia. Între orele 4:15 şi 4:45, mai multe persoane matinale au văzut un ciudat disc luminos înconjurat de un halou în apropierea planetei Venus. În acea perioadă, orbita lui Venus era foarte aproape de a Terrei.

— 22 mai 1853. Un oarecare R. P. Gregg observă trei obiecte luminoase în apropierea lui Mercur : un disc, un fel de ţigară şi un alt disc mai mic. La 15 iunie, locotenentul Gazette raportează prezenţa pe cer a unei „maşini zburătoare" şi aceasta cu 50 de ani înaintea primului zbor al fraţilor Wright. La 19 iunie, Societatea Meteorologică din Franţa raportează „un mare număr de puncte roşii pe cer, ca nişte mici sori". 26 octombrie, Raguza, Sicilia, Italia un disc mare luminos este observat la orele 2:00 dimineaţa, deplasîndu-se de la est spre vest. A fost vizibil timp de două minute. În acelaşi an 1853, cronicile japoneze semnalează o intensă activitate a diverse obiecte cereşti, în general luminoase.

— 11 iunie 1855. Un imens obiect zburător întunecat este observat cu ochiul liber de astronomii Ritter şi Schmidt. La 11 august, Petworth, Anglia. Un disc arzător „ca o lună roşie", se ridică încet, traversînd cerul şi dispare la orizont. El are raze ca spiţele unei roţi şi este vizibil timp de 90 de minute. De menţionat că planeta Venus se află din nou în conjuncţie cu Terra.

— 6 aprilie 1856, Colmar, Franţa. Prof. Dussort observă o „torpilă" zburătoare neagră. Trecînd la zenit, ea emite un şuierat melodios.

— 8 octombrie 1857, Illinois, SUA. Exact înaintea unui cutremur de pămînt, o lumină pîlpîindă trece încet pe cer, urmată de o violentă explozie.

— 1 septembrie 1859, Observatorul astronomic de la Redhill din Anglia. Astronomul Richard Carrington vede două corpuri zburătoare luminoase, „nu meteoriți", afirmă el.

— 1860, primăvara. Pe deasupra Europei Occidentale se perindă o serie întreagă de mici discuri negre, care au fost observate de cîțiva astronomi ai vremii : Herrick, Buys-Ballot și Cuppis. În același an, în Japonia, ziarele semnalează apariția unor obiecte strălucitoare ca stelele, aurii și argintii, precum și o „Lună" dublă.

— 27 aprilie 1863. La Observatorul din Zürich, Elveția, prof. dr. Wolf obsearvă un mare număr de „discuri șuierătoare" venind de la est. Unele au cozi, altele sînt în formă de stele.

— 20 martie 1864, Anglia. Este observat un „obiect zburător necunoscut de talie mare". Iar la 10 octombrie un „lung obiect luminos în formă de țigară".

— 6 noiembrie 1866. Un disc roșu arzător este observat timp de trei minute de către consulul britanic din orașul-port Cartagena, Columbia.

— 8 iunie 1868, Observatorul din Radcliffe, Oxford, Anglia. Mai mulți martori văd un obiect luminos pe cer, care se oprește, virează spre vest, apoi spre sud și după patru minute dispare către nord. Venus în conjuncție cu Terra. Este observată o dungă roșie strălucitoare pe suprafața planetei Venus. O lună mai tîrziu, o ciudată „construcție aeriană" avînd lumini și făcînd zgomot de motoare, a survolat la joasă altitudine orașul Copiago din Chile. Oamenii locului l-au mai descris și ca pe „o pasăre uriașă acoperită de solzi și producînd un zgomot metalic".

— 22 martie 1870. Căpitanul Banner și echipajul de pe „Lady of the Lake" (lat. N. 50°47', long. V. 27°52'), văd un extraordinar obiect circular, planînd sub nori. Partea inferioară este învăluită într-un halou împărțit în patru secțiuni egale. Din centru pleacă o lungă coadă curbată. Obiectul părea că zboară contra vîntului și va rămîne vizibil pînă noaptea. După ce a consemnat evenimentul în jurnalul de bord, căpitanul Banner a făcut și un desen, care a fost publicat în presa vremii. În același an, la 26 septembrie, este observat clar, din unele zone europene, un obiect straniu detașîndu-se pe suprafața luminoasă a Lunii.

— 1 august 1871. Un disc enorm și roșu planează pe deasupra Marsiliei, Franța. El rămîne staționar de ora 22:43 pînă la 22:52, apoi zboară spre nord timp de 7 minute, se oprește, se întoarce spre est și în fine dispare la ora 23:03. Venus din nou în conjuncție cu Terra. La 29 august, tot în Franța. Astronomul Trouvelet raportează prezența pe cer a unor formații de obiecte extrem de complexe : triunghiulare, rotunde, octogonale. Unele planează, altele trec în viteză. Unul din ele pare să fie „cuprins de ameteală", cade, se sfărîmă. În timpul căderii sale, el oscilează „ca o frunză moartă", sau ca un disc lansat de un atlet și care și-a pierdut brusc forța de propulsie.

— 7 decembrie 1872, ora 1:00, Banbury, Anglia. La King's Sutton, un obiect semănînd cu o „căpiță de fîn" a zburat după o traiectorie neregulată, uneori înaltă, alteori foarte joasă. Era însoțit de foc și de un fum dens. Producea același efect ca o tornadă, aplecînd arborii și lovind ziduri le.

— 17 iunie 1873. Un proiectil strălucitor fantastic țîșnește dinspre planeta Marte și „explodează" în apropiere de Terra. Este observat simultan din Austria, Ungaria și Silezia. Astronomul Galle, care l-a văzut cu telescopul său, declară că acest obiect „s-a desprins și s-a separat de discul planetei Marte". La Rybnik, în Polonia, prof. Sage a văzut de asemenea un obiect depărtîndu-se de Marte și explodînd la sosirea sa în atmosfera înaltă a Terrei. Era chiar în momentul cînd el observa cu atenție discul planetei Marte. La 30 august, un obiect strălucitor semănînd cu o stea se ridică deasupra orașului Bruxelles și zboară timp de zece minute înainte de a dispare. În același an, în SUA, un disc luminos face trei tururi deasupra orașului Bonham (Texas), după care dispare. În ziua următoare, evenimentul se repetă deasupra lui Fort Scott (Kansas).

— 24 aprilie 1874, la Praga, Cehoslovacia. Prof. Schafarick declară că a văzut „un ciudat obiect strălucitor care a trecut încet prin fața Lunii și a rămas apoi vizibil încă un moment. Nu știu în ce categorie să-l plasez...". El mai declara că nu făcea parte din Lună, deoarece s-a îndepărtat în spațiu.

— 15 mai 1877, Aldersholt, Hampshire, Anglia. O „ființă ciudată în haine strîmte avînd o cască strălucitoare" s-a ridicat în aer pe deasupra a două santinele, care au deschis focul asupra ei, dar fără nici un rezultat. Apari-

ţia i-a „paralizat" cu un jet de flăcări de culoare albăstruie. Să fi fost oare tot „Jack-Spintecătorul" ?

— 24 ianuarie 1878. Un disc luminos este observat pe cer deasupra localităţii Denison, Texas, SUA. Pentru a-l descrie, un martor foloseşte termenul de „farfurie", fapt consemnat în paginile ziarului „Daily News" apărut a doua zi după eveniment. În acelaşi an, la 29 iulie, în timpul unei eclipse solare, vizibilă în bune condiţiuni de pe teritoriul american, mai mulţi astronomi au posibilitatea să observe o serie de „obiecte extraordinare şi inexplicabile". Ei le apreciază ca fiind „corpuri planetare" aflate la circa 32.000 km de Terra, fiecare avînd un diametru de 800 m.

— 15 mai 1879, ora 21:40, deasupra Golfului Persic. Două „roţi strălucitoare foarte mari" au fost văzute învîrtindu-se în aer şi apropiindu-se lent de suprafaţa mării Martorii de la bordul vasului „Vulture" au apreciat următorii parametri : diametrul fiecărui obiect era de 40 m ; distanţa dintre obiecte era de 150 m ; viteza de deplasare circa 80 km/oră. Timpul total de observaţie a fost de 35 minute. Trei săptămîni mai tîrziu, în seara zilei de 7 iunie, la orele 21:50 deasupra oraşului şi lacului Zug, în nordul Elveţiei, este observat un fenomen care este descris cu lux de amănunte în presa vremii : „văzurăm un fenomen rar, un meteor de o frumuseţe extraordinară. Pe cerul întunecos, albastru-închis, apăru de odată deasupra lacului din Zug o stea mare ca Luna plină, cu raze verzui-galbene, cu o lumină foarte intensivă şi cu un pompos joc de culori. Mişcîndu-se încet în mari arcuri spirale şi înclinîndu-se spre orizont, acest fenomen rar oferea o priveliste sublimă, la care se uitau mulţi privitori muţi de admirare...". În sfîrşit, din acelaşi an 1879 ne parvine o altă informaţie interesantă. În seara zilei de 21 august, în zona sătuletului Knock din Vestul Irlandei, are loc din nou o „apariţie a Fecioarei Maria" însoţită de alte două entităţi luminiscente. De această dată însă, fenomenul a fost însoţit şi de apariţia unui „mare glob de lumină" deasupra zonei, precum şi de o serie de „vindecări miraculoase" ale unor bolnavi incurabili, manifestate în zilele următoare.

— 1880, an relativ bogat în evenimente ciudate. La 22 martie, mai multe obiecte strălucitoare sînt observate pe cer deasupra oraşului Kattenan, Germania. 26 martie, seara, Lamy, New Mexico, SUA : Patru oameni care mergeau

în apropiere de Galisteo Junction, au fost foarte surprinși auzind voci venind de la un balon ciudat care zbura chiar deasupra lor. Avea forma unui pește și părea condus de un sistem semănînd cu un ventilator. Erau opt sau zece persoane la bord și limba pe care o vorbeau nu a putut fi înțeleasă. Obiectul zbură la joasă altitudine și se ridică rapid spre est de Galisteo Junction. La 30 iulie, lîngă Leningrad, o lumină sferică de mari dimensiuni, însoțită de două „stele" (sau sfere mai mici), au urmat cursul unei ripe, timp de trei minute, apoi s-au volatilizat subit. La 20 august, un obiect strălucitor, în formă de țigară alb-aurie, cu capetele ascuțite, este observat în plină zi de dl. Trecul, membru al Academiei Franceze. Două discuri mai mici s-au separat de „țigară". La 30 noiembrie, ora 8:30, prof. Ricco, de la Observatorul din Palermo, Italia, a văzut o serie de obiecte întunecate trecînd încet prin fața Soarelui, în linie dreaptă. După calculele sale, aceste obiecte zburau la foarte mare altitudine. În același an 1880, la o dată neprecizată, undeva în estul Venezuelei, un băiat de 14 ani a văzut un „balon luminos" coborînd din cer și rămînînd suspendat aproape de el. El s-a simțit oarecum „atras" de acest obiect, dar a reușit să o rupă la fugă în ciuda groazei pe care o resimțea.

— 11 iunie 1881, pe mare, între Melbourne și Sydney, Australia. Cei doi fii ai prințului de Galles, unul dintre ei fiind viitorul rege al Angliei, se plimbau la bordul navei „La Bachante". Ei au observat deodată apariția unui obiect care semăna cu o navă cu toate luminile aprinse, pe care l-au descris ca pe „un vas complet incandescent".

Această din urmă semnalare nu este singulară în istoria navigației. Legende despre „vase-fantomă" care străbat în neștire mările și oceanele lumii, au circulat, după toate estimările, încă din vechime, în lumea colorată și aventuroasă a lupilor de mare. Mai ales secolul 19 pare a fi extrem de bogat în evenimente și observații de acest gen. Nu știm în ce măsură pot căpăta ele girul autenticității și credibilității, de aceea ne limităm numai la a le semnala în treacăt. În acest sens, cazul vasului-fantomă „Marie Céleste", petrecut la finele anului 1872, pare a fi cît se poate de semnificativ. A fost o întîmplare ciudată, care nu a putut fi lămurită în lungul vremii, în ciuda tuturor

eforturilor depuse și care a făcut — și mai face încă — să curgă multă cerneală.

Dar iată ce s-a întîmplat de fapt, atunci, cu mai bine de un secol în urmă.

În ziua de 5 decembrie 1872, vasul american cu pînze „Dei Grazia" naviga spre Gibraltar, trecînd prin nordul Insulelor Azore și aflîndu-se încă la aproape 600 de mile de continent. Căpitanul vasului, Morehouse, a zărit la un moment dat un bric care naviga liniștit cu toate pînzele ridicate. Și-a dat seama imediat că este vorba de vasul „Marie-Céleste", la bordul căruia nu se zărea însă nici o mișcare. După ce a abordat vasul, Morehouse a constatat cu uimire că toate obiectele personale ale echipajului se aflau la locurile lor. Rufele erau întinse la uscat pe frînghii, ceasul de aur al căpitanului Briggs se afla pe masă, cu alte cuvinte, totul era în perfectă ordine. Încărcătura — butoaie de spirt stivuite cu grijă — părea neatinsă. Morehouse știa că prietenul său Briggs își luase cu el soția și fetița de doi ani. Unde dispăruseră toți oamenii de pe „Marie-Céleste" ? Au părăsit în mare grabă vasul ? Din ce motiv ?

Morehouse a remorcat bricul pînă în Gibraltar, unde au început cercetările. Dar tot atunci au început să circule și tot felul de zvonuri... Echipajul se îmbătase, îl omorîse pe căpitan și familia sa, după care se îmbarcase pe un alt vas, pretextînd naufragiul. Nici un căpitan de vas n-ar fi dat însă crezare fugarilor, care ar fi trebuit să descrie amănunțit catastrofa și să comunice numele vasului scufundat... Dar de ce răzvrătiții n-au scufundat și vasul ?

Cu trecerea anilor, ipotezele s-au înmulțit. După mai bine de 11 ani, tragica întîmplare a revenit în coloanele revistei engleze „Cornhill Magazine". În ianuarie 1884, această revistă a publicat relatările unui anume J. Habakuk Jeffson, care afirma că s-a aflat la bordul vasului și cunoștea secretul dispariției echipajului. Jeffson semnalase prezența unui anume Septimius Goring, care „avea ceva diabolic în el"... Într-o seară, căpitanul Briggs a năvălit în cabina lui Jeffson și i-a spus îngrozit că soția și fetița dispăruseră. Puțin după această întîmplare, Briggs s-a sinucis. După alte două zile, la orizont, în loc de Portugalia, s-au ivit țărmurile Africii. Corabia se abătuse din drum deoarece cineva umblase la aparatele de navigație.

În seara aceleiași zile, Goring și încă trei marinari l-au legat pe Jeffson cu o funie. Toți pasagerii au fost aruncați peste bord. Cînd însă Goring a vrut să-l arunce și pe Jefson, cei trei marinari, complicii lui Goring, au protestat și s-au opus. Apoi au coborît cu toții într-o barcă și după multe peripeții au ajuns într-un sat african. Într-o noapte însă, Jeffson a fost dus pe țărm, urcat într-o barcă și lăsat liber. Cinci zile mai tîrziu a fost culeș de un vas și dus la Liverpool... Senzaționalele relatări ale lui Jeffson au stîrnit numeroase comentarii, prilejuind publicarea unui mare număr de articole. Unii cereau autorităților să organizeze o expediție care să-l caute și să-l pedepsească pe criminalul Goring. În această direcție nu s-a întîmplat nimic, dar după cîțiva ani a ieșit la iveală că adevăratul autor al senzaționalei relatări despre „Marie-Céleste" nu era altul decît... scriitorul englez Arthur Conan Doyle, părintele spiritual al lui Sherlock Holmes...

Și cum exemplul este contaminant, în următorii ani au apărut relatări și ipoteze mai mult sau mai puțin plauzibile Așa, de pildă, după multe ipoteze, căpitanul Briggs ar fi ordonat părăsirea vasului pentru că în fața lui ar fi apărut un imens iceberg ; după alte ipoteze, pirații africani ar fi atacat vasul, ar fi luat echipajul, pe care l-ar fi vîndut ca sclavi. O altă ipoteză senzațională a apărut în anul 1955 în Statele Unite echipajul a fost răpit de o „farfurie zburătoare" ! În fine, în 1967, savantul american Rupert Furnaux a publicat o carte cu titlul „Misterul Marie-Céleste", în care explică lucrurile în felul următor ; un butoiaș de spirt a explodat, iar la bord s-a iscat panică. În orice clipă putea să explodeze toată încărcătura. Oamenii au părăsit vasul în grabă. Dar vaporii care se acumulaseră sub punte s-au risipit și explozia nu s-a mai produs. Echipajul a hotărît să se întoarcă pe bric, dar o rafală de vînt a mînat vasul cu toate pînzele sus în larg, astfel că nu a mai putut fi ajuns din urmă. Barca supraîncărcată, s-a izbit, probabil, de recife de corali, scufundîndu-se cu întreg echipajul. Aceasta este una din numeroasele ipoteze cu privire la bricul „Marie-Céleste", care și-a găsit sfîrșitul în anul 1884, cînd s-a izbit el însuși de stînci și s-a scufundat în apropierea insulei Haiti.

Această scurtă digresiune în lumea tot atît de incitantă a misterioaselor dispariții ce au avut loc — cel puțin

în ultimele două secole — în controversatul „Triunghi al Bermudelor", ar putea insinua faptul că ceea ce se întîmplă acolo, în Atlanticul de Nord, are o oarecare legătură cu subiectul acestor pagini : OZN-urile. Ei bine, concluziile la care au ajuns cercetătorii care au studiat aceste fenomene în ultimele decenii, par a duce spre această indubitabilă realitate : atît fenomenul OZN, cît şi inexplicabilele dispariţii din Triunghiul Bermudelor sînt foarte strîns legate între ele, neputînd fi studiate separat. Dar despre acest aspect al problemei, vom face referiri la momentul potrivit. Deocamdată, după acest popas, să ne reîntoarcem în sălile Muzeului nostru pentru a vedea ce alte ciudăţenii au mai fost semnalate la finele veacului trecut.

— 7 noiembrie 1882. Revista „Observatory" publică un articol însoţit de fotografii, în care astronomul Walter Maunder de la observatorul din Greenwich, Anglia, descrie „un mare disc circular cu lumină verzuie" care a trecut de la un capăt la altul în lungul orizontului, cu o viteză constantă, pe parcursul a două minute. „Forma rotundă iniţială se datora probabil perspectivei, deoarece cînd trecu la meridian avea o formă aproape la fel cu cea a unei eclipse alungite" — scria Maunder. Înălţimea a fost estimată la circa 200 km. Au mai fost vizibile pete întunecate în centrul obiectului.

— 12 august 1883, Observatorul astronomic de la Zacatecas, Mexic. Prof. Jase A. Y. Bonilla, cercetător la acest Observator, se ocupa de fotografierea Soarelui cu telescopul său, cînd spectacolul începu. Un lung şir de corpuri sclipitoare trecea în diagonal prin faţa discului solar. Înainte ca norii să acopere cerul, în circa o oră, el numără nu mai puţin de 283 de „corpuri care au apărut înaintea discului solar". El îşi reluă observaţiile a doua zi, 13 august şi spre stupefacţia sa, procesiunea mai dura încă ! În contre-jour, obiectele semănau cu mici elipse întunecate cu cîte cinci raze fiecare. Unul dintre ele se opri şi plană cîteva secunde, permiţîndu-i lui Bonilla să facă o fotografie, care este, fără îndoială, prima luată vreodată asupra unei „farfurii zburătoare". Bonilla telegrafie la Observatorul din Mexico City, pentru ca fenomenul să poată fi urmărit şi de acolo. I se răspunse că au văzut

efectiv obiectele în cauză, dar că ele păreau mai degrabă a fi la marginea Soarelui. Faptul permise să se calculeze fără greşeală latitudinea prin triangulaţie, dar Bonilla afirma că obiectele erau „relativ aproape de pămînt, cu alte cuvinte la o distanţă mai mică decît cea de la Pămînt la Lună". Evident, pentru un astronom, cei 300.000 km nu reprezintă o distanţă prea mare...

— 1885. În „Buletinul Societăţii Astronomice Franceze" din acest an, astronomul M. A. Trecul face următoarele menţiuni : „Cred, referitor la aceasta, că trebuie să reamintesc o comunicare pe care am mai făcut-o Academiei în 1881... În orice caz, observaţia mea arată că poate exista în nori o materie incandescentă, în fuziune, care la un moment dat poate să cadă pe pămînt, divizîndu-se în picături sau globuri de mărimi variabile". Şi în continuare, M. A. Trecul afirmă : „la 25 august 1880... în timpul unei furtuni cu tunete şi fulgere, am văzut în plină zi, ieşind dintr-un nor întunecat, un corp luminos, foarte strălucitor, puţin gălbui spre alb, de formă puţin alungită, avînd în aparenţă 0,35 sau 0,40 în lungime şi 0,25 m lăţime, cu cele două capete în formă de con. Acesta nu a fost vizibil decît cîteva clipe ; el dispăru retrăgîndu-se, dar ceea ce merită a fi semnalat, este că el lăsă o mică parte din substanţa din care era alcătuit, care căzu vertical ca un corp greu, ca şi cum ar fi fost numai sub influenţa greutăţii. Acesta, la rîndul său, lăsa o dîră luminoasă, la marginile căreia erau scîntei sau mai degrabă corpuri roşietice, căci lumina lor era radiantă. Aproape de corpul în cădere, trena luminoasă era sub formă de linie dreaptă, în timp ce în partea superioară ea devenea sinuoasă. Micul corp căzător, se dizolvă în timpul căderii şi se stinse curînd după aceasta, atunci cînd era gata să atingă orizontul format din acoperişurile caselor... Nu s-a auzit nici un zgomot, cu toate că norul nu s-a îndepărtat. Acest lucru ni se pare interesant, mai ales că denotă incontestabil prezenţa în nor, a unei „materii ponderabile" care n-a fost proiectată cu violenţă de o explozie, ca aceea ce are loc în cazul bolizilor şi nici acompaniată de o descărcare electrică zgomotoasă".

— 1 noiembrie 1885. Adrianopol, Turcia europeană. Un enorm disc zburător de culoare violetă este observat în zorii zilei de numeroşi martori, printre ei aflîndu-se şi un astronom. Obiectul a făcut turul portului la joasă altitudine, iluminînd întregul oraş.

— Cel mai interesant eveniment al anului 1887 avea să se petreacă în Spania. Într-o oarecare după-amiază de august, în apropierea satului Banjos, o serie de țărani care lucrau cîmpul, au văzut ceva care ar putea foarte bine să constituie începutul unei frumoase aventuri scienefiction. Atît doar că evenimentul a fost cît se poate de real.

Dintr-un beci au ieșit la iveală doi copii, un băiat și o fetiță, ale căror veșminte erau făcute dintr-o țesătură necunoscută și a căror piele era la fel de verde ca și frunzele copacilor. Copiii se exprimau într-un grai cu totul necunoscut. Cîțiva specialiști veniți de la Barcelona au încercat în zadar să identifice această limbă și să analizeze țesătura veșmintelor. Printre ei, un preot, cunoscător al mai multor limbi străine, nu ajunge nici el să identifice limba pe care o vorbeau cei doi copii. Aceștia au fost predați judecătorului de pace local, Ricardo da Calno. El „a încercat să scoată culoarea verde", dar aceasta se încăpățîna să reziste tuturor tentativelor, nefiind un machiaj, ci pigmentația reală a pielii. S-a observat că fețele copiilor aveau anumite trăsături negroide, iar ochii, de tip mai degrabă asiatic, erau în formă migdalată. Timp de cinci zile li s-au propus alimentele cele mai diverse, pe care ei le-au refuzat fără excepție. În sfîrșit, li s-a adus fasole proaspătă culeasă pe care au primit să o mănînce. Băiatul, extrem de slăbit, a murit curînd. Dimpotrivă, fetița a supraviețuit cîtiva ani. Culoarea verde a pielii s-a șters puțin cîte puțin, căpătînd cu timpul un ten normal pentru o ființă de rasă albă. Ea a învățat puțin spaniola și a lucrat ca femeie de serviciu în casa judecătorului de pace. Cînd a fost interogată, declarațiile ei n-au făcut decît să complice misterul. Ea a descris lumea din care venea ca pe un tărîm fără soare, unde domnea un crepuscul permanent. Un rîu lat despărțea acest tărîm de o lume luminoasă în care strălucea Soarele. Se formase cu iuțeală un vîrtej însoțit de un zgomot teribil, care îi luase pe cei doi copii și îi depusese în beci. Fetița a mai trăit încă cinci ani, pînă în 1892, apoi a murit „de moarte bună". Problema avea să rămînă fără rezolvare.

La sfîrșitul secolului trecut s-au propus explicații care țineau de mitologia vremii : copiii au venit de pe planeta Marte, care pe atunci „se vedea" că este locuită, iar toc-

mai slaba iluminare solară a acestei planete le-ar fi conferit pigmentația verde a pielii. Noi știm însă în prezent că planeta Marte, ca și Luna de altfel, sînt lipsite de atmosferă și fac practic imposibilă viața acolo. Sau, cel puțin, așa ne place nouă astăzi să credem... Pe de altă parte, este greu de conceput o furtună sau un uragan, formîndu-se pe Marte, care să depună niște ființe oarecare pe Pămînt!

Este destul de cunoscută o boală clasică, ce dă pielii culoarea albastră. Se pare că există și copii verzi și a căror culoare se datorează altei boli, mai rară decît boala albastră și de origine endocrină. Ar fi foarte liniștitor să știm că cineva, din motive necunoscute, sau poate chiar din superstiție, îi abandonase pe cei doi copii în beciul din Spania. Numai că nici o urmă de dispariție n-a fost semnalată atunci în spitalele spaniole. E inutil să amintim aici de ipotezele mai moderne, care fac să intervină cea de-a patra dimensiune, sau existența probabilă a unor lumi paralele. Acestea par a ține mai mult de „mitologia zilei" și — cel puțin la suprafață — nu corespund mai mult vreunei realități, decît credința, atît de răspîndită în secolul trecut, că planeta Marte ar fi locuită. Ipoteza unei lumi subterane nu este aprioric absurdă, dar este și ea total lipsită de dovezi concrete. Nimic nu ne dă dreptul să credem că există, la adîncimi considerabile, caverne locuite. Această ipoteză este în mod periodic readusă în actualitate, dar ea pare să fie infirmată de ceea ce se știe în prezent despre structura scoarței terestre. Este foarte posibil ca și în acest domeniu, în viitor să se dezvăluie lucruri surprinzătoare și ca numeroasele tradiții și legende referitoare la lumi subterane (printre care tradiția scandinavă despre „hadding land", sau pămînt ascuns, este deosebit de amănunțită) să corespundă unei realități. Dar în starea actuală a lucrurilor, acest fapt pare imposibil. Mai există și o altă ipoteză, conform căreia, prezența acestor copii verzi ar fi o experiență destinată să ne testeze și să provoace reacții în rîndul oamenilor.

Dacă așa stau lucrurile, întîmplarea din august 1887 nu a provocat multe reacții. Cînd e vorba de fapte sau evenimente realmente surprinzătoare, oamenii nu sînt foarte curioși, ci mai mult temători, agresivi, sau pur și simplu neîncrezători. Dar ipoteza merită cercetată, tot așa

cum ar fi interesant de urmărit, în cadrul unei serii de experienţe destinate să măsoare gradul de inteligenţă şi curiozitatea civilizaţiilor noastre, tot felul de apariţii foarte „neortodoxe". Printre aceste apariţii, aceea a omului de Neanderthal, descoperit relativ recent în America de către Bernard Heuvelmans şi Yvan Sanderson, ar merita aici o atenţie deosebită.

La începutul anului 1969, cei doi specialişti în „abominabilul om al zăpezilor", ca şi în diferiţi alţi umanoizi ciudaţi care par a exista pe planeta noastră, fac o călătorie de studii în Statele Unite. Ei merg la un fel de tîrg sau bîlci şi văd o baracă pe care sta scris „Cel mai vechi om al tuturor timpurilor închis într-un bloc de gheaţă". Curioşi, aceştia intrară acolo pentru scurt timp şi au prilejul să vadă în blocul de gheaţă cadavrul unui om de Neanderthal purtînd pe cap urma unei răni produse de glonţ. Este inutil să reamintim aici că în epoca omului de Neanderthal nu erau cunoscute armele de foc! Proprietarul barăcii, un oarecare Hansen, permite să se facă fotografii şi explică faptul că a cumpărat fiinţa închisă în blocul de gheaţă din China. Sanderson şi Heuvelmans îi oferă sume fabuloase pentru achiziţionarea obiectului care îi atrăgea pe cei mulţi; proprietarul mai întîi refuză şi mai apoi acceptă. Cînd cei doi antropologi se întorc cu banii, furnizaţi de Smithsonian Institute, omul şi blocul său de gheaţă au dispărut! Îl vor căuta îndelung şi în zadar. Ori, pare a nu fi chiar atît de uşor să dispari cu totul, mai ales cînd eşti căutat pe tot teritoriul de FBI şi să te deplasezi cu un bloc de gheaţă de 12 metri cubi, conţinînd corpul neînsufleţit al unui om de Neanderthal. Acesta nu este genul de obiect care să treacă neobservat!

Din acest moment, ne aflăm din nou în plin roman de factură science-fiction.

Examinarea cu atenţie a fotografiilor mărite, dovedeşte că este vorba într-adevăr de o **specie necunoscută** a strămoşilor omului, corespunzînd aproximativ cu ceea ce cunoaştem noi în prezent despre omul de Neanderthal. Rănirea cu glonţul era de netăgăduit. Fiinţa respectivă ar fi fost introdusă în Statele Unite prin acelaşi circuit clandestin care aduce aici drogul, iar Mafia nu părea a fi străină de această afacere. În urma insistenţelor sale, Heuvelmans primeşte numeroase scrisori de ameninţare.

Blocul de gheață și conținutul lui sînt declarate „monument național american", ceea ce permite punerea oficială a FBI-ului în urmărire. Anumite autorități sanitare, punînd această afacere în legătură cu răspîndirea epidemiilor, declară că tocmai acest obiect introdus ilegal în State le Unite, a adus în Occident virusul gripei de Hong-Kong. O serie de intermediari între poliție și sindicatul crimei, lasă să se înțeleagă că dacă FBI-ul nu merge prea departe cu cercetările în anumite direcții, blocul de gheață și conținutul lui ar putea fi restituite la Smith in Institute, pentru studiu. Dar lucrul acesta nu avea să se mai întîmple niciodată, sau, cel puțin, nu a fost adus la cunoștința mijloacelor de comunicare mass-media. După toate aparențele, misteriosul om de Neanderthal zăvorît în blocul său de gheață, a dispărut pentru totdeauna ! El nu va mai putea fi regăsit, tot așa cum șobolanii, într-un labirint experimental, nu regăsesc bucata de brînză pe care experimentatorul a retras-o cu ajutorul unui cîrlig într-o altă dimensiune. Heuvelmans și Sanderson au afirmat că blocul de gheață în discuție ar fi fost găsit plutind în strîmtoarea Behring și că omul de Neanderthal ar fi murit în urma unei împușcături. După părerea lor, ar mai exista, de o parte și de alta a strîmtorii, un trib de oameni de Neanderthal încă vii. Este greu de admis această ipoteză, deoarece se știe că cele două maluri ale strîmtorii Behring, Siberia și Alaska, sînt teritorii foarte bine controlate de armatele rusești și americane. Există radare perfecționate care cercetează permanent fiecare metru pătrat de uscat sau de mare, iar polițiștii militari și agenți ai securității celor două state mișună peste tot.

Ne abținem în a mai face și alte speculații în legătură cu „copiii verzi" și „omul de Neanderthal", sau cu o întreagă serie de apariții interesante sau misterioase, manifestate la diverse epoci — și chiar în prezent — în cadrul unor comunități umane. Ne rezumăm deci numai la a le semnala în treacăt și a face mențiunea că acestea sînt adeseori puse în legătură cu manifestări clasice ale fenomenului OZN.

Să ne reîntoarcem însă în sălile Muzeului nostru, după această nouă pauză „neortodoxă", acolo unde sînt relatate fapte și evenimente petrecute în urmă cu un veac.

Anul 1887 nu avea să se încheie decît cu un nou eveniment, care face obiectul unei observații menționate de asemenea în Buletinul Societății Astronomice Franceze : „S-a observat în Oceanul Atlantic de Nord, un nou exemplar din aceste cazuri de tunet — sferă, atît de ciudate și încă inexplicabile. La 12 noiembrie, la miezul nopții, lîngă Capul Racului, o sferă de foc enormă apăru ridicîndu-se încet din mare pînă la înălțimea de 16—17 m. Această sferă începu să se deplaseze contra vîntului și ajunse să se oprească lîngă nava de pe care era observată. Apoi ea înaintă spre sud-est și dispăru. Apariția a durat vreo cinci minute".

— 1889. În timpul unei eclipse de Soare, la Marsilia, Franța, doi astronomi, Codde și Fayton, observă separat, „o navă" rotundă cu un diametru aparent de 1/10 din cel solar.

— 16 octombrie 1895. În marș spre Adua, unde trebuia să dea o bătălie, armata etiopiană a fost înspăimîntată de trecerea pe cer a unui „lucru de culoare verde, care lăsa în urma lui o lungă dîră de fum și care făcea un zgomot ca de tunet".

— 18 noiembrie 1896. La Sacramento, California, pe cer trece un „vas cosmic". Avea să mai fie observat în aceeași seară, în jurul orelor 21,00, la San Francisco, apoi la Oakland. Patru zile mai tîrziu, la 22 noiembrie, „San-Francisco Examiner" semnalează un ciudat OZN deasupra acestui oraș californian. În același an 1896, fără a se preciza luna și ziua, în Alpii elvețieni, la Arolla, lîngă Zermatt, Aleister Crowley, cunoscut om de litere, se întîlnește brusc în munți cu doi omuleți. El încearcă să intre în comunicare cu ei, dar aceștia nu-i dădură nici o atenție și dispărură după niște stînci.

Întîlniri de acest fel vor fi multe de-a lungul anilor. Iată una dintre ele descrisă succint și care a avut loc mulți ani mai tîrziu, în România.

Olteanu Cornel Alexandru este un om simplu de 37 de ani, locuitor al comunei Izvoarele din județul Prahova. El afirmă că a avut o experiență neobișnuită „prin anul 1978 sau '79". Era prin luna septembrie, cînd plecase să culeagă bureți de pădure la poalele muntelui

Ciucaș. Intrase adînc pe Valea Berii (Valea Ursului) înaintînd către Fîntîna lui Ioan, de unde izvorește Teleajenul. El afirmă : „am văzut sub o stîncă un obiect ce semăna cu o farfurie, am mers spre ea, dar la un moment dat n-am mai putut să continui deoarece ceva mă ținea pe loc" După propria-i mărturisire, era rotundă, cenușie și nu depășea 3-4 m în diametru. „Doi oameni mai scurți decît noi făceau ceva la ea". El afirmă că aceștia păreau a fi niște copii de circa 1,40—1,50 m înălțime, erau îmbrăcați într-un fel de combinezoane dintr-o singură bucată și aveau capetele mult mai mari decît ale noastre. Întrebat fiind dacă nu i-a fost frică, a răspuns „Nu ! De ce să-mi fie frică ?". I s-a replicat că ar fi putut fi răpit. „Și ce dacă, eram curios și eu să mă plimb cu ei și să văd cum arată muntele văzut de sus" Deci, a încercat să se apropie, dar „ceva îl ținea pe loc", la circa 10—12 m distanță. Nu a simțit nici un fel de alt efect asupra lui. „Cînd m-au zărit, s-au suit în ea și au plecat, însă copacii se aplecau înaintea ei" El afirmă că au dispărut repede înălțîndu-se spre cer. Și mai completează „mergînd la fața locului, pămîntul în acel loc era gălbui" Cînd a revenit acolo în anii ce au urmat, a constatat că nu se mai cunoștea nici o urmă. După propriile-i afirmații, martorul a încercat să povestească unor cunoscuți despre experiența prin care a trecut, dar l-au luat cu toții în rîs și atunci a renunțat. El nu a citit nimic despre OZN-uri și pare a nu avea nici un fel de cunoștințe în acest domeniu.

Întreaga primăvară a anului 1897, este marcată de o lungă serie de observații stranii făcute într-o serie de state ale SUA. Spre exemplificare, numai în perioada 25 martie — 6 mai, au fost îndosariate 36 de comunicate referitoare la „nave aeriene", la birourile poliției din Oklahoma City. Dintre toate acestea, „Cazul nr. 27" pare a fi cel mai interesant. El se referă la un presupus accident al unei misterioase nave aeriene și la înhumarea unei ființe străine de Terra. Vom reveni cu cîteva amănunte asupra acestei ciudate întîmplări, după ce vom face o scurtă trecere în revistă a cîtorva din întîmplările acelei primăveri tumultoase.

Deci, la 26 martie, noaptea, în Sioux-City, Iowa, dl. Robert Hibbard a fost agăţat şi atras de un fel de „ancoră" suspendată de o „maşină zburătoare necunoscută", la cca. 22 km nord de acest oraş. După ce a fost tîrît vreo zece metri, hainele de pe el s-au rupt şi astfel a reuşit să scape fugind îngrozit.

Două zile mai tîrziu, la 28 martie, ora 22:30, aproape toţi locuitorii din Omaha, Nebraska, au văzut un obiect straniu venind dinspre sud-est şi îndreptîndu-se lent spre nord-vest. Semăna cu „o lumină imensă" şi se deplasa la mică altitudine. Oamenii au avut răgazul de a se alerta reciproc şi astfel numărul martorilor acestui eveniment este foarte mare.

La 1 aprilie, ora 21:00, localitatea Everest, Kansas. Din nou, locuitorii unei întregi comunităţi, văd un obiect neobişnuit zburînd sub pătura norilor înspre sud-est. El coborî încet, apoi se ridică foarte rapid. Cînd ajunse deasupra oraşului, mătură solul cu o rază puternică de lumină. A fost văzut din nou ridicîndu-se în viteză fantastică pînă la a fi greu perceptibil cu ochiul liber, apoi coborî şi trecu încet, la joasă altitudine, pe deasupra martorilor. La un moment dat, a rămas imobil timp de cinci minute la marginea unui nor jos pe care îl lumină puternic. Toţi cei de faţă au putut să vadă silueta aparatului foarte distinct.

La 12 aprilie, ora 14:30, Nilwood, Illinois. Pe proprietatea lui Z. Thacker, la 19 km de Carlinville, a aterizat un „obiect necunoscut" Martori au fost trei persoane onorabile d-nii Edward Teeples, William Street şi Franklin Metcalf. Înainte ca cei trei să poată ajunge la aparatul în formă de „ţigară de foi cu un dom deasupra", acesta se ridică lent şi „plecă majestuos" spre nord.

În aceeaşi zi, la ora 18:00, localitatea Girard, lîngă Green Ridgo, Illinois. O mare mulţime de mineri au văzut aterizînd un obiect necunoscut la 3 km nord de Green Ridge şi la 4 km sud de Girard. Dl. Paul Mc. Cramer, agent al serviciului de noapte de la calea ferată Chicago—Alton, a declarat că s-a apropiat suficient de mult de aparat, pentru a putea vedea „un om ieşind pentru a repara motorul". S-au găsit urme pe o mare suprafaţă. Obiectul era „lunguieţ ca o navă, cu un acoperiş şi un dublu dom".

Două zile mai tîrziu, 14 aprilie, ora 15:00, la 2 km de Gas City, Indiana, pe proprietatea d-lui John Roush, din nou aterizează un alt obiect, îngrozindu-i pe fermieri şi făcînd să fugă caii şi turmele. Şase ocupanţi coborîră din navă şi păreau că „fac nişte reparaţii". Înainte ca mulţimea să se poată apropia de obiect, acesta se ridică rapid şi zbură spre orizontul estic.

Referindu-se la observaţiile acelei perioade, presa vremii a publicat numeroase articole care redau evenimentele, cel mai adesea cu un lux de amănunte naiv şi savuros. Vom reda în continuare cîteva extrase din ziarele americane de atunci.

La 11 aprilie 1897, „New York Herald" anunţă reapariţia unei astronave deasupra Chicago-ului. Iată titlul şi subtitlurile articolului : „Faimoasa navă aeriană, acum deasupra Chicago-ului. Oraşul este surescitat de apariţia unor lumini deplasîndu-se rapid pe cer. Astronomii sînt neîncrezători. Ei gîndesc că aceste lumini provin de la o stea din constelaţia Orion „Este un balon dirijabil, a declarat Max Herman, secretar al Asociaţiei Aeronautice din Chicago".

Houston Post" din 22 aprilie 1897, citează printre altele „Dl. John M. Barclay, locuind lîngă Rockland, raportează că ieri seară, pe la ora 23:00, după ce s-a retras în camera sa, auzi cîinele lătrînd furios şi gemînd. Se duse la uşă să vadă ce se petrece şi atunci observă ceva, zise el, aşa de neobişnuit că, dacă n-ar fi citit în ultimul timp că s-a văzut un vas aerian survolînd Pămîntul, ar fi fugit în pădure. Un obiect de formă ciudată, lunguieţ, cu aripi pe lateral şi cu parîme de mărimi şi forme diferite, avea lumini strălucitoare ce păreau să lumineze mai tare ca becurile electrice. Cînd îl văzu prima oară, părea perfect imobil la vreo cinci yarzi de sol. Se învîrti în cerc de mai multe ori şi puţin cîte puţin se aşeză pe sol, pe o cîmpie de lîngă casa sa. Îşi luă „Winchester"-ul şi ieşi pentru a-l examina mai de aproape. Imediat ce vasul, sau ce va fi fost, ateriză luminile se stinseră. Noaptea era destul de clară pentru a permite să se distingă un om ce părea a fi un muritor obişnuit, care îi ceru să lase puşca deoparte, deoarece nu-i va face nici un rău. (Urmă o scurtă conversaţie, în cursul căreia ciudata fiinţă fu de acord să i se spună Smith şi îi dădu d-lui Barclay o bancno-

tă de zece dolari pentru a-i procura ulei lubrefiant, o foarfecă și puțin sulfat de cupru). Dl. Barclay îl întrebă : „Ce este obiectul pe care-l aveți acolo ? Du-mă să-l văd". La care, cel ce dorea să fie numit Smith îi răspunse „Nu, nu putem să-ți permitem ca să te apropii prea mult. Dar fă ceea ce îți cer și vom ști să apreciem amabilitatea dumitale. Iar într-o zi nu prea îndepărtată, vom reveni la voi și-ți voi face plăcerea de a te plimba cu nava noastră". La plecare, Smith i-a strîns r.ana, îi mulțumi călduros și-l rugă să nu-l urmeze pînă la vas. În ultimul moment, dl. Barclay îl mai întrebă de unde veneau. „De nicăieri, a fost răspunsul, dar vom fi în Grecia poimîine". El urcă la bord, urmă un șuierat și obiectul plecă, după cum spune dl. Barclay, «ca din pușcă». Mai menționăm că se poate avea deplină încredere în dl. Barclay".

Oare peripețiile acestei ciudate întîmplări, așa cum ne-au fost ele descrise mai sus, nu le-ar putea „trăi" oricare dintre noi, în somn, visînd ? Nu seamănă ele, printr-o lipsă de logică aparentă, cu amănuntele dezlînate ale unui coșmar ? Și din nou obsedanta întrebare : Dacă evenimentul descris de „Houston Post" s-a petrecut cu adevărat, din ce dimensiune și în ce împrejurări s-a transferat „vasul aerian" în fața ochilor d-lui Barclay ?

În sfîrșit, iată cîteva extrase din declarația comisarului de poliție Sumpter și a șerifului McLemore din Hot Springs, Arkansas : „În noaptea de 6 mai 1897, pe cînd ieșeam din oraș și luasem, călare, direcția nord-vest, am remarcat o lumină strălucitoare sus pe cer. Ea a dispărut brusc, dar după ce am mai parcurs patru sau cinci mile spre poalele munților, ea a reapărut și părea mai apropiată de pămînt. Am oprit caii și o priveam coborînd pînă cînd, deodată, dispăru după un alt munte. Ne-am urmat drumul pe încă aproape o milă și caii noștri refuzară să mai înainteze. La vreo doi iarzi de noi, văzurăm două persoane care țineau în mîini lumini care se mișcau. Scoțîndu-ne „Winchester"-ele — începurăm să înțelegem importanța situației — întrebarăm : „Cine e acolo ? Și ce faceți aici ?". Un bărbat cu o barbă lungă înaintă cu o lanternă în mînă și după ce a întrebat cine sîntem, începu să ne explice că el și ceilalți — un tînăr și o femeie — călătoreau cu vasul

aerian prin țară. Puteam să distingem perfect contururile vasului care avea forma unei țigări, de vreo 60 de picioare (cam 20 m) și semăna întru totul cu desenele apărute recent în ziare. Se întuneca și ploua și tînărul umplea un sac mare cu apă, la vreo 30 de yarzi de noi, în timp ce femeia încerca să se ascundă în umbră. Ea se adăpostea sub o umbrelă. Bărbatul ne invită să venim cu el, ceva mai departe, spunîndu-ne că el cunoaște un loc unde ploua. I-am spus că preferăm să fim udați. (...) Fiind grăbiți, am plecat, iar la întoarcere, 40 de minute mai tîrziu, totul dispăruse. Nu am văzut sau auzit cînd a plecat vasul aerian"

Ne vom referi acum la acel interesant „Caz nr. 27" de care aminteam anterior și care pare a fi unul din „Punctele fierbinți" ale ultimului deceniu din secolul trecut. El se referă la o întîmplare ciudată ale cărei amănunte par a nu fi fost lămurite nici pînă astăzi.

Unul din ziarele ce apărea la 17 aprilie 1897, la Aurora, Texas, publica următoarea notiță „La orele șase, în această dimineață, cei care s-au sculat mai devreme în Aurora, au fost surprinși de brusca apariție a vasului aerian care a navigat prin țară. El naviga direct pe deasupra pieței publice și odată ajuns în partea de nord a orașului, s-a ciocnit de turnul morii de vînt, proprietatea judecătorului Proctor, făcîndu-se bucăți printr-o teribilă explozie, sfărîmăturile împrăștiindu-se peste mai mulți acri de sol, avariind casa Wind Well și rezervorul de apă, devastînd grădina de flori a judecătorului Se presupune că era un singur pilot la bord, iar rămășițele sale urît desfigurate, destul de multe, au fost culese și au pus în evidență faptul că nu era vorba de un locuitor de pe această lume".

Aceste „rămășițe urît desfigurate" au fost deci strînse cu grijă și înhumate de oamenii locului în cimitirul orașului Aurora. Mormîntul nu este cunoscut, dar se știe în mod sigur că „vechiul astronaut OZN" a fost îngropat acolo.

Au trecut anii și, deși ziarele o mai aminteau uneori, uitarea s-a așternut încet-încet peste strania întîmplare. Trei sferturi de secol mai tîrziu, componenții unui organism oficial intitulat „International UFO Bu-

reau" inițiază o serie de cercetări foarte amănunțite, care au durat aproape doi ani și au cuprins peste 15 arii diferite de investigație. Astfel, la 21 iunie 1972, cercetătorii Biroului își încep activitatea, încercînd să determine dacă evenimentul a avut loc într-adevăr și dacă pot localiza mormîntul și rămășițele accidentului din primăvara anului 1897. După circa un an de la declanșarea investigațiilor, Bill Case, un reporter de la „Times Herald" din Dallas, Texas, a publicat o serie de articole care au făcut senzație și care se refereau exclusiv la rezultatele acestor investigații. El afirma printre altele, că un vînător profesionist de comori, un oarecare Frank Kelley, ar fi scos, în urma săpăturilor, cîteva piese de metal cu aspect bizar, din apropierea locului prăbușirii „vasului aerian". Analiza acestor fragmente metalice ar fi relevat faptul că era vorba de un aliaj „care nu s-ar fi putut produce pe Pămînt pînă în pragul secolului XX". Bil Case mai afirma că reușise să depisteze trei persoane care confirmaseră faptul că incidentul ar fi fost autentic. Se pare însă că cele scrise de Case în ziarul său, erau mai mult știri și informații menite să întrețină în primul rînd aspectul senzațional al lucrurilor și numai în al doilea rînd urmăreau cu obiectivitate adevărul științific. Nu știm exact dacă și în cazul acestui „adevăr" a intervenit din nou teribilul „zid al tăcerii" care s-a interpus prea adeseori între stranii și inexplicabile evenimente OZN și publicul larg, căruia îi era astfel interzis accesul la informație.

Să fie oare ființa umană nepregătită încă să ia contact cu realități care îi depășesc nivelul actual de dezvoltare ? Dar *cine* hotărăște care este de fapt acest nivel al civilizației noastre ? Am putea fi noi oare — așa cum s-a afirmat și se afirmă din ce în ce mai des în ultima vreme — un soi de „grădină zoologică" ai cărui pensionari, ținuți sub strictă supraveghere, nu au *încă* voie să știe de existența paznicilor lor ?

Pe măsură ce timpul trecea și investigațiile Biroului avansau, se iveau din ce în ce mai multe piedici. Fel de fel de interdicții, de amînări și tergiversări apăreau de niciunde și aveau menirea de a întîrzia cît mai mult posibil cercetările În timp ce Biroul era în căutarea căilor legale pentru obținerea autorizației de „exhumare

a cadavrului", „Aurora Cemetery Association" dorea să obțină „dovezi substanțiale înainte de a consimți exhumarea". La 18 martie 1874, Bill Nobles, procurorul reprezentînd Asociația, menționa adresîndu-se Biroului: „Vă rog să luați la cunoștință că în ultima instanță, Cemetery Association se vede obligată a se opune oricărei tentative de a perturba terenul Cimitirului Aurora de către oricare terțe persoane ce caută a investiga distrugerea vasului aerian din 1897, totodată reafirmînd poziția noastră în sensul că orice tentativă va fi combătută prin orice mijloace la dispoziția Asociației".

Adevărul complet al incidentului rămîne incert. Dan Garcia, unul din directorii Biroului afirma: „Pînă cînd nu sînt descoperite dovezi suplimentare, cazul este închis și înregistrat ca nerezolvat". Încercările de detectare în sol cu ajutorul unui radar special construit de o firmă americană, „Cornel Aeronautical Laboratory", au fost și ele sortite eșecului datorită opoziției aceleiași „Aurora Cemetery Association". Nu este clar pentru care motiv aceasta s-a opus cercetării prin radar a mormîntului. Astfel, toate cercetările întreprinse s-au aflat în impas, nereușind să „dovedească" o vizită și un accident de origine extraterestră în anul 1897, dar nici nu a putut fi negată o astfel de eventualitate.

Cu cît ne apropiem de „zilele noastre", cu atît evenimente de acest gen devin mai complexe și ridică mai multe întrebări. Să nu uităm că ne apropiem de epoca „marilor contacte". Poate că tocmai de aceea vom încerca să intrăm, atît cît ne stă în puteri, în miezul unor întîmplări care, cel puțin deocamdată, sfidează maniera noastră actuală de a judeca faptele și realitățile lumii ce ne înconjoară.

Povestea „navei aeriene" prăbușite în primăvara anului 1897 și a ciudatei ființe ipotetice îngropate în cimitirul din orașul texan Aurora, nu este nicidecum o excepție pe panoplia foarte bogată a unor astfel de evenimente. Despre accidente de acest fel s-a vorbit adeseori în ultimele decenii. Umanoizi ciudați par a mai fi căzut pe planeta albastră, încă din vremuri foarte vechi.

Rușii se află în posesia unei mumii egiptene, care, la vremea descoperirii ei, în 1920, s-a crezut că

aparţine unei prinţese care ar fi murit cu 4000 de ani în urmă. După o serie de cercetări făcute însă în ultimul timp şi după ce a fost examinată cu raze X la un institut din Moscova, s-a constatat că mumia în cauză aparţine de fapt unei ciudate fiinţe umanoide ce nu este de origine terestră. Corpul are numai 120 cm lungime, craniul este prelung cu nişte proeminenţe deasupra ochilor, capacitatea creierului este neobişnuit de mare, iar mîinile au cîte şase degete lipsite de unghii. Pe pieptul mumiei se află o plăcuţă de aur cu următoarea inscripţie : „Amenemon... iubit de faraon care a coborît din stele să comande cetele oaspeţilor... care a murit în anul 106 al vieţii sale... iubit de Amon...". Mumia are în piept o rană destul de adîncă, ce ar putea dovedi că fiinţa a fost ucisă de o săgeată sau de o sabie, iar capul i-a fost retezat. Aşadar, această misterioasă fiinţă venită de aiurea pe Terra, a trăit destul de mult — după standardele noastre, firește — şi poate că ar mai fi putut trăi, dacă nu ar fi fost ucisă din cine ştie ce motiv necunoscut...

Acestei mumii aflată în posesia ruşilor, i se pot adăuga cel puţin alte două descoperiri făcute în alte zone ale planetei.

Astfel, în Kenya, prin 1972, a fost descoperit un craniu umanoid ce prezintă mari deosebiri faţă de „homo sapiens", dar şi faţă de toate celelalte forme cunoscute ale omului preistoric. Această descoperire nu poate fi integrată nici uneia dintre teoriile despre evoluţia omului. Potrivit aprecierilor oamenilor de ştiinţă, creierul adăpostit de craniul descoperit în Kenya era de dimensiuni apreciabile, iar forma însăşi a acestui craniu aminteşte uimitor, de aceea a omului modern, cu toată vechimea apreciabilă — cîteva milioane bune de ani — la care a fost socotită această fosilă.

Circa patru ani mai tîrziu, în 1976, este descoperită în Mexic o altă fosilă ciudată. Este vorba de scheletul întreg al unei fiinţe necunoscute, asupra căreia cercetătorii Muzeului de Antropologie din Ciudat de Mexico nu s-au putut pronunţa în mod cert, dar nu exclud posibilitatea ca el să fi aparţinut unei „fiinţe ce nu a trăit pe Terra" Scheletul prezintă o serie de particularităţi stranii : omoplaţii netezi, cioturi care par a fi braţe, o serie de orificii ce ar fi putut conţine sistemul sanguin

și nervos, capul rotund, dar fără ochi și posedînd un fel de trompă, coloana vertebrală lipsită de coaste și de apofizele dorsale etc.

Ar putea fi vorba în aceste cazuri de simple „accidente genetice", glume ale naturii, cu totul și cu totul întîmplătoare ? Ori aceste „ființe" stelare au poposit realmente cîndva pe planeta noastră ? Rămășițele lor, rezistînd milioanelor de ani, au cumva menirea de a încurca teoriile „imuabile" ale savanților celui de-al 20-lea secol al erei creștine ? Vom putea oare vreodată să mai aflăm cîte ceva despre trecutul nostru, despre acest prezent atît de incert și — de ce nu ? — despre ceea ce avem șansa să devenim cîndva ?

Dacă știrile despre descoperiri atît de stranii ne parvin din ce în ce mai des și din colțuri atît de diferite ale lumii, atunci accidentul din 1897 de la Aurora — care ridică, la rîndu-i, atîtea întrebări rămase fără răspuns — pare a fi din nou un fel de „punte de legătură" între evenimente vechi și evenimente noi.

Să facem un nou popas într-un colțișor dosnic al Muzeului nostru, pe care „oamenii de știință" ai acestui frămîntat veac XX se cam feresc să-l expună publicului larg, numai și numai din teama ca nu cumva să le fie contrazise sau răsturnate teoriile atît de îndelung și migălos construite. Este vorba de un colțișor în care se află înghesuite de-a valma o întreagă pleiadă de ființe umanoide ciudate și nemaiîntîlnite, ce par a fi fost victimele accidentelor unor OZN-uri.

În ziua de 7 iulie 1948, la ora 13:22, o serie de radaruri de pe teritoriul statului american Washington au reperat zborul către sud al unui neobișnuit obiect zburător. 67 de minute mai tîrziu, la ora 14:29, într-o zonă împădurită din nordul Mexicului, s-a semnalat prăbușirea unui astfel de obiect. Cele două evenimente nu par a fi prea ieșite din comun, iar dacă au într-adevăr legătură între ele, atunci se naște cel puțin o întrebare : ce obiect putea, la epoca aceea, să străbată distanța de 4.000 km ce desparte cele două zone, într-un interval de timp atît de scurt ?

Deoarece accidentul se produsese foarte aproape de granița cu SUA, la cercetări au participat atît echipe de

militari mexicani, cît și americani. În timpul acelei după-amieze, căutările au fost sortite eșecului. Dar în timpul nopții, în jurul orei 2:15, la luminile reflectoarelor unuia din avioanele care participau la acțiune, multcăutata epavă a fost reperată și localizată precis într-o vale muntoasă. Ajunși la fața locului, militarii s-au aflat în fața unui prim spectacol inedit : obiectul mai fumega încă, după mai bine de 12 ore de la prăbușire ! De fapt, era vorba de resturile unei nave aeriene metalice, al cărui înveliș exterior fusese în bună parte distrus datorită unei puternice explozii. Fragmentele găsite la diferite depărtări de locul accidentului, se dovedeau a fi fabricate dintr-un material extrem de dur. Nava avea o formă circulară cu un diametru de aproximativ 27 m, iar în partea centrală superioară era dotată cu un dom a cărui înălțime a fost apreciată la 8 m. Printre rămășițe nu s-au găsit nici un fel de componente ale unui eventual „sistem de propulsie"

Dar s-a descoperit cadavrul unei creaturi umanoide, arsă parțial, care nu părea a fi de pe Terra. Lungimea corpului era de 137 cm, capul era cu mult mai mare decît al omului, gura — o simplă tăietură orizontală — era lipsită de buze, nasul și urechile nu existau, în locul acestora aflîndu-se doar niște orificii. Picioarele erau normal proporționate, dar mîinile păreau a fi prea lungi, terminate cu cîte patru degete fiecare ! Țesuturile musculare ce nu fuseseră atinse de arsuri, erau foarte moi, iar ,sîngele era incolor, cu un ușor reflex verzui și cu un puternic miros de sulf"

S-au făcut peste 500 de fotografii la locul accidentului. După care, corpul umanoidului a fost dus cu un elicopter, probabil la o bază militară din SUA. Resturile metalice au fost adunate cu grijă, încărcate pe autocamioane de mare tonaj și trimise spre o destinație de asemenea necunoscută, probabil tot pe teritoriul Statelor Unite.

Persoana care a dat toate aceste amănunte, a avut inspirația de a fi reținut un film pentru sine, pe care l-a ținut ascuns timp de 30 de ani, adică exact atît cît se prevede a fi menținut „caracterul secret" al unor acțiuni militare în SUA. Așa s-a făcut că abia în 1980, documentele în cauză au ajuns la cunoștința publicului

larg din întreaga lume. Nu înainte însă ca laboratoarele specializate să-şi dea verdictul de autenticitate pentru filmul în cauză.

1952 a fost unul din anii „de vîrf" ai observaţiilor asupra OZN-urilor. În Statele Unite s-a făcut atunci o oarecare vîlvă în jurul prăbuşirii unui astfel de obiect în deşertul New Mexico. Picajul vertiginos al acestuia a fost urmărit cu uimire de către operatorii staţiei radar de la baza Edwards, California, aparţinînd U.S. Air Force. Se pare că asupra acestui eveniment s-au făcut la vremea respectivă o serie de filmări secrete, care prezentau printre altele nava parţial înfundată în nisip, cu un diametru de cca. 15 m, de culoare argintie, cu un dom în partea superioară, iar în cea inferioară cu o „trapă" sau un „vestibul deschis". Din interiorul navei erau filmate scene care arătau tabloul de comandă şi o serie de aparate pe care, însă, nu se vedeau nici un fel de lumini. În sfîrşit, pe o masă aflată în interiorul unui cort militar, se aflau cadavrele a trei fiinţe umanoide mici de statură, cu un craniu mare, disproporţionat faţă de corp şi cu trăsături mongoloide. Au fost mai mulţi martori militari care au vizionat acest film şi care, mai tîrziu, au depus mărturie asupra celor văzute.

Şi acum, să ne oprim puţin asupra uneia dintre cele mai stranii întîmplări ale acelor ani : incidentul din zona arhipelagului Spitzbergen, teritoriu norvegian din Oceanul Îngheţat, aflat la 600 km nord de coasta septentrională a Peninsulei Scandinave.

Ne aflăm în acelaşi an 1952, cînd piloţii militari norvegieni au anunţat reperarea, pe una din insulele veşnic acoperite de gheaţă, a unei epave ce părea a fi un avion prăbuşit. Despre acest eveniment, atît radioul cît şi ziarele din Norvegia au apucat să vorbească pe larg, încercînd să dea cît mai multe amănunte. La faţa locului au fost trimise cu avionul cîteva echipe de salvare. Conform purtătorului de cuvînt al autorităţilor norvegiene, acestea s-au aflat în faţa unui spectacol absolut inedit : ei aveau să descopere unul din acele obiecte

stranii, numite de vreo cîțiva ani deja „farfurii zburătoare", destul de distrus, dar nu chiar atît de rău ca să nu poată fi recunoscut ca atare. Întrucît la vremea respectivă norvegienii socoteau că nu pot face față unei investigații militare și științifice de anvergură cu mijloacele materiale de care dispuneau, au socotit de cuviință să înștiințeze și să invite la anchetă experți din Marea Britanie și din Statele Unite.

Din momentul în care militarii americani au intrat „pe firul" acestui eveniment, întreaga afacere a dispărut pur și simplu din mijloacele de informare mass-media, de parcă nici n-ar fi existat! Este foarte adevărat că omenirea se afla atunci într-o perioadă postbelică incertă, în care predomina încă din plin războiul rece, iar marile puteri ale vremii se suspectau reciproc a fi deținătoarele unor posibile „arme secrete". Toate aceste temeri și zvonuri aveau să se dovedească, odată cu scurgerea timpului, în bună parte simple supoziții neîntemeiate, „știri" menite să mențină în permanentă încordare, o omenire abia eliberată dintr-o teribilă și distrugătoare încleștare.

După mai bine de doi ani, la 4 septembrie 1955, în ziarul „Stuttgarter Tageblatt" ce apare la Oslo, Norvegia, se menționau, printre altele, declarațiile colonelului Gernold Darnbyl, președintele comisiei de anchetă a Marelui Stat Major norvegian, care s-a ocupat de „examinarea OZN-ului ce s-a prăbușit, după cît se pare, la începutul anului 1952, în apropiere de insula Spitzbergen" „Prăbușirea pe insula Spitzbergen a acestui disc reprezintă un eveniment extrem de important. Deși cunoștințele noastre actuale nu ne îngăduie să descifrăm toate enigmele, sînt totuși convins că această epavă... va fi de cea mai mare importanță din acest punct de vedere. În urmă cu cîtva timp, s-a iscat o neînțelegere, afirmîndu-se că, probabil, acest disc a fost de origine sovietică. Discul — și țin să insist în acest sens — n-a fost însă construit în nici o țară de pe Pămînt. Materialele folosite în construcția sa sînt complet necunoscute tuturor experților care au participat la anchetă". Potrivit declarațiilor aceluiași colonel Darnbyl, comisia de anchetă nu va publica un raport complet „pînă cînd unele fapte senzaționale nu vor fi discutate cu experții americani și englezi. Trebuie să dăm la iveală ceea ce

am descoperit, căci păstrarea secretului în această problemă este nejustificată şi ar putea să producă panică". Dar, în urma „consultărilor", nu aveau să mai apară şi alte ştiri serioase. S-a aşternut şi asupra acestei ciudate întîmplări mantia neagră a „secretului militar" ?

Între zvonurile care aveau să circule mai tîrziu, se afla şi aceea că lîngă epava din Spitzbergen, sau în zona prăbuşirii acesteia, ar fi fost găsite şi rămăşiţele a patru fiinţe umanoide de origine extraterestră. Ele ar fi fost, de asemenea, duse în SUA, împreună cu fragmentele navei accidentate, şi depozitate la o bază militară secretă.

Nu ştim ce ar putea fi adevărat din aceste zvonuri. Dar ştim că cele patru întîmplări la care ne-am referit mai sus — începînd cu incidentul din 1897 de la Aurora şi terminînd cu cel din arhipelagul Spitzbergen — au *cel puţin* un numitor comun : acela al tăcerii ce trebuie să se aştearnă cu orice preţ peste o serie de evenimente stranii, ce nu-şi au sorgintea în lumea noastră...

Se pare că în SUA, ca şi în alte cîteva state ale lumii (după ştiri de ultimă oră, chiar şi în Comunitatea Statelor Independente), se află puse „la păstrare" OZN-uri prăbuşite accidental pe Terra, ca şi resturile unor fiinţe umanoide ce par a fi venit aici din alte spaţii, din alte dimensiuni. Să nu-i fie permis încă civilizaţiei noastre actuale să ia contact cu aceste realităţi ?

Să ne reîntoarcem însă în acea sală a Muzeului nostru unde, în cîteva vitrine mai mici, sînt prezentate o serie de întîmplări din cumpăna a două secole.

— La 25 aprilie 1898, prof. Mihailovici, de la Observatorul din Belgrad, Jugoslavia, urmăreşte o „cometă" care rămîne imobilă pe cer timp de şase minute. În acelaşi an, este observată tot prin telescop, o lumină ciudată, de mari dimensiuni, lîngă craterul Aristarh de pe Lună.

— În anul următor, 1899, în noaptea de 10/11 august, dl. Jules Jarlot din Toroy-Sedan, Ardennes, Franţa, observă „un bolid foarte roşu, părînd de două ori mai

strălucitor decît Marte și durînd vreo 10 minute. El s-a aprins de mai multe ori înainte de a se stinge și se îndreptă spre sud-vest".

La 28 februarie 1904, ora 6 : 10 dimineața, locotenentul de vas Frank Schoffield, comandant în marina de război americană, observă o formațiune perfectă de trei discuri zburătoare". El consemnează faptul în jurnalul de bord al vasului pe care se afla.

Miercuri 29 noiembrie 1905, ora 19 : 10, Sir David Gill, din Anglia, observă un bolid care strălucea între zenit și orizont. Sub titlul „Bolid vizibil timp de două ore", iată ce menționează „English Mechanic" în legătură cu acest eveniment „Acest meteor avea diametrul aparent al lunii, cu toate că avea formă neregulată și alungită în sens vertical. El rămase vizibil timp de 5 minute și se șterse pe fondul cerului ușor voalat. După observațiile făcute din alt punct de dl. Fuller, meteorul era încă vizibil două ore mai tîrziu. Sir David Gill adaugă faptul că el n-a mai cunoscut un asemenea fenomen".

— În Statele Unite, „Monthly Weather Review" publică în 1907 o uimitoare mărturie a episcopului John S. Michaud, care văzu la 2 iulie în acel an, la Burlington, Vermont, un ciudat aparat luminos în formă de torpilă. Iată ce povestește martorul : „Mă aflam în colțul străzilor Bisericii și a Colegiului, în fața Băncii Howard și cu fața întoarsă spre est, adîncit în conversație cu ex-guvernatorul Woodbury și dl. A. A. Bluell, cînd, fără cel mai mic avertisment, am fost zguduiți de ceva ce se asemăna cu o explozie îngrozitoare și insolită, evident foarte apropiată. Ridicînd ochii în lungul străzii Colegiului, am remarcat un corp în formă de torpilă, la 100 m distanță, ce părea că staționează, suspendat în aer, la 15 m înălțime față de cea mai înaltă clădire. Avea vreo doi metri lungime și 30 cm diametru, partea sa exterioară părea de culoare întunecată, ici și colo țîșneau limbi de foc ca niște fire roșii. Puțin după aceea, obiectul se puse în mișcare, destul de lent și dispăru spre sud, pe deasupra magazinelor Dolan. Cînd se deplasa, peretele părea că se găurește pe alocuri, lăsînd să treacă flăcări intense".

1908 este anul uneia dintre cele mai ciudate întîmplări din istoria omenirii, cunoscută sub denumirea de „Fenomenul Tungus". Dar, înainte de a ne referi la aceasta, să reamintim aici încă două evenimente ale acelui an.

— După cum afirmă „Eastern Daily Press" din 28 ianuarie 1908, la Mousehead, Norfolk, SUA, niște funcționari de la Norwich Transportation Company, au văzut „un obiect globular întunecat care se deplasa rapid contra vîntului; mișcările sale păreau controlate; era de două ori mai mare decît o pasăre de pradă..."

— În Bulgaria, la Sofia, într-o altă zi (nespecificată) a aceluiași an, „între orele 13 și 13:30, s-a adunat o mulțime în parcul Marie-Louise pentru că un obiect foarte strălucitor, de mărimea unui balon de rugby (dar sferic), traversa cerul încet la o mare înălțime".

„Fenomenul Tungus", „Meteoritul din Tunguska", „Marea minge de foc din Siberia", „Catastrofa cosmică siberiană", iată numai cîteva dintre denumirile ce se dau acelei întîmplări misterioase cu care s-a confruntat omenirea la început de veac.

În zorii zilei de 30 iunie 1908, o „minge de foc" imensă și extrem de strălucitoare este observată de cîteva din caravanele care străbăteau deșertul Gobi, în Asia centrală (Mongolia și China). Oamenii s-au oprit înfricoșați și au privit „pîrjolul de pe cer". Apoi, din sudul Rusiei este văzut întîmplător un tub de formă cilindrică cu străluciri alb-bleu incandescente, care lăsa în urma sa o „dîră de abur multicolor". Recente calcule făcute pe calculatoare, par a dovedi că presupusul „obiect" ar fi făcut o serie de manevre atît în altitudine, cît și pe direcție, în această fază a observației, în timp ce se apropia din ce în ce mai mult de pămînt. A urmat, la ora 7 17 dimineața, o puternică explozie.

Toți cei care au avut prilejul să fie martorii acestui eveniment și care i-au supraviețuit, aveau să declare mai tîrziu că li s-a părut „că e sfîrșitul lumii". Puternica explozie a avut loc la mai puțin de 2 km deasupra solului, într-o zonă foarte puțin populată a Siberiei, în Tunguska, în zona fluviului Enisei și a rîului Podkamennaia Tunguska.

Dezastrul provocat a fost de mari dimensiuni. Suprafețe întinse de păduri au fost arse și spulberate, zeci de mii de animale au pierit instantaneu, pămîntul părea ireal. Conducătorul uneia din primele expediții de cercetare în zonă, organizată de Academia de Științe a Uniu-

nii Sovietice cca. 20 de ani mai tîrziu, Leonid Kulik afirma : „Turba mlaștinilor din regiune poartă urmele unei imense catastrofe. Kilometri întregi de mlaștină au fost distruși... pămînt solid s-a ondulat în valuri gigantice, precum valurile mării". Același cercetător a calculat că explozia fusese văzută și auzită de oamenii ce se aflau pe o suprafață de aproape un milion de km² ! Pe solul aflat în centrul presupus al exploziei, trunchiurile copacilor au rămas în picioare, văduvite de ramuri și frunziș. De jur-împrejur, copacii taigalei erau culcați radial spre exterior, cu lemnul carbonizat. Un foc imens a aprins pădurile și el a putut fi văzut de la o depărtare de 350 km. Nori negri și groși de 20 km au acoperit întreaga zonă, iar tunetele puternice care au urmat, s-au auzit pînă la 75 km depărtare. O stație seismologică din Irkutsk, la 77 km sud față de Tunguska, a înregistrat undele seismice ale unui cutremur de mare intensitate. Cinci ore mai tîrziu, o stație meteorologică britanică înregistra furtuni deosebit de puternice în zona Mării Nordului. Cînd au fost comparate datele stațiilor seismice din întreaga lume, s-a constatat că undele seismice au înconjurat globul terestru de două ori !

Timp de trei zile după acest eveniment, pe teritoriul Europei și al Africii de nord au fost observați, la o înălțime de 86 km, nori luminiscenți care îngăduiau să se fotografieze și să se citească în timpul nopții. Academicianul A. Polcanov, un savant care se afla atunci în Siberia, a notat în jurnalul său : „Cerul e acoperit de un strat gros de nori, plouă și în același timp se vede extraordinar de bine. Atît de bine încît, într-un loc neacoperit, pot fi citite cu destulă ușurință literele mici ale unui ziar. Luna ar fi trebuit să fie absentă, dar norii sînt luminați de o lumină galben-verzuie, care devine uneori trandafirie".

Într-un cuvînt, dezastrul provocat de această calamitate, ca și urmările sale, au fost de proporții gigantice.

S-au organizat, evident, mai multe expediții în zona respectivă. Acestea au făcut nenumărate constatări asupra efectelor evenimentului, deci de ordin faptic. Dar cauzele reale ale acestuia, nu au putut fi aflate. În mod firesc, s-au născut, de-a lungul anilor, numeroase ipoteze (după unele surse, între 80 și 100 !) care încearcă, într-un

fel sau altul, să explice ce s-ar fi putut întîmpla la Tunguska. Nu le vom enumera aici, întrucît spaţiul şi timpul nu ne permit. Dar vom aminti de două dintre ele, care au avut o oarecare rezonanţă în lumea ştiinţifică a acestui secol.

Alexander Kazanţev, om de ştiinţă rus şi autor cunoscut de literatură s.f., a fost convins că în Tunguska a avut loc o explozie nucleară provocată de o navă extraterestră venită spre Terra de pe planeta Marte. El ajunge la această presupunere după anul 1945, an în care au loc deasupra Japoniei exploziile celor două bombe nucleare care au distrus oraşele Nagasaki şi Hiroshima. Comparînd datele generale ale evenimentelor din 1908 şi din 1945, Kazanţev obsearvă că ele prezintă un număr mare de similitudini surprinzătoare. Această ipoteză, a exploziei atomice a unei rachete interplanetare deasupra taigalei siberiene, a fost publicată pentru prima dată de Kazanţev în povestirea „Explozia" („În jurul lumii", nr. 1/1946). La 20 februarie 1948, autorul a prezentat această ipoteză la şedinţa Societăţii Astronomice a URSS, ţinută la Planetariul din Moscova. La vremea respectivă, astronomi de seamă au sprijinit teoria savantului sovietic

Problema „meteoritului tungus" l-a atras şi pe A. Monoţkov, inginer şi constructor de avioane din grupul Antonov. După ce a studiat depoziţiile unui mare număr de martori oculari (corespondenţii Observatorului din Irkutsk), el a încercat să determine viteza de deplasare a pretinsului „meteorit" pe deasupra diferitelor regiuni din Siberia. Astfel, el a întocmit o hartă pe care a însemnat cu minuţiozitate traiectoria zborului şi momentul în care „obiectul" a fost zărit de diferiţi martori. Această hartă l-a dus la concluzii neaşteptate : „meteoritul" a trecut pe deasupra solului, **frînînd !** Aceasta constituie un argument interesant în favoarea tezei după care „meteoritul tungus" ar fi fost un „aparat zburător", o rachetă interplanetară. Şi Monoţkov îşi susţine teoria afirmînd că dacă „meteoritul" ar fi căzut cu această viteză neînsemnată de 0,7 km/sec. (şi nu cu 30—60 km/sec. cum se estimase anterior), atunci, pentru a provoca în taiga distrugeri corespunzînd efectului unui milion de tone de materie explozivă, ar fi trebuit să aibă o masă nu de un milion de tone, cum calculaseră astronomii, ci de un miliard de tone — cu alte cuvinte, ar fi trebuit să aibă diametrul de

un kilometru. Or, aceasta nu se potrivește cu observațiile : meteoritul nu „acoperea" bolta cerească. În mod vizibil, distrugerile din taiga n-au fost provocate de energia cinetică transformată în energie termică în momentul izbirii meteoritului de Pămînt, ci — afirmă Monoțkov — ceea ce e mai probabil, de energia nucleară eliberată în momentul exploziei atomice a carburatorului rachetei interplanetare, fără ca aceasta să atingă Pămîntul.

Fiind, așa cum am spus, și scriitor de literatură s.f., Alexander Kazanțev a publicat două povestiri pe tema „meteoritului tungus" : „Solul cosmosului" și „Marțianul", care au apărut și la noi în traducerea lui Ion Hobana, în nr. 180—181 din anul 1962 ale colecției „Povestiri științifico-fantastice".

Să fie oare vorba de „cel mai mare dezastru cosmic al tuturor timpurilor ? Dacă a existat într-adevăr un echipaj al unui imens OZN („construcție artificială foarte mare, cîntărind mai mult de 50.000 tone", după cum afirmă Kazanțev), acesta nu a fost singura victimă a exploziei. Medicii sovietici consideră că mii de țărani din Siberia au murit ca urmare a exploziei. Locuitorii satelor împrăștiate în jurul rîului Podkamennaia Tunguska erau renumiți pentru sănătatea și longevitatea lor : mulți dintre ei trăiau peste o sută de ani. Dar după 1908, personalul medical din zonă a raportat o creștere substanțială a deceselor „premature" din cauza unor maladii „necunoscute". Autopsiile ulterioare au relevat cauzele acestei maladii radioactivitatea ! De altfel și animalele au contactat felurite boli curioase : de pildă, pe pielea renilor au apărut un sol de răni și cruste nevindecabile.

Locuitorii din zona Tunguska povesteau că au găsit fragmente dintr-un material strălucitor neobișnuit, „mai strălucitor decît lama unui cuțit și semănînd unei monede de metal".

Iar în 1976, cîțiva muncitori din localitatea Ertea, veniți să pescuiască pe rîul Vaşka, au văzut pe mal o stranie bucată de metal de mărimea unui pumn, care zăcea, aproape neobservabilă, printre alte pietre. Dar cînd au scăpat, din neatenție, „pietricica", de un alb strălucitor, aceasta lovindu-se de alte pietre, a împroșcat scîntei orbitoare. Descoperirea pescarilor amatori a stîrnit interesul unor oameni de știință, care au clarificat cel puțin două

aspecte ale problemei. În primul rînd, vîrsta bucăţii de metal a fost apreciată între 30 şi 100.000 de ani ! Aceştia ar fi indicatorii-limită ai analizelor. În al doilea rînd, avem de-a face cu un aliaj de metale terestre rare — ceriu, lantan, neodiu etc. — într-o combinaţie şi cu un grad de puritate care nu se obţin în rocile terestre. Aspectul bucăţii de metal a condus la presupunerea că ea este o parte dintr-un inel, o sferă sau un cilindru cu diametrul de 1,2 m. Originale sînt şi proprietăţile magnetice ale aliajului. Totul vorbeşte despre faptul — recunoscut şi de cercetători — că aliajul în cauză este de origine artificială. Nu s-a putut găsi răspunsul la întrebarea la ce fel de aparate sau motoare pot fi utilizate astfel de piese şi de aliaje ? S-au făcut, ca de obicei în astfel de situaţii, o serie de supoziţii. Poate că aliajul a jucat rol de aditiv al unui tip de combustibil necunoscut de noi ? Sau este o parte dintr-o construcţie în care se păstra antimaterie, „suspendată" într-un cîmp magnetic, necesară pentru instalaţiile energetice ale unei ipotetice supercivilizaţii ? Acestea rămîn însă simple întrebări, speculaţii teoretice, enigme cărora ştiinţa contemporană nu le-a găsit încă un răspuns mulţumitor.

Iată acum un alt fapt curios. Conform astronomului american John Bigbew, din California, în imediata apropiere de Terra au fost descoperiţi, încă din 1967, zece mici sateliţi gravitînd pe orbite ce prezentau o anumită particularitate : la 18 decembrie 1955, ei s-au dispersat parcă dintr-un punct al spaţiului cosmic, situat aproape de planeta noastră. Aşadar, pînă în ziua respectivă, ei formaseră un întreg, apoi s-a produs o explozie. Să fi fost oare un obiect artificial sau natural, neobservat pînă în acel moment de către astronomi şi rupt în bucăţi de „forţe de flux" ? În legătură cu aceasta, savantul sovietic Serghei Bijici a emis ipoteza că a fost vorba de explozia unei astronave a extratereştrilor care, înainte se rotise pe o orbită geocentrică.

Susţinîndu-şi ipoteza lansată cu mai bine de patru decenii în urmă, Alexander Kazanţev afirma într-un interviu relativ recent :

„După părerea mea, cursul evenimentului contactului dintre cele două lumi, ratat din cauza catastrofei, poate fi reconstituit în felul următor : în anul 1908, în Sistemul Solar vine o navă puternică, ce nu era destinată aterizá-

rii. Acest rol îl îndeplinesc modulurile sale de aterizare. Membrii expediției, pe deplin încrezători în automate și lăsînd în seama lor baza orbitală, trec într-un asemenea modul. Dar acesta piere în catastrofa din regiunea Podkamennaia Tunguska. Astronava-bază (era o așa-numită astronavă neagră, suprafața ei absorbea toată energia cosmică, așa cum fac doar parțial bateriile noastre solare de pe stația „Mir" și de pe alți sateliți, și de aceea nu putea fi observată de pe Pămînt), rămîne pe orbita circumterestră și, pierzînd legătura, așteaptă întoarcerea echipajului, corectîndu-și însă automat orbita, ca să nu cadă pe Pămînt. Toată treaba asta durează 47 de ani. Dar rezervele de combustibil se epuizează. Astronava este condamnată, ea trebuie să cadă pe suprafața planetei noastre, ceea ce ar provoca inevitabil distrugeri colosale și moartea pămîntenilor. Atunci, automatele dau comanda de autolichidare. Constructorii navei au prevăzut, poate, această posibilitate. Se poate ca ei să se fi temut să nu pericliteze civilizația noastră, cum s-ar fi întîmplat în cazul exploziei provocate de ciocnirea puternicei lor nave cu Pămîntul. Nava era mult mai mare decît modulul distrus, care a dat naștere la fenomene atît de puternice, acum 80 de ani, la scară globală. Este o ipoteză. Dar, oricum am lua-o, cele zece fragmente de pe orbită așteaptă venirea cosmonauților. După opinia mea — afirmă în continuare Kazanțev — o expediție internațională în acest scop este mai simplu de organizat și de realizat decît proiectul zborului pilotat pe distanța Pămînt — Marte. Pentru o asemenea expediție s-ar putea alege obiectul cel mai mare, cu diametrul de cîțiva zeci de metri. Toate zece, sau doar una singură, oricare din cele zece „luni" ale lui John Bigbew, ar putea să ne spună multe, nouă, pămîntenilor, despre tainele și enigmele Universului..."

Să ne reîntoarcem puțin la bucata stranie de metal alb-strălucitor găsită pe malul rîului Vașka din Siberia. Faptul nu este deloc singular și el are un corespondent interesant chiar pe teritoriul țării noastre. În cartea sa „Enigme în galaxie" (Ed. Junimea, 1983), ing. Florin Gheorghiță din Iași, amintește la pp. 152—156, de descoperirea în anul 1973 lîngă orașul Aiud, a așa-numitei „piese transilvane". Avînd aspectul unui „aliaj complex,

format din 12 elemente diverse, dozate în diferite procente. Elementul principal — marea surpriză! era aluminiul (89%)". În continuare, autorul se întreabă: „Cum se putea oare ca un obiect din aluminiu, ba chiar dintr-un aliaj atît de complex ca al acestuia, să fie găsit la o adîncime de aproape zece metri — într-un vechi strat sedimentar în care nimeni nu a pătruns veacuri întregi, milenii, sau poate sute de milenii, sau poate chiar mai mult? (...) Cine a prelucrat în timpuri neştiut de vechi această piesă, cine a pierdut-o oare pe pămîntul transilvan într-o epocă în care în mod evident aluminiul nu era cunoscut oamenilor acelor timpuri, care erau probabil încă foarte departe de cunoaşterea primelor metale?" Şi mai departe: „(...) nimeni nu a putut să identifice obiectul sau să-i găsească o asemănare cu vreun produs al omului în decursul istoriei sale. (...) piesa se aseamănă mult cu partea inferioară — talpa — unuia din suporţii de aterizaj ai unui obiect de zbor (nu prea mare) care în coborîre se aşează lent pe sol".

Deci, cele două fragmente, care ar putea fi contemporane, sau pe care le-ar putea desparte milioane de ani, ar fi resturi ale unor nave zburătoare intergalactice construite de inteligenţe extraterestre. Aceasta, evident, ca o nouă ipoteză, ce nu trebuie exclusă însă aprioric. Aşadar, nimic nou sub Soare!

Ce se va fi întîmplat oare, în realitate, în Siberia anului 1908? Va fi fost într-adevăr un obiect artificial trimis spre lumea noastră de inteligenţele altor lumi? Catastrofa de atunci să fi fost un accident întîmplător, ale cărui cauze reale nu le vom cunoaşte niciodată? Sau a fost o explozie provocată **deliberat** deasupra unei zone împădurite şi aproape pustii a globului terestru, acolo unde riscul distrugerii de vieţi omeneşti era cît mai mic posibil? Se îndrepta oare Terra, în acel moment din Anul Domnului 1908, pe orbita sa, spre o evoluţie nedorită? De cine nedorită? A avut rolul acea explozie, dirijată precis ca viteză, traiectorie, putere detonatoare etc., să grăbească sau să frîneze evoluţia globului terestru pe orbita sa? Dacă lucrurile ar sta într-adevăr aşa, acesta ar fi un argument în plus pentru cealaltă ipoteză care susţine că ne aflăm sub o strictă supraveghere cosmică.

Probabil că omenirea nu va mai fi lăsată încă prea mult timp „să-şi facă de cap", autodistrugîndu-se ca civi-

lizație și dereglînd astfel echilibrul cosmic, foarte important, al unei micuțe planete albastre, dintr-un atît de puțin însemnat sistem solar, aflat el însuși la periferia unei oarecare galaxii numită și Calea Lactee...

Evident, intervenția conștientă, deliberată, din 1908, în evoluția pe orbită a Terrei, nu este decît tot o ipoteză, pe care îndrăznim să o lansăm aici și să o alăturăm celorlalte 80 sau 100 deja existente.

O întreagă pleiadă de cercetători, mai mult sau mai puțin avizați, care s-au ocupat de „fenomenul Tungus", au afirmat că în perioada cuprinsă între anul 1908 și anii celui de-al doilea război mondial, nu au mai fost semnalate observații de OZN-uri. Cele ce vom prezenta în continuare, vor face dovada că această afirmație este absolut gratuită și total eronată, arătînd cît de mare poate fi stupiditatea necunoașterii sau lipsei de informație în legătură cu istoria acestui insolit fenomen contemporan.

— 23 decembrie 1909. La Worcester, Massachusetts, SUA, de două ori în cursul nopții, o „navă aeriană" a luminat orașul și împrejurimile cu un far „fantastic de puternic". (După „New York Herald").

— A doua zi, în ajunul Crăciunului anului 1909, fenomenul se repetă la Boston și Willimantic.

— 5 februarie 1910, ora 23:45. Dl. și dna. Whitney din Everett, Washington, SUA, sînt martorii apariției unui gigantic și strălucitor disc aurit, la vreo patru mile la nord de Greer, pe malul rîului Clearwater. Acest disc nu avea mai puțin de 800 m diametru și era „evident inteligent pilotat" la trecerea pe deasupra văii. (După „Health Magazine", Mokelumne Hill, California, SUA).

Vara și începutul toamnei acelui an 1910 vor fi deosebit de bogate în observarea unor fenomene insolite.

— „Weekly Dispath" din 10 iulie raportează observația echipajului de pe vasul de pescuit francez „Jeune Frédéric" în lungul coastelor Normandiei. Acești marinari au văzut un „obiect mare negru în formă de pasăre" care plonjează în ocean și reiese imediat, înainte de a cădea din nou și a dispare fără a lăsa urme.

— „Times" din 19 august, semnalează o observație făcută două zile mai devreme asupra unei păduri situată

la est de Deseau, Germania. Cîțiva zilieri erau ocupați cu defrișarea unei păduri, cînd observară pe cer un obiect pe care-l luară drept balon. Deodată, acest „balon se aprinse" și ceea ce părea a fi o nacelă se desprinse și căzu în pădure. A fost căutată zadarnic în zilele ce urmară incidentului.

— La 30 august, în jurul orei 21, o serie de lumini survolează orașul New York, părînd a fi ale unui avion, dar care n-a putut fi identificat. (După „New York World", din 31 august).

— La 21 septembrie, un mare număr de obiecte sferice strălucitoare se deplasează de la vest spre est pe deasupra cartierelor mărginașe ale New York-ului. Aceste globuri ce semănau cu niște baloane mici, defilară timp de mai multe ore. S-a produs o panică formidabilă și mulțimea a invadat străzile pentru a privi. Cel puțin un milion de persoane au fost martore al fenomenului.

— A doua zi dimineața, la Dunkirk, New York, un oludat „balon" în formă de țigară survolă lacul Erie ; părea să fie în dificultate și dispăru încet-încet, tîrziu în seară. (După „New York Tribune" din 22 septembrie). Acest ultim incident a emoționat populația și remorcherele brăzdară toată noaptea lacul în căutarea uimitorului aparat. La 24 septembrie, „Toronto Daily Mail and Empire" afirmă că misterul s-a lămurit și că obiectul observat nu era altceva decît un cort de turiști ; acesta a fost smuls de vînt și remorcherele l-au pescuit !

Probabil pe la aceeași epocă, un fenoment de acest tip a fost observat și de populația din Porto Principal, Peru. A.H. Savage-Landor este cel ce a descris faptele într-una din cărțile sale „Across Unknown South America". Povestea i-a fost istorisită în ianuarie 1912 și — după locuitorii orașului peruvian — cîțiva ani mai înainte un vas aerian a survolat unele cartiere la mică altitudine. Aparatul ce semăna cu un „cub cu colțurile rotunjite" reveni noaptea luminat foarte puternic. Pentru scriitor, acest obiect insolit era numai un balon pe care aeronautul Wellman l-a părăsit la 17 octombrie 1910, la 640 km de Hatteras, Carolina de Nord, în timpul tentativei sale nereușite de traversare a Atlanticului. Oricît de rezonabilă ar fi, această „ipoteză" nu explică cu nimic revenirea obiectului iluminat din timpul nopții.

Să nu uităm că acest 1910 este și anul în care inginerul de origine română Henri (același care mai tîrziu avea să afirme „Eu am inventat farfuria zburătoare!"), expune la Salonul de Aeronautică de la Grand Palais, Paris, primul său avion reactiv „Coandă 1", cu turbină de aer, tren de aterizare escamotabil și rezervoare de carburant în aripi. Era un an de răscruce în istoria aviației mondiale.

— 6 martie 1912, Warmley, Anglia. Locuitorii au fost deosebit de uimiți de ceea ce ei au luat drept „un aeroplan splendid iluminat survolînd satul".

— O lună mai tîrziu, la 8 aprilie, la Chisbury, Willshire, dl. Charles Tilden Smith văzu două „pete staționare" pe un fond de nori care înaintau rapid. Aceste obiecte erau în formă de evantai triunghiular dar de mărimi diferite. Timp de o jumătate de oră, ele au rămas imobile pe cer.

— În „Daily Mail" din 24 decembrie 1912, Contele de Erne, semnala în numeroase rînduri, niște lumini vii ce au venit să survoleze Lough Erne, Londonderry, Irlanda de Nord. După martor, aceste lumini erau „de dimensiune și formă comparabile cu cele ale unui far de mașină auto".

— În același an 1912, astronomul american F.B. Harris observă un obiect mare de cca 80 km (?!) diametru, survolînd Luna. Obiectul se vedea clar și atît de aproape de suprafața Lunii, încît astronomul i-a deosebit și umbra.

— 9 februarie 1913. „Journal Royal of Canada" în numărul său din noiembrie—decembrie 1913, publică un raport al profesorului Chant din Toronto, despre observațiile unui fenomen insolit din 9 februarie același an, deasupra Canadei, Statelor Unite și Insulelor Bermude. Se vorbea de un „corp luminos dotat cu o coadă lungă și care creștea rapid". Acest corp principal era compus din trei sau patru părți, toate avînd „coadă" proprie. Acest ansamblu se deplasa „cu o măreție ieșită din comun; el dispăru în depărtare și un alt grup apăru în locul celui de mai înainte, tot atît de impunător ca și primul". Această nouă formație a fost curînd urmată de un al treilea grup. Martorii compară scena cu „o flotă de nave aeriene" sau cu niște „cuirasate escortate de crucișătoare și distrugătoare". Un observator notă chiar

că „erau probabil 30 sau 32 de corpuri şi cel mai ciudat era această manieră de a se mişca în formaţie de 4, 3 sau 2, aliniate pe un rînd. Alinierea era atît de perfectă, că ai fi crezut că e o flotă aeriană în plină manevră, după un sever antrenament".

— Două luni mai tîrziu, la 8 aprilie, un alt fenomen extraordinar şi ciudat este observat de locuitorii din Fort Worth, Texas. „Monthly Weather Review" raportează acest caz uimitor : „s-a văzut pe cer umbra unui obiect aerian (ce s-a presupus a fi un nor) şi această umbră se deplasa odată cu soarele apunînd"

Referindu-se la evenimentele din primăvara aceea, un astronom profesionist, W.F. Denning, scria în ziarul Societăţii Regale Astronautice din Canada : „Pe cer era ceva ca un tren expres ale cărui ferestre sînt iluminate noaptea de nişte proiectoare din interior. Eu nu am mai văzut nimic asemănător în 48 de ani de studii astronomice". O serie de observaţii făcute de la bordul unei nave, permit să se precizeze că, venite din Canada, obiectele au zburat peste Bermude, Brazilia, apoi Africa, de unde, din lipsă de observatori calificaţi, au fost pierdute din vedere.

Explicaţiile pe care astronomii oficiali le dau cel mai adesea acestor fenomene, frizează ridicolul şi absurdul. Ei vor, fără îndoială, să ne facă să credem, în marea noastră naivitate, că în astfel de cazuri nu poate fi vorba decît de meteoriţi, fulgere globulare, planete de pe cer, sateliţi artificiali lansaţi de om şi reintraţi în atmosfera terestră pentru a exploda, dezintegra sau arde etc., etc. Din fericire însă, oamenii nu se supun întotdeauna „canoanelor" impuse de ştiinţa oficială şi refuză să creadă că TOATE fenomenele insolite observate de ei pot fi încadrate în explicaţii lipsite cel puţin de un bun-simţ elementar...

Secolul XX, acest secol ce se va sfîrşi în curînd, este cel mai violent din istoria unei umanităţi care, astfel, a reuşit să facă din plin dovada indubitabilă a primivismului său ancestral. În logica lucrurilor, ar putea fi perioada care să încheie un ciclu de civilizaţie. Nu ne rămîne decît să sperăm că această încheiere de secol nu va fi tot atît de violentă ca şi începutul său...

În anul 1915, an în care ostilităţile primei conflagraţii mondiale se aflau în plină desfăşurare, avea să se petreacă din nou un eveniment într-atît de enigmatic, încît s-a dovedit peste timp fără putinţă de a fi desluşit. El a avut loc pe teritoriul turcesc, în ziua de 21 august. Pentru a înţelege mai bine faptele, să dăm citire declaraţiei martorilor oculari ai acestora, declaraţie care, deşi este datată 1915, avea să fie scrisă, din motive obiective, cinci ani mai tîrziu.

Gallipoli, 28 august 1915. Ceea ce va urma este povestea unui accident tragic care a avut loc în cursul dimineţii, în ultimele zile, cele mai dramatice, ale luptei ce se dădea la „Cota 60", Sulva Bay, ANZAC (Corpul de armată australian şi neozeelandez). Ziua se ridica senină, fără nori şi ne puteam aştepta la o zi mediteraneană superbă. O excepţie totuşi de remarcat : un număr de şase sau opt nori, în formă de „pîini rotunde", toţi exact de aceeaşi formă, care planau deasupra „Cotei 60". Se remarcă — în ciuda unei uşoare brize care suflă din sud cu vreo 5—6 mile pe oră — că poziţia şi forma acestor nori nu se schimbă şi nici nu se deplasau pe cer. Din postul nostru de observaţie, situat la 500 picioare înălţime, îi vedeam planînd la o înălţime de vreo 60°. Nemişcat şi la pămînt, exact dedesubtul acestor nori, se afla un alt nor de aceeaşi formă, măsurînd vreo 800 de picioare lungime, 200 înălţime şi 200 lăţime. Acest nor era absolut compact, părînd a fi de o structură aproape solidă şi se afla la o distanţă de 14 pînă la 18 lanţuri (un lanţ = 66 picioare) de locul luptei, în teritoriul ocupat de britanici. Douăzeci şi doi de oameni din secţia a 3-a Field Company nr. 1 N.E.Z., au observat şi ei toate acestea din tranşeele noastre de la Rhododendron Spur, aproximativ la 2500 yarzi la sud-vest de norul ce era pe pămînt. Punctul nostru era înaintat şi îndreptat spre „Cota 60", care se află la vreo 300 de picioare depărtare. După cum ne-am dat seama mai tîrziu, acest nor neobişnuit stătea pe albia unui golfuleţ secat sau a unui drum prăbuşit (Kaiajik Dere) şi aveam o vizibilitate perfectă a marginilor şi extremităţilor norului. Culoarea sa era de un gri-pal, ca şi a celorlalţi nori. Am văzut atunci un regiment britanic, First Fourth Norfolk, format din mai multe sute de oameni, luînd acest drum prăbuşit sau golfuleţ şi mergînd în di-

recția „Cotei 60". Totuși, cînd sosiră la înălțimea norului, se îndreptară spre el fără ezitare, dar fără ca vreunul din ei să iasă și să se desfășoare pentru luptă la „Cota 60". O oră mai tîrziu, după ce ultimul militar din șir a dispărut în nor, acest nor părăsi în mod deliberat solul și așa cum ar face-o orice ceață sau nor, se ridică încet și se întîlni cu ceilalți nori asemănători cu el, menționați la începutul acestei descrieri. Observîndu-i din nou, ei semănau cu „niște boabe de mazăre într-o păstaie". În tot acest timp, grupul de nori a planat în același loc, dar imediat ce acest neobișnuit nor de pe pămînt se ridică la nivelul lor, plecară cu toții în direcția nord spre Tracia (Bulgaria). Trei sferturi de oră mai tîrziu, nu se mai vedea nici unul. Regimentul de care este vorba a fost dat „dispărut", sau „exterminat" și în timpul predării Turciei, în 1918, primul lucru pe care Marea Britanie îl reclamă Turciei, a fost să i se redea acest regiment. Turcia răspunse că ea n-a capturat niciodată acest regiment, că nu a avut contact cu el și că îi ignora existența. Un regiment britanic, în 1914—1918, cuprindea un număr de oameni variind între 800 și 1000. Cei care au observat scena, au atestat că Turcia n-a capturat niciodată regimentul acesta și n-a avut contact cu el. Noi, subsemnații, cu toate că facem această declarație tardiv, deoarece sîntem la a cincea aniversare a debarcării ANZAC, declarăm că incidentul descris mai sus este absolut adevărat. (Urmează semnăturile declaranților).

Ce s-a întîmplat oare atunci, în vara anului 1915? Cum a fost posibil să dispară 800 de oameni în decursul unei singure ore, fără să lase nici un fel de urme? Unde, în ce plan de existență au fost transferați? Ipotetica și îndepărtata Magonia îi va fi primit oare pe tărîmul ei misterios pe acei nefericiți care au fost căutați ani la rîndul de oficialități și de familiile lor? Vor mai fi continuînd ei să viețuiască și în prezent, neschimbați, fără ca timpul să-i atingă nicicum, ca în basmele ce amintesc de o perpetuă „tinerețe fără bătrînețe"?

Cel de-al doilea război mondial va fi cunoscut și el întîmplări asemănătoare, în cursul cărora „cîteva" victime vor fi trecut neobservat printre celelalte zeci sau sute de mii de ființe umane dispărute? Există oare îngropate în arhive neexplorate încă, evenimente tragice

de felul celor de la Gallipoli ? La urma urmei, ce mai contează cîteva zeci sau sute de „dispăruţi", faţă de milionul de oameni ce sînt daţi dispăruţi anual, după calcule de ultimă oră, pe întreaga suprafaţă a Terrei ? Cine poate da de capăt acestei afaceri curioase, care ne sfidează şi ne face, odată în plus, să ne dăm seama că nu sîntem încă stăpînii nici ai spaţiului şi nici ai timpului...

Nici acest eveniment nu a fost singular. El are corespondenţe destul de numeroase în altele, mai mult sau mai puţin similare, ce s-au manifestat în lungul anilor şi în care au fost implicaţi din nou „nori" de forme şi dimensiuni diverse. Şi afirmînd aceasta, trebuie să readucem în discuţie nenumăratele şi enigmaticele dispariţii din celebrul „Triunghi al Bermudelor" sau din alte zone ale lumii. Vom încerca însă să ne oprim asupra acestor evenimente, la timpul potrivit.

1917 este anul „miracolului" de la Fatima, Portugalia. Fără a intra în amănuntele acestei întîmplări şi fără a o comenta, redăm totuşi una din foarte numeroasele descrieri făcute atunci : „Un disc cu circumferinţa foarte clară, culoare argintie, strălucind fără a face rău la ochi, s-a arătat pe cer cînd ploaia a încetat, la ora 12 ora locală cînd s-au împrăştiat norii. Se întoarce în jurul lui însuşi cu mare viteză ; se transformă deodată într-o veritabilă roată de foc, lansînd în toate direcţiile raze de toate culorile curcubeului. Apoi, «acest soare» coboară în zig-zag, se opreşte în urmă şi se urcă în cer. Puţin cîte puţin redevine strălucitor ca un adevărat Soare care face rău ochilor cu o lumină de nesuportat".

La 6 ianuarie 1919, ora 17:30, d-ra Reyser Beruson, o franţuzoaică din Lille, descrie o „stea căzătoare" pe care a observat-o mai bine de 45 de secunde. Ea afirmă : „Urmîndu-şi cursa cu o extraordinară încetineală şi cu o viteză variabilă, sfîrşi prin a-şi încetini mersul şi se imobiliză aproape complet".

Iar la 20 ianuarie, ora 22:45, dl. Raphael Ascar, din Zeitcun, Egipt, care observa cerul nocturn prin luneta sa de 108 mm, vede „un nor mic alb, cu mărimea aparentă aproape egală cu cea a nebuloasei Andromeda văzută cu un binoclu, dar cu mult mai luminoasă la centru decît la margini".

La 9 septembrie 1922, John Morris și William James stăteau pe malul mării și priveau spre larg, la Barmouth Life Boat, Țara Galilor. Deodată, au văzut „un fel de aeroplan" care cădea în apă. Au sărit imediat într-o barcă cu motor și au plecat spre punctul căderii, dar căutările lor s-au dovedit a fi zadarnice, fiindcă nu au găsit nimic. (După „Daily Express" din 11 sept. 1922). Ancheta desfășurată cîteva zile mai tîrziu nu a dus la nici un rezultat; nici un aparat de zbor nu a fost dat lipsă în momentul evenimentelor. În același an, un geolog de la United States Geological Survey, se deplasează special de la Washington într-o anumită zonă unde se manifestaseră frecvente lumini nocturne inexplicabile. Raportul său e remarcabil. După el, nu există nici un mister, pentru că a putut identifica 47% din sclipiri ca fiind ale unor faruri de automobile, 33% ca proiectoare de locomotive, 10% ca lumini din interiorul caselor, iar cele 10% rămase, pur și simplu focuri de mărăcini!

15 februarie 1923, Warwickshire. „Daily Express" povestește cum niște obiecte luminoase s-au deplasat „cînd pe cîmpuri, cînd la mare înălțime", deasupra Fenny Compton. Mai mulți martori descriu luminile ca fiind „la fel de intense ca farurile de automobil"

În același an, în timp ce era prizonier de război în Albania, poetul român George Topîrceanu, face o scurtă notiță despre un eveniment deosebit „...în aceeași seară, un obiect atmosferic ciudat apăru în valea de la Struma. Soarele tocmai dispărea în spatele munților Albaniei și cerul era încă senin pînă la zenit, cînd bruso, o enormă bulă de foc astrală păru că sfîșie cerul și coborî în direcția frontierei grecești. În acel moment toți prizonierii ce erau cazați în taberele din valea de la Struma o văzură lunecînd încet, traversînd partea încă luminată de amurg, atît de încet încît ai fi spus că e suspendată de o paraşută". Trebuie menționat amănuntul că singurul „fapt ciudat" cu privire la această observație pare a fi încetineala căderii viteza minimă înregistrată vreodată de un meteorit în cădere este de 43 000 km/oră..

La 27 ianuarie 1924, „Sunday News" raporta „o lumină deplasîndu-se rapid pe deasupra unei ferme părăsite' observată de d-ra Olive Knight, împreună cu „mai multe persoane", tot la Brown Mountain (Carolina de

Nord, SUA). În toamna anului următor, în aceeași zonă Brown Mountain, sînt semnalate din nou mai multe observații de „lumini rătăcitoare" (după „Literary Digest" din 7 noiembrie 1925).

Iată acum descrierea unei observații făcută de Nicholas Roerich în timpul unei expediții în zona Altai — Himalaya „La 5 august 1926... ceva remarcabil ! Eram în tabăra noastră în districtul Koukounor, nu departe de creasta Humbold. Dimineața pe la 9:30, cîțiva dintre caravanierii noștri observară un vultur negru neobișnuit de mare zburînd deasupra noastră. Șapte dintre noi începură să observe această pasăre neobișnuită. În același moment, unul dintre caravanierii noștri remarcă : «Este ceva, cu mult mai sus de această pasăre». Și își manifestă uimirea. Am văzut cu toții, într-o direcție de la Nord la Sud, ceva mare și strălucitor reflectînd Soarele, ca un enorm oval, deplasîndu-se în mare viteză. Ajungînd deasupra taberei noastre, acest obiect își schimbă direcția și dispăru în cerul de un albastru intens. Am avut chiar timpul să ne luăm binoclurile de campanie și să vedem distinct o formă ovală cu suprafața lucioasă, cu o parte luminată de soare"

1931. Sir Francis Chichester, faimosul navigator solitar britanic, (înnobilat de regina Elisabeta a II-a și decedat la sfîrșitul lunii august 1972, la vîrsta de 71 de ani, după o ultimă tentativă de angajare în cursa de traversare solitară a Atlanticului), a fost în tinerețea sa și un aviator nu mai puțin celebru. El pleacă în acel an 1931, pe un mic avion Moth, din Noua Galie de Sud, Australia, pentru a ateriza în Noua Zeelandă. În această călătorie, el observă deasupra Mării Tasmania, o „navă aeriană" de formă sferică și culoare gri-albăstruie, a cărei luminozitate se manifesta prin sclipiri, care „dispăru și apăru la intervale, apoi aceasta își acceleră viteza și dispăru" El semnalează această interesantă observație în volumul The Lonely Sea and the Sky"

8 decembrie 1932. Sărbătoarea populară religioasă „Imaculata Concepție" Faptele se petrec într-o micuță localitate spaniolă numită Arroyomolinos, în provincia Huelva, la hotarul cu provincia Bandajos și la circa 100 km nord de Sevilla. Cu puțin timp înainte de miezul nopții, cerul era acoperit și se cernea o ploaie deasă deși nu au fost fulgere sau tunete. La un moment

dat, o lumină puternică, provenind de la un obiect de forma unui „melon luminos", a început să „cadă din cer" mai mult sau mai puțin la verticala satului. După ce a atins o oarecare înălțime în cursul coborîrii sale, „melonul" se diviză în nenumărate fragmente strălucitoare, fapt însoțit de o violentă explozie. În puterea nopții, zgomotul asurzitor a provocat multă panică, cu atît mai mult cu cît, în săptămînile anterioare regiunea fusese martora unei serii de frămîntări politice în cursul cărora au avut loc o serie de manevre militare, împușcături, răniți etc. Martorii de atunci afirmau că zgomotul exploziei a fost cu totul diferit de cel provocat de tunet și că imediat după aceasta ploaia a încetat cu desăvîrșire. Efectele au fost multiple : ziduri prăbușite, ferestre sparte, fragmente mari de rocă și de pămînt aruncate la mari depărtări etc. A existat și o pană de curent electric de scurtă durată și care „s-a reparat" de la sine, fără nici o explicație. O serie de cabluri metalice s-au topit și trei aparate radio-receptoare — singurele care se găseau la vremea aceea în sat — s-au dereglat definitiv. A izbucnit și un mic incendiu de la instalația electrică a ultimului etaj al hotelului din localitate, dar a putut fi lesne localizat și stins. Un fapt curios a fost observat atunci. Toate clădirile sau locurile care fuseseră „atinse" de curioasa explozie, se aflau pe o linie dreaptă și pe distanța de aproximativ un km ! Una din martorele evenimentului, Josepha Gonzales Vasquez, declara : „Am văzut ceva ca un ghem sau ca o sfoară, care lăsa multe scîntei. S-ar fi zis că e un ghem de ață care se desfăcea. La început am crezut că e un fulger, căci «ghemul» lumina toată zona cu o lumină puternică, bineînțeles și interiorul caselor". Mai multe ziare ale epocii („Odiel", „El Correro de Andalucia", „Hoy" etc.) au reluat cu lux de amănunte despre acest eveniment insolit.

Iată însă că în după-amiaza aceleiași zile de 8 decembrie 1932, un alt eveniment ciudat a fost observat de numeroși martori. Procesiunea religioasă a „Imaculatei Concepții" străbătea străzile din Galarozei, un mic orășel din provincia Huelva, la 29 km depărtare de Arroyomolinos și la 19 km de Arama (unde mult mai tîrziu, la 6 iulie 1969, aveau să fie observate numeroase

OZN-uri, timp de o noapte întreagă și de către numeroși martori). La un moment dat, credincioșii care alcătuiau cortegiul au văzut „o mare minge de foc" care părea să se rotească. Obiectul se deplasa destul de încet, emițînd o lumină strălucitoare și cîțiva martori au avut timp să afume cîteva geamuri pentru a privi mai bine la această „minune cerească"

15 mai 1935, România. În timp ce păstorul Petrache Lupu de la Maglavit, Oltenia, mulgea oile, înaintea lui a apărut „o ființă de lumină" descrisă ca un moș cu ochii albaștri și acoperit cu niște raze strălucitoare „ca niște fire de păr", care i-a vărsat ciștarul cu lapte, îndemnîndu-l pe cioban să meargă la el în sat și să spună oamenilor despre ceea ce i s-a întîmplat. Apariția s-a repetat de încă trei sau patru ori. Aproape trei luni și jumătate mai tîrziu, la 29 august, o ființă asemănătoare descinde din cer înaintea unei fetițe care se juca pe malul lacului din preajma locuinței ei și-i cere copilului să întreprindă același lucru.

Fetița de atunci se numea Maria Petre, iar satul său se numește Parepa și se află în cîmpie, în apropierea Mizilului.

Firește, cum lumea, ca pretutindeni, era ahtiată după senzațional, a dat imediat năvală cu zecile de mii în ambele locuri, deplasîndu-se cu trenul, cu mașinile ori cu căruțele. Maglavitul, de pildă, a fost luat cu asalt, iar după unele aprecieri, peste un milion și jumătate de pelerini l-ar fi vizitat. Nu se poate nega faptul că preoții din partea locului au profitat de pe urma acestei întîmplări... Cu o parte din banii strînși atunci s-a început construcția unei biserici foarte frumoase, iar Maglavitul, dintr-un sat anonim și prăpădit, a ajuns să arate ca o localitate înfloritoare și prosperă.

Cît despre „Fecioara de la Parepa" cum avea să fie cunoscută ea mai tîrziu, iată ce declara într-un interviu înregistrat pe bandă magnetică:

Era în după-amiaza zilei de 29 august 1935, ziua Tăierii Capului Sfîntului Ioan Botezătorul. Era o zi caldă și foarte frumoasă. Cerul nu avea nici un pic de nori și parcă niciodată nu fusese mai albastru. Eu mă jucam cu Mărioara, o vecină de seama mea, pe poiana din spa-

tele casei, pe malul lacului. Mai încolo se jucau niște băieţaşi. Să fi fost cam orele patru după amiază, cînd îi spun prietenei mele: „vezi că dau o fugă să beau puţină apă din casă". Şi în timp ce mă îndreptam spre curte, numai ce văd că din cerul acela senin se coboară cu repeziciune un *stîlp de nori albi-argintii* (Sublinierea noastră: „stîlpul de nori" nu ne aminteşte oare de Biblie?) în faţa mea, venind direct spre mine. Mă opresc şi dau să fug în direcţia opusă, adică spre prietena mea, dar stîlpul de nori venea acum dinspre ea spre mine. Am vrut să ţip şi să cer ajutor, însă vîrtejul acela m-a cuprins cu totul în el şi am căzut în genunchi, moartă de frică, tremurînd şi scîncind. Cred că am plîns de-a binelea. Am privit în sus să văd ce este, căci nu ştiam ce se întîmplă cu mine... Doamne, ce frumos am văzut! Niciodată nu mai privisem aşa ceva şi niciodată nu aş putea să descriu în cuvinte ceea ce se afla în faţa ochilor mei! Era aşa un tunel de nori albi strălucitori şi mii de îngeri se vedeau pînă în străfundul cerului, de parcă erau niște fluturi cu aripi de zăpadă. *Acolo, în înălţime, luminá ceva ca Soarele, dar Soarele era în altă parte* (s.n.). Mirosea atît de frumos şi auzeam coruri îngereşti atît de frumoase, cum nu mi-a mai fost dat niciodată să mai aud aşa ceva! Acel Soare nou cobora încet, încet prin tunel spre mine şi ce văd? Era ceva care se apropia de mine şi avea chipul unui om de lumină, care mi-a vorbit cu glas blînd: „Fetiţo, nu te speria! Eu sînt Tatăl Ceresc, Dumnezeu! Şi te-am ales să-mi spui Cuvîntul meu şi altora... Ai auzit de Dumnezeu?" De vreo trei-patru ori m-a întrebat aşa. „Am auzit, i-am răspuns, dar acum mi-e frică rău!". Ce să vă spun, transpirasem de frică şi smulsesem toate buruienile de sub mine, cu mîinile tremurînde. „Nu te teme! Din clipa aceasta, fetiţă Maria, nu îţi va mai fi frică deloc. Şi ascultă-Mă...". Într-adevăr, am simţit că mă apasă ceva pe cap, ca o mînă caldă şi moale, uşurîndu-mi sufletul, şi nu mi-a mai fost frică.

Am stat acolo aşa înghenunchiată cam vreo trei ore, dar nu mi-au amorţit deloc picioarele. Plîngeam şi rîdeam în acelaşi timp. Fata de lîngă mine, Mărioara m-a întrebat ce am şi cu cine vorbesc, dacă nu cumva am înnebunit de vorbesc singură. I-am spus să mă lase în

pace, că vorbesc cu Dumnezeu. „Mă văd copiii din jur, Doamne, şi rîd de mine că stau numai aşa", am spus eu. „Ochii lor sînt orbi şi urechile lor sînt surde la ceea ce numai tu vezi şi auzi. Povesteşte tuturor ce-ţi voi spune Eu, căci va veni la tine multă lume să te vadă". O, era o voce blîndă, foarte frumoasă, nu prea groasă, cum n-am mai auzit voce mai liniştitoare. Vorbea perfect românește. Deseori mi se pare că o mai aud, că a fost ieri. Nu, nu mi s-a părut! Am fost perfect sănătoasă şi mintal, iar minunile care au urmat m-au convins că a fost vorba de ceva foarte serios. Chiar şi acum mi se înfioară pielea, cînd vă povestesc. A fost ceva ce nu am mai trăit.

Dar să vă spun ce a mai urmat. Prietena mea s-a dus imediat şi mi-a chemat părinţii care au venit să mă ridice de acolo. Mama plîngea speriată, zicînd şi ea că am înnebunit. Dar cînd părinţii au vrut să pună mîna pe mine şi să mă ridice, *o forţă nevăzută i-a aruncat cît colo* (s.n.). Au venit şi vecinii. Dar nici ei nu se puteau apropia de mine. La doi-trei paşi făcuţi în jurul meu, imediat cădeau ca seceraţi şi abia aşa şi-au dat ei seama că se întîmplă acolo o minune. Pînă la şapte seara, a dat năvală tot satul. Venise şi preotul, şi primarul, şi şeful de la postul de jandarmi, toate autorităţile. Unii strigau că văd şi ei norul cel alb. Cei mai mulţi însă nu vedeau nimic, dar şi-au dat seama că se petrece ceva neobişnuit. Înţelegînd acest lucru, toată lumea a îngenunchiat în linişte în jurul meu.

Tatăl Ceresc mi-a spus că mari necazuri se vor abate peste România, dacă poporul nostru nu se va pocăi: un război mare, cutremure, inundaţii, secetă, foamete, boli şi stăpînirea rusească... Da, mi-a spus că vom avea stăpînire rusească, într-o vreme cînd nici nemţii nu erau aici. „Dar toate necazurile vi le voi lua şi vă voi ierta, dacă-mi ascultaţi Cuvîntul! Să citiţi Sfînta Scriptură cu toţii şi să o respectaţi! Spune să vină aici Patriarhul Miron Cristea, să explice şi el oamenilor minunea, iar creştinii să sape o fîntînă pe locul acesta şi să-Mi ridice o biserică în semn de pomenire. Această biserică nu se va termina dacă oamenii nu se vor întoarce cu toată inima la Mine". Pe atunci eu nici nu ştiam ce-i acela un Patriarh şi nici nu auzisem de Miron Cristea,

dar am ținut minte tot. Dumneavoastră mă întrebați dacă nu cumva am avut o nălucire... Dacă era nălucire, nu mi-ar fi vorbit despre un nume atît de necunoscut mie, Miron Cristea, care era șeful Bisericii Ortodoxe Române, Patriarhul ei, și pe care l-am văzut apoi la București și l-am văzut venind și aici. Această potrivire m-a mirat mult, a fost nemaipomenită.

Spre seară, Tatăl Ceresc mi-a spus să mă ridic, iar norul și chipul de lumină au dispărut, dar eu continuam să-i aud glasul „Spune-i mamei tale să nu mai plîngă atîta, că de-ar ști cu cine ai vorbit, s-ar bucura. Vor veni mulți aici, ca să te vadă și să audă despre această zi a Mea!" Atunci m-am sculat și mă simțeam tare ușoară, de parcă pluteam, deși stătusem ore întregi numai în genunchi.

(Să facem acum o scurtă întrerupere în mărturisirea „Fecioarei de la Parepa" Vă mai amintiți cuvintele care încheie „Pămînt al oamenilor" a lui Antoine de Saint-Exupèry? Acestea sînt: „Singur Spiritul, dacă suflă peste humă, singur el este în stare să creeze Omul" Să punem această frază alături de constatarea pe care au făcut-o o serie de cercetători moderni care s-au aplecat asupra legendelor și tradițiilor pascuane. Vezi, printre altele și „Fantastica Insulă a Paștelui" de Francis Mazière, Ed. Sport-Turism, București, 1975, pag. 116. Într-adevăr, acestea afirmă că celebrele și masivele statui din Insulele Paștelui nu puteau fi deplasate decît dacă erau degravitate și levitate. Iar de o asemenea performanță nu erau capabili decît anumiți preoți, inițiați în astfel de secrete tabú, care acționau *spiritual* asupra enormelor statui... Oare și asupra „Fecioarei de la Parepa" a acționat în acele momente o puternică forță spirituală, făcînd-o să se simtă „tare ușoară, de parcă plutea?).

Iată ce declară ea în continuare

Cînd m-am apropiat de casă, ce să văd: ușile și ferestrele s-au deschis deodată singure, sărind din țîțîne și lumea iar a îngenunchiat. Mulți plîngeau speriați. Deasupra casei noastre zburau trei porumbei albi, mai mari decît porumbeii obișnuiți. Părinții mei, cum a fost porunca, m-au luat la București, iar Patriarhul știa dintr-un vis că va veni o fetiță la el cu o veste de la Dumnezeu. A treia zi a fost acasă, la noi, cu un sobor de

preoţi, făcînd slujbă mare. S-a săpat apoi aici fîntîna din care aţi băut şi dumneavoastră apă, iar biserica nu s-a terminat, căci au venit tovarăşii la putere şi construcţia a rămas aşa cum o vedeţi, trecută de jumătate. Nişte consăteni au furat cărămizi din zidul neterminat, dar casa în care au zidit cărămizile furate le-a fost trăsnită şi atunci ei au adus în grabă cărămizile înapoi, cerîndu-mi mie iertare. Le-am spus să ceară iertare lui Dumnezeu, nu mie. Timp de aproape trei săptămîni după minunea asta, puteam vindeca aproape pe toţi bolnavii ce veneau la mine. Mă rugam pentru ei şi-i atingeam cu mîinile. Mulţi aduşi pe braţe sau pe tărgi au putut după aceea umbla. Apoi, puterea aceasta mi-a dispărut.

Aici se încheie depoziţia atît de interesantă făcută de „Fecioara de la Parepa" Martori bătrîni care mai trăiesc şi astăzi pe aceste meleaguri prahovene, confirmă întru totul spusele Mariei Petre, aflată ea însăşi în viaţă.

Între Maglavit şi Parepa există cîteva coincidenţe surprinzătoare : printre acestea şi faptul că e vorba de acelaşi an, că în ambele locuri sînt implicate un lac, o poiană şi o biserică neterminată. Oare întîmplările de la Maglavit şi de la Parepa au fost nişte adevăruri zguduitoare, sau numai nişte ciudate legende frumoase ? Să alăturăm totuşi şi aceste observaţii ciudate, celorlalte existente deja în Muzeul nostru...

Acelaşi an 1935, nu avea să se încheie fără o altă observaţie, conform căreia, în luna octombrie, în timpul războiului italo-etiopian, numeroşi martori au văzut un obiect în formă de disc care plana nemişcat şi silenţios deasupra capitalei Addis-Abeba. Faptul este semnalat şi în „Illustration", una din cele mai prestigioase publicaţii ale vremii.

Soseşte şi cel de-al doilea război mondial, declanşat de un paranoic dement, cu tot cortegiul său de distrugeri şi nenorociri. Despre „foo fighters" şi „rachete-stafii" am amintit deja anterior. Nu vom reveni asupra acelor întîmplări, dar vom menţiona faptul că în timpul anilor de crîncene violenţe, au mai fost făcute şi alte observaţii asupra unor evenimente ciudate şi neînţelese.

În revista britanică „Coronet" (numărul său din aprilie 1943) se află descrierea unei întîmplări interesante La începutul războiului din 1940, un englez, căpitanul de aviație Grayson, efectua o patrulă de noapte aproape de Douvres și observă un avion cu o siluetă interesantă și total necunoscută. L-a luat în țintă, fără însă a putea să-l doboare. În sfîrșit, îl văzu într-o rază de Lună. Era un biplan, un tip de avion neutilizat de mult timp, care purta pe aripile sale crucea de fier, simbolul vechii Germanii imperiale. Pe fuselaj era pictat un „circ zburător" însemnul baronului și aviatorului german Manfred von Richtafen, combatant în războiul din 1914 și care a fost doborît în 1918. Să se fi întrat oare, și în acest caz, într-o „breșă a timpului", în care un avion din războiul 1914—1918, distrus încă din acei ani, zbura în fața ochilor unui alt aviator al celui de-al doilea război mondial? Nimeni nu a înțeles nimic. A avut poate loc, o formă de contractare a Spațiului și Timpului ?

De fapt, cine ar putea înțelege astfel de evenimente, care se vor înmulți spectaculos în anii ce vor veni ? Întîmplări de acest soi, i-au făcut pe unii cercetători să presupună că OZN-urile vin dintr-o altă dimensiune, din trecut, sau din viitor. Aceste ipoteze sînt desigur greu de „digerat" de către noi, ființele îngrădite de universul cognoscibil a *numai* trei dimensiuni. Dar am putea să le pătrundem tîlcurile, numai dacă vom încerca să ne debarasăm de modul nostru actual de a gîndi, încorsetat în prea rigide dogme și standarde. Este un apel la rațiune, pe care ne-am permis a-l face de mai multe ori în cuprinsul acestor pagini. Altfel, întîmplările ce continuă să se deruleze aici, vor fi din ce în ce mai puțin înțelese.

August 1940, Bata, Ungaria. Într-un articol al cotidianului „Tükör" din 19 decembrie 1967, Fereno Szakaly scria „Cînd recitesc articolele pe care le-am scris în decursul deceniilor în calitate de ziarist, descopăr similitudini foarte interesante între ceea ce scriam atunci și știrile epocii noastre. Să luăm de exemplu articolul meu din ziarul «Kis Ujsag» din 18 august 1940. Sub tit-

lul «Un interesant fenomen ceresc la Bata» se pot citi următoarele : «De mai multe zile s-a răspîndit știrea în împrejurimile Batei că *amicul sforăitor* s-a reîntors și că vuiește din vîrful unei coline la alta, ca o roată de căruță înfrînată, însoțindu-se de un teribil vacarm. Acum patru ani s-a manifestat deja sub forma unei roți de căruță aprinsă. L-au botezat oficial *fulger globular* dar populația n-a fost mulțumită de această interpretare. Acest spectacol foarte neobișnuit este în special vizibil pentru femeile care spală rufe pe malurile unui mic afluent al Dunării. Obiectul se rotește în jurul lui și merge cu o viteză enormă peste pante...». În alți termeni, farfuriile zburătoare nu sînt niște noi veniți în unele districte. Bata este o așezare agricolă și locuitorii descriu ceea ce au văzut ca niște «roți de căruță în flăcări» Aceste fenomene s-au manifestat din nou și înclin să cred că ele sînt vinovate de perturbațiile atmosferice"

Această descriere pare a fi foarte asemănătoare cu un fenomen semnalat de Lucian Blaga în „Hronicul și cîntecul vîrstelor" (București, 1965). Iată pasajul respectiv „1904, în Transilvania. Mult timp după miezul nopții, un țăran se afla pe cîmpul său cu căruța și s-a confirmat că el nu a dormit. Deodată, observă o roată de foc în fața Munților Apuseni, care cobora spre pămînt. Roata se apropia foarte repede, rotindu-se în jurul țăranului, care rămase țintuit pe loc, fără nici un ajutor posibil. Cînd ea a fost aproape de el, se transformă luînd o formă omenească o creatură luminoasă care îl examină îndelung pe țăran fără să spună un cuvînt" Blaga socotea că acest fenomen se reduce în realitate la povestirea unei simple halucinații. Dar orice ar fi fost, experiența trăită de țăranul transilvan, se aseamănă foarte mult cu aceea relatată de Ezechiel în Biblie.

Cît despre „roți de foc" observate nocturn din diverse locuri, povestea nu este cîtuși de puțin singulară... Chiar la noi în țară au fost foarte multe semnalări de acest gen Iată în continuare, din noianul de fapte, un exemplu relevant

Localitatea Predealul-Sărari este o comună destul de răsărită de lîngă Vălenii de Munte, județul Prahova. Către miezul unuia din nopțile lunii septembrie 1972, un grup destul de numeros de navetiști se reîntorcea acasă venind de la ultimul tren. La un moment dat, au văzut

pe cer deasupra comunei lor „un cerc mare de foc, mai mare decît roata de la căruță" cu o lumină atît de puternică „încît se putea citi la acea lumină". Au alertat aproape pe toți locuitorii, care au ieșit din case, cu mic cu mare, ca să vadă „minunea". Au dat fel de fel de interpretări, care de care mai fanteziste, celor văzute. Nu exista nici un efect sonor, caloric sau de oricare alt fel ; era numai o lumină puternică, albă și rotundă, deasupra caselor lor. Au fost teribil de impresionați, au îngenunchiat, sentimentul predominant fiind curiozitatea și nu teama.

Este foarte posibil ca în legătură cu acest eveniment să poată fi pusă și întîmplarea la care a fost martor Soroiu A. Ion din aceeași comună Predealul-Sărari, pe vremea aceea paznic de noapte la Consiliul popular al comunei. Iată un extras din declarația sa „fiind de pază într-una din nopți... către orele 2:30 am observat o lumină puternică pe cer de forma unui cerc. Acest cerc avea o formă mai mare decît roata unei căruțe. Se vedeau mai multe cercuri luminoase băgate unul în altul... Lumina dată era ca ziua, mai puternică decît Luna plină, așa încît se putea citi. Durata acestui fenomen a fost aproximativ 30—45 de minute, după care lumina a început să scadă treptat pînă cînd a dispărut. După dispariție, în acel loc a rămas ca un norișor negru... Această lumină nu s-a deplasat din loc în tot timpul cît am observat-o... Fiind de pază în acea noapte, am observat fenomenul de la începutul lui și pînă la sfîrșit".

Iată acum o informație interesantă care ne parvine din anul 1941. Expertul german Rudolf Lusar scrie în acel an o carte intitulată „Armele secrete germane în timpul celui de-al doilea război mondial". El afirmă acolo următoarele : „...savanții și cercetătorii germani au făcut primii pași în direcția acestor discuri zburătoare. Experții și colaboratorii la această muncă au confirmat că primele proiecte numite «discuri zburătoare» au fost întreprinse în 1941". Lusar scrie că planurile acestor discuri au fost concepute de doi experți germani, Schriever și Habermohl și un italian numit Bellonzo. Un alt expert german, Mietche, a fost asociat la proiect. După Lusar : „Habermohl și Schriever s-au decis pentru un inel cu o suprafață largă care se rotea în jurul unui habitaclu fix în formă de cupolă". Cei doi experți, care

lucrau la Praga, au decolat cu primul lor disc la 14 februarie 1945. În trei minute, urcară la o înălțime de 12.000 de mile (!) și atinseră o viteză de 2000 km/oră în zbor orizontal! Și Lusar încheie asigurînd că „proiectul a costat milioane și era aproape terminat la sfîrșitul războiului. Modelele de «farfurii» au fost distruse înainte de venirea rușilor, dar instalațiile nu au putut fi distruse în întregime".

Astfel de știri au acreditat ideea că OZN-urile au o origine terestră și că sînt produsul fabricat în secret de una din marile puteri ale lumii postbelice: SUA, Anglia sau Franța, iar mai tîrziu, Germania ori Japonia... Părerea aceasta a fost împărtășită de o generație întreagă de contemporani și continuă să mai fie în circulație și în prezent, mai ales la cei care nu cunosc istoricul fenomenului. Este, dacă vreți, și acesta un motiv în plus de invitație în sălile Muzeului Observațiilor Ciudate a cît mai multor vizitatori...

La 25 martie 1942, comandantul pilot Roman Sobinski se întorcea dintr-o misiune de bombardament efectuată deasupra Essen-ului, Ruhr, Germania. Trecînd pe deasupra zonei Zuiderzeo din nordul Olandei, mitraliorul aflat în coada aparatului îi semnalează un disc luminos de culoare portocalie care îi însoțea constant la mică distanță. După diverse manevre nereușite de a se desprinde de ciudatul însoțitor, comandantul dă ordin de deschidere a focului Mai multe proiectile par a străpunge cercul de lumină al discului portocaliu, dar rezultatul a fost nul, deși acesta nu se afla mai departe de 150 m de aparat. Într-un tîrziu, discul zburător dispăru în mare viteză. Aceasta este numai una din nenumăratele istorisiri legate de „foo-fighters".

Și acum, cîte ceva despre „Philadelphia Experiment", una dintre cele mai ciudate afaceri ale acelor ani. Deși a curs multă cerneală pentru ea, deși s-au scris cărți serioase care încearcă să-i redea dedesubturile tenebroase, deși au murit sau dispărut oameni care s-au apropiat — după cît se pare, nepermis de mult — de unele adevăruri ce nu trebuiau să iasă la iveală, „Philadelphia Experiment" rămîne una dintre cele mai excitante întîmplări ale acestui secol XX, ale căror amănunte ră-

mîn încă învăluite în ceața tăcerilor impuse... Pentru redarea acestui insolit episod din istoria omenirii, vom face apel la una dintre cele mai pertinente și mai documentate surse de informație care a fost serialul „Zidul Tăcerii", semnat cu două decenii în urmă de Andrei Bacalu și Sima Zamfir.

Va fi reușit oare U.S. Navy (Marina Statelor Unite) să aplice cu succes teoria lui Einstein cu privire la „cîmpul unitar" și să *teleporteze* în secret un vas de război de la Philadelphia pînă la Norfolk? A provocat Marina completa invizibilitate a acestui vas de război și a echipajului său? Este oare adevărat că în urma acestui experiment, o parte din echipaj a ars prin combustie spontană, iar alții au devenit invizibili? E adevărat că în urma fantasticului experiment, care ar fi avut loc în octombrie 1943, mai mult de jumătate din membrii echipajului au fost internați pentru tot restul vieții lor în clinici speciale de psihiatrie?

Cel care ar fi putut să răspundă oarecum la aceste întrebări și la multe altele încă, dr. Morris K. Jessup, a fost găsit mort în mașina sa la Dade County Park, Florida, în dimineața zilei de 29 aprilie 1958. Polițiștii care au anchetat cazul, au prezentat decesul ca pe o sinucidere un furtun fusese atașat la țeava de eșapament și strecurat în interiorul mașinii. De ce s-ar fi sinucis astrofizicianul? Cîțiva asociați au considerat că principala cauză ar fi fost depresiunea provocată de perspectiva unui divorț. Totuși, cei mai mulți dintre colegii săi au fost surprinși că Jessup și-a ales o mașină închisă și oxidul de carbon... Imediat după moartea lui, unii OZN-ologi au argumentat că pretinsa sinucidere a fost de fapt prețul pe care astrofizicianul l-a plătit pentru că s-a apropiat prea mult de adevărul cu privire la farfuriile zburătoare... Cînd Jessup a scris în 1955, „The Case for the UFO's", el era pe cale să se apropie de un mare mister al epocii noastre cu competența astronomului, matematicianului, fizicianului și arheologului.

La 13 ianuarie 1956, Jessup a primit prima dintr-o serie de scrisori ciudate semnate de un anume Carl Allen. Acesta își începe epistola, cerîndu-i lui Jessup să insiste pentru cercetarea teoriei „cîmpului unitar" a lui Einstein. Allen stăruie asupra faptului că Einstein era mai interesat de filozofie decît de matematică și afirmă

că dr. Franklin Reno a verificat teoria lui Einstein în scopuri imediate şi că rezultatele „*au fost folosite*“ Rezultatul, afirmă Allen, a fost că un distrugător, care se afla pe mare cu tot echipajul său, a devenit invizibil. Cîmpul de forţă a operat într-o zonă de formă sferoidală alungită care se întindea pe o rază de peste o sută de metri în jurul navei. Orice persoană din interiorul acestui cîmp avea o formă vagă, nelămurită. Din afara sferei nu se putea vedea decît forma bine definită a carenei vasului în apă, bineînţeles cu condiţia să fii suficient de aproape de linia cîmpului. „Nava experimentală a dispărut de la docul din Philadelphia şi după cîteva minute se afla în alt doc din Norfolk, Newport Mews, în regiunea Portsmouth. Acest loc a fost identificat, după care nava a dispărut şi s-a întors în portul Philadelphia, numai în cîteva minute“. Această scrisoare l-a mirat foarte mult pe Jessup. Fusese trimisă din Texas, însă expeditorul îi dăduse o adresă din Pennsylvania.

Jessup a fost chemat la Office of Naval Research (Oficiul de Cercetări Navale) din Washington unde, spre marea sa surprindere, un ofiţer i-a înmînat o copie a propriei sale lucrări „The Case for the UFO's“, informîndu-l că volumul este dedicat amiralului N. Furth, şeful Oficiului de Cercetări Navale. Cînd Jessup a deschis cartea a observat că cineva îşi dăduse osteneala să facă o adnotare amănunţită a studiului său despre OZN-uri : trei grafii diferite au fost atribuite convenţional unor domni „A“, „B“ şi „Jemi“. „Pare să fi citit şi studiat cu migală de cel puţin trei persoane“, i-a spus un ofiţer. „Am dori ca dv. să vedeţi dacă puteţi afla cine a făcut aceste comentarii“ Fie că adnotările au fost făcute de trei indivizi care au încercat să facă cea mai elaborată şi mai fără sens păcăleală din istorie (elaborată, pentru că au inventat o cultură străină, de felul celor cunoscute sub numele Tolkien's Middle-Earth sau Shaver's Lemuria ; fără sens, pentru că au trimis-o la Oficiul de Cercetări Navale, unde asemenea contribuţii nesolicitate sfîrşesc în coşul de hîrtii, sau dacă sînt luate în serios, sînt clasate şi devin ultrasecrete), fie că notaţiile au fost făcute de trei indivizi care sînt membri ai unei civilizaţii pămîntene mai vechi, cu depline cunoştinţe despre originea OZN-urilor şi despre anumite re-

alităţi ştiinţifice remarcabile. Cei trei necunoscuţi sînt adeseori aroganţi şi nu prea fac eforturi să-şi stăpînească ironia faţă de „homo sapiens".

După o rapidă evaluare a conţinutului, dr. Jessup a recunoscut în curînd aceeaşi ortografie ciudată, folosirea majusculelor şi a punctuaţiei caracteristice misteriosului său corespondent Carl Allen. Oficiul de Cercetări Navale i-a solicitat lui Jessup cele două scrisori de la Allen, care împreună cu copia adnotată a volumului, au fost reproduse pentru a fi studiate de către cercetătorii Marinei.

De ce a cerut Marina scrisorile Allen ? Experimentul cu nava devenită invizibilă a avut într-adevăr loc ? Cei trei adnotatori misterioşi fac aluzie la acest proiect secret în repetate rînduri. Care anume elemente din scrisorile Allen şi din adnotări le-a găsit Oficiul de Cercetări Navale atît de convingătoare şi atît de alarmante, încît a format imediat grupe de studiu care să încerce dezlegarea enigmei ?

Jessup îşi începe prima parte din „The Case for the UFO's" prin a observa că la 24 iunie 1947 au fost văzute farfurii zburătoare lîngă Mount Rainier. „De atunci, scrie Jessup, au mai fost văzute mii de alte asemenea apariţii, dar nu s-a răspuns încă la întrebarea : Ce sînt ei ?".

„Nu-ţi face griji, Jemi", scrie dl „B", referindu-se la apariţia de lîngă Mount Rainier, „acelea erau nave L—M, nu oameni S. Sînt un tip îmbunătăţit şi erau numai într-un zbor de antrenament. Din cauza asta, conducătorul lor a interconectat cîmpurile de forţă, pentru a-i învăţa telecontrolul orizontal fără a provoca o oprire din cauza fricii".

În această notă enigmatică se fac, în mod evident, referiri la două tipuri de fiinţe care au cucerit spaţiul : L—M par să fie prietenoşi sau indiferenţi faţă de pămînteni, S—M sînt ostili. Allen şi comentatorii misterioşi par a fi oameni „L", ori par a-i privi pe oamenii „L" mai favorabil decît pe oamenii „S".

Două adnotări ce nu par să se refere la textul lui Jessup sînt făcute pe marginea paginii nr. 7 :

Dl. „B" : Sînt de acord că un cîmp de forţă poate să facă un om să zboare, deoarece am văzut aşa ceva şi cu-

nosc și cauza acestui zbor. În 1951, oamenii de știință de la Universitatea din Paris au demonstrat acest lucru. O fotografie AP (Associated Press), care prezenta fenomenul, a fost trimisă în SUA.

Dl. „A" Experiențele cu cîmpul magnetic ale Marinei SUA din octombrie 1943 au făcut invizibile nava și echipajul. Rezultate înspăimîntătoare. Foarte alarmante... Din fericire, cercetările au fost oprite!

Cînd Jessup discută anumite ciudățenii, cum ar fi uneltele de oțel găsite în straturi de cărbune terțiar — „fasonate de o tehnică avansată cu cel puțin 300.000 de ani în urmă" — și posibilitatea existenței unor civilizații anterioare lui „homo sapiens", cei trei corespondenți par încurcați și amuzați:

Dl. „A": Einstein nu exista pe atunci, dar funcțiunile naturale ale universului nostru și ale acestei planete au mers destul de bine și fără el.

Dl. „B": Nu vor admite asta niciodată (că omul nu este nici dominant, nici singura ființă dotată cu rațiune): mîndria!

Jessup este alarmat de misterioasele accidente care par să fie provocate de faetori invizibili: „Avioanele par să se lovească de ceva care le zdrobește sau le rupe în două, ceva care este totuși invizibil și care lovește cu atîta rapiditate încît piloții n-au nici măcar timp să comunice prin radio. De asemenea, există cazuri de păsări ucise și cazuri de oameni loviți de forțe nevăzute, de exemplul cazul celor 17 soldați francezi din secolul XVIII, care au fost doborîți toți odată de o acțiune invizibilă". La aceasta, explicația d-lui „A" este următoarea: „unul dintre ei avea asupra lui o busolă, au ratat o cartografiere și L—M s-au enervat...".

Jessup se întreabă dacă aviatorii pot fi „înghețați" de către navele spațiale și transportați în interiorul unui scut invizibil. Dl. „B" răspunde: „Dacă ar ști asta din experiență proprie și-ar ține gura și n-ar mai scrie sau vorbi de asta cîte zile ar avea. N-ar putea să vorbească pentru că, vezi tu, Jemi, asta îți paralizează simțul timpului și anulează cunoștințele și memoria. Așa că nu știe nimic, nici n-ar avea de unde. Doar bănuiește".

Aceste notări continuă de la un capăt la altul al cărții lui Jessup. Fiecare pagină este plină de sublinieri și adnotări făcute cu cerneală de trei culori diferite.

Într-o introducere la studiul făcut de Oficiul de Cercetări Navale referitor la scrisorile Allen şi la textul adnotat al cărţii lui Jessup, un investigator remarcă un mare număr de termeni ca: navă-mamă, nava-casă, nava morţii, Marea Arcă, marele bombardament, marea întoarcere, cîmp de forţă, înghețuri profunde, clădiri submarine, repere spaţiale, nave-cercetaş, cîmpuri magnetice şi gravitaţionale, straturi de diamant, raze cosmice, exploratori submarini, intarsii, telepatie, înveliş incandescent, puncte nodale (puncte în care orbita unui satelit se intersectează cu orbita planetei), vortice, „reţea" magnetică etc., etc. Cei trei explică originea unor uragane şi nori ciudaţi, a unor obiecte căzute din cer, urme stranii şi alte lucruri pe care noi nu le-am explicat încă...

Misterul Allen—Jessup poate stîrni întrebări suplimentare... Mai întîi, de ce s-a trimis Marinei copia adnotată a cărţii lui Jessup? A fost doar o farsă bizară la adresa ei? Puţin probabil. Să admitem că Marina a săvîrşit un experiment secret, în care s-a folosit teoria cîmpului unificat a lui Einstein. În acest caz, cei trei oameni misterioşi au vrut, probabil, să arate Marinei că „ei" ştiu.

Oare misterioasa dispariţie a celor cinci bombardiere Avengers care au plecat de la baza Fort Lauderdale, Florida, la 5 decembrie 1945, să fie legată de un alt experiment de invizibilitate şi teleportare? Această întîmplare, cunoscută sub numele de „Zborul nr. 19", va face obiectul unei relatări separate în paginile ce urmează.

O scrisoare trimisă la 16 aprilie 1954 de Gerald Light din Los Angeles, California, către Meade Layne, San Diego, California, aduce la lumină alte fapte uimitoare, incredibile

„Tocmai m-am întors din Muroc (Muroc Dry Lake este situat la Edward Air Force Base, California). Raportul este adevărat, înspăimîntător de adevărat... Cînd ni s-a permis să intrăm în zona închisă, am avut sentimentul precis că lumea s-a sfîrşit. Niciodată n-am văzut atîtea fiinţe umane într-o stare de completă confuzie, de parcă şi-ar fi dat seama că lumea lor s-a sfîrşit într-adevăr definitiv. Realitatea navelor spaţiale „străine" poate fi scoasă din domeniul speculaţiilor: ele de-

vin o parte dureroasă a conștiinței oricărui om de știință responsabil... În timpul vizitei mele de două zile am văzut 5 tipuri distincte de nave spațiale care erau studiate și minuite de oficialii noștri de la Air Force — cu ajutorul și permisiunea Eterienilor (?!). N-am cuvinte să exprim ce am simțit. În sfîrșit, s-a întîmplat. Acum este o problemă de istorie! Niciodată nu voi uita aceste 48 de ore de la Muroc!"

Cu cît aflăm mai multe despre universul nostru, devine cam îndrăzneț din partea lui „homo sapiens" să tragă concluzia că înaintea apariției sale în urmă cu aproximativ 75.000 de ani, în milioanele de ani care i-au precedat, să nu mai fi evoluat nici o ființă dotată cu rațiune. Și chiar în acești 75.000 de ani, oare n-ar fi putut să existe alte civilizații cu înalte cunoștințe tehnice? Ar putea fi Carl Allen și cei doi prieteni ai săi, reprezentanții unei foarte vechi civilizații, care coexistă cu, sau alături de, a noastră de mii de ani?

După ce Brad Steiger publică în magazinul „Saga" un articol despre scrisorile Allen, autorul a început să primească o mare cantitate de scrisori de la cei care pretindeau că au fost amestecați în acest bizar aspect al misterului OZN-urilor.

O scrisoare sugerează că expeditorul se afla pe bordul vasului supus experimentului. „N-ați fi scris atît de obiectiv, dacă ați fi fost forțat să trăiți această grozăvie" — a scris corespondentul.

Un corespondent anonim relatează că a fost martorul unor fenomene care, crede el, erau în legătură cu experiențele făcute de Marină. În timpul celui de-al doilea război mondial, fiul proprietăresei sale s-a înrolat la Marină și s-a crezut că a murit în timpul stagiului. Cîțiva ani mai tîrziu, corespondentul a întîlnit în holul casei un tînăr cu înfățișarea fiului dispărut. Tînărul a spus „hello" și apoi „a dispărut ca o stafie"... Chiriașul l-a văzut de multe ori pe tînăr apărînd și dispărînd. O dată, ciudatul tînăr a apărut, a început să plîngă și i-a cerșit proprietăresei o bucată de pîine. Situația a devenit și mai confuză cînd văduva marinarului, care continua să locuiască cu soacra sa, după mulți ani de la moartea soțului ei, a început să acționeze pentru obținerea unui „divorț"! Să fi fost oare fiul proprietăresei unul dintre nefericiții marinari de pe bordul navei ex-

perimentale ? Şi acum, după atîţia ani, devenea încă invizibil ? Asemenea întrebări l-au chinuit timp de mulţi ani pe corespondentul anonim.

„Asemenea lucruri sînt incredibile" spun reprezentanţii a diferite instituţii pămîntene, „contrar legilor ştiinţei". Perfect adevărat, dar în curînd am putea afla că există multe realităţi la care nu ne-am gîndit şi care sînt „contrare" ştiinţei actuale. Vom afla poate cîndva că scrisorile Allen au reprezentat o cheie importantă a misterului OZN-urilor ?

În linii mari, teoriile lui Morris Jessup, emise în cele două cărţi pe care a apucat să şi le publice („The Case for the UFO's", care tratează fenomenul OZN sub aspect filozofic-ştiinţific şi „UFO and the Bible", unde face o retrospectivă cu caracter istoric şi biblic al aceluiaşi fenomen OZN), par a fi bune, magnetismul este încă o mare enigmă pentru mulţi cercetători Einstein a căutat în timpul vieţii sale să descopere substratul cîmpurilor de forţă magnetice şi electromagnetice în contextul noţiunilor de spaţiu-timp. Din păcate, nu a putut merge prea departe, însă a intuit posibilitatea existenţei unor spaţii avînd alte dimensiuni pe care ştiinţa terestră nu le-a descoperit încă... Jessup presupunea că dacă aceste cîmpuri electromagnetice au efectul de a plasa orice obiect natural material în alte dimensiuni, atunci enigma OZN-urilor este dezlegată.

În cartea sa „The Bermuda Triangle", Charles Berlitz apără teoria emisă de Jessup cu privire la zona Bermudelor şi a misterioaselor dispariţii a navelor şi avioanelor, care se referă la intrarea obiectelor „în alte dimensiuni" cînd vin în contact cu un puternic cîmp electromagnetic şi emite ipoteza că pe Terra acest loc constituie un contact cu civilizaţii extraterestre venite din alte lumi ! Apariţia nenumăratelor OZN-uri în această zonă nu face altceva decît să confirme ipoteza că aici s-ar afla un imens laborator pentru civilizaţii mult mai avansate decît cea terestră, dar despre care nu ştim deocamdată aproape nimic...

Din anul următor, 1944, ne-am permis a selecţiona numai două întîmplări, care demonstrează universalita-

tea și permanența fenomenului Obiectelor Zburătoare Neidentificate.

Într-una din nopțile unui august călduros, pe șoseaua nr. 535 din Franța, un șofer aflindu-se la volanul camionului său, a fost urmărit de un „foc" ciudat pe o distanță apreciabilă. „Focul" urmărea camionul la distanțe fixe de cca. 50 m, înainta singur urmîndu-și drumul perfect, după care, brusc, se adînci într-o vîlcea și dispăru definitiv...

O altă poveste cu „foo-fighters" din seara zilei de 23 noiembrie 1944. În jurul orei 22:00, locotenentul pilot Edward Schluter, de la escadrila de vînători de noapte 415 a U.S. Army cu baza în Anglia, obsearvă o veritabilă formație de 12 discuri luminoase deplasîndu-se împreună cu viteză înfricoșătoare. Formația, semnalată la sol, a fost urmărită prin radar de locotenentul radarist Donald J. Meier și la bord de locotenentul din serviciul informațiilor F. Ringwald, observator de noapte.

Nu a venit încă momentul să ne referim la disparițiile repetate și atît de misterioase din celebrul „Triunghi al Bermudelor". Dar credem că este nimerit să reamintim acum cîteva amănunte revelatoare despre celebrul „Zbor nr. 19".

Cu ani în urmă, pe ecranele noastre a rulat un film american de factură science-fiction foarte interesant, care atingea multe aspecte ale cercetării fenomenologiei OZN, aspecte mai ales de ordin parapsihologic. Și deoarece publicul nostru era atunci — ca și acum, de altfel — destul de puțin informat în legătură cu aceste probleme, puțini au fost aceia care au înțeles mesajul real al acestui film, care se intitula „Hangar 18". Dar sîntem convinși că cei care l-au vizionat, își amintesc desigur începutul lui. Primele secvențe redau o furtună de nisip din vîrtejurile căreia încep să apară, încetul cu încetul, siluetele unor avioane cu aspect arhaic, staționate la sol, care veneau parcă din altă lume, trecută și uitată... Ei bine, realizatorii filmului voiau să sugereze faptul că aparatele în cauză *există* și în prezent, deși ele dispăruseră cu mulți ani în urmă, cîndva la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial!

La 5 decembrie 1945, la ora 14:00 (ora locală), cinci avioane de tipul „Grumman Avengers — TBM" decolau de la baza militară americană Fort Lauderdale din Florida. Echipajele lor, compuse din piloți cu mare experiență, având fiecare între 6 și 12 ani de practică aviatică erau înzestrate cu bărci pneumatice și centuri de salvare. Era vorba de un zbor obișnuit de patrulare : 250 km spre est, 60 spre nord și întoarcerea la bază. La ora 15:15 turnul de control a recepționat primul apel al patrulei : piloții trebuiau să primească instrucțiuni pentru aterizare. Contrar oricărei așteptări, piloții au anunțat că se află în dificultate și că nu mai văd pământul. Cererea turnului de control a fost perfect logică era nevoie de coordonatele poziției avioanelor. Nici unul dintre comandanții echipajelor nu a reușit să-și determine poziția, iar la indicația controlorului de trafic aerian de a se îndrepta spre est, piloții au afirmat că nu știu în ce parte se găsește acest punct cardinal !

Chiar dacă o furtună magnetică ar fi bîntuit în regiune, piloții s-ar fi putut lipsi de busole și orienta după soare Dar, din motive rămase de neînțeles pentru cei rămași la sol, piloții nu mai vedeau Soarele. Cîtăva vreme, personalul din turnul de control a putut urmări discuțiile purtate prin radio între avioanele aflate deasupra oceanului : echipajele păreau cuprinse de panică.

La ora 16:00 comandantul patrulei și-a predat funcția unui alt pilot. La ora 16:15, noul comandant a restabilit legătura cu aeroportul : „Nu sîntem în stare să ne determinăm poziția... Cred că ne aflăm la 360 km nord-est de bază.. Nu vă luați după mine... Mi se pare că..." În acel moment legătura s-a întrerupt și nu a mai putut fi restabilită niciodată !

Imediat, baza aeriană a intrat în alarmă. La orele 16:30, un mare hidroavion de tip „Martin Mariner" a decolat cu un echipaj de 13 oameni și cu un echipament de salvare pentru orice eventualitate sau situație. În tot acest timp, turnul de control continua să încerce să intre în legătură cu avioanele pierdute pentru a le anunța sosirea ajutorului. La ora 16:55, turnul de control a cerut coordonatele avionului de salvare. Nici un răspuns ! Nimeni nu a înțeles ce se întîmplase...

Baza de la Fort Lauderdale a cerut ajutorul serviciului de salvare din Miami, Florida, de unde a decolat

un alt avion de salvare care a survolat presupusa zonă a accidentului, fără a observa nici o urmă a celor şase echipaje pierdute. Toată noaptea, avioane de salvare şi nave ale flotei au făcut cercetări în speranţa că întunericul va fi străpuns de o rachetă de semnalizare lansată de vreunul din presupuşii naufragiaţi.

În cursul următoarei dimineţi, s-a declanşat una dintre cele mai vaste şi intense operaţiuni de salvare din istorie : 300 de avioane, 21 de nave şi 12 grupe terestre americane au participat la acţiune, ajutate şi de navele celei mai apropiate baze britanice. Fiecare metru pătrat al oceanului a fost examinat cu amănunţime. Inutil ! Cercetările au fost extinse asupra întregii zone dintre Florida şi Insulele Bermude, precum şi asupra unei părţi din Golful Mexic. Nu a fost găsită nici o epavă...

Responsabilii bazei aeriene erau în plină derută. În cîteva ore, în condiţii meteorologice ideale şi într-o zonă relativ restrînsă, şase avioane şi zeci de oameni dispăruseră fără urme. În cazul în care lipsa de combustibil le-ar fi obligat să aterizeze, avioanele ar fi putut să se menţină la suprafaţă destulă vreme, pentru a permite trecerea echipajelor în bărcile de salvare. Experienţa a dovedit că un pilot înzestrat cu echipament de salvare de bună calitate, poate supravieţui cîteva săptămîni pe mare. Toţi piloţii care dispăruseră îşi efectuaseră stagiul de antrenament pentru naufragii şi erau echipaţi cu emiţătoare radio. Nimeni nu a transmis nici un „SOS".

Comandantul bazei Fort Lauderdale a declarat că patrula de avioane a fost dezorientată de vîntul violent; buletinele meteorologice au precizat că în zona respectivă vîntul nu a depăşit viteza de 20 m/sec. E puţin probabil că un astfel de vînt ar fi putut îndepărta avioanele de pe ruta stabilită. Formarea unor trombe ar fi putut provoca o catastrofă, dar ipoteza nu este aplicabilă decît unor aparate care zboară foarte jos ; patrula se afla însă la o altitudine care o situa în afara oricărui pericol de acest fel... În raportul comisiei maritime care a fost nevoită să sisteze oficial cercetările, se arăta : „Nu putem aprecia nici măcar aproximativ, ce s-a petrecut". Întîmplarea din decembrie 1945 se situează în afara oricărei supoziţii admisibile. Firesţe, dispariţia misterioasă a celor cinci Avengers şi a avionului Martin Mariner (aparate moderne pentru epoca lor) trimis

în căutarea primelor, a pus atunci — ca şi astăzi, de altfel — nenumărate semne de întrebare. S-au scurs patru decenii şi jumătate şi nimeni nu a putut să le găsească încă o rezolvare cît de cît acceptabilă

Aceasta nu înseamnă însă că au lipsit explicaţiile specialiştilor. E drept, aceste „explicaţii" sînt adeseori într-atît de ridicole, încît nu pot avea decît rolul de a da un motiv în plus de distracţie celor care în viitor se vor încumeta să studieze modul de înţelegere a fenomenelor şi de a gîndi asupra lor ale „omului modern" din acest final de secol şi de mileniu. Să dăm două exemple în acest sens :

Iată o ştire apărută chiar la începutul lunii martie 1987

„Descoperire. În apropiere de Key West, în apele Golfului Mexic, un grup de scafandri au descoperit resturile unui avion de tipul «Advenger» (!). Aparatul construit în urmă cu aproape cinci decenii, a făcut parte dintr-o formaţiune de avioane care a decolat în decembrie 1945 de pe aerodromul (!) Fort Lauderdale din Florida într-un zbor de antrenament. Întreaga escadrilă a dispărut după aproape o oră şi jumătate de zbor, cînd turnul de control a pierdut legătura cu aceste aparate. Ultima convorbire consemna defectarea aparaturii de orientare Un avion trimis special în căutarea escadrilei a dispărut şi el în mod misterios cu 13 oameni la bord. Epava avionului descoperită de scafandri se află într-o zonă mult îndepărtată de locul unde se credea că ar fi avut loc accidentul şi unde au avut loc cercetări. Studierea resturilor aparatului va permite, probabil, emiterea de noi ipoteze (n.n. : este exact ceea ce lipseşte — „emiterea de noi ipoteze") în legătură cu ciudatele dispariţii care au avut loc în misteriosul triunghi al Bermudelor"

Nu seamănă aceasta oare cu o încercare forţată de a da, cu orice preţ, o explicaţie pentru enigma „Zborului nr. 19" ? Cu alte cuvinte, nu există nici un mister, lucrurile sînt rezolvate, ştiinţa de azi a găsit răspunsuri pentru toate întrebările de ieri... Apoi, trecînd peste faptul că la vremea respectivă nu vor fi existat *numai* cinci avioane de tipul... respectiv (cele dispărute !), ci probabil ceva mai multe şi că deci cel descoperit în Golful Mexicului nu e musai să fie unul din cele ce au intrat

în componența celebrului „Zbor nr. 19", să mai reamintim și distanța deloc neglijabilă — circa 1600 mile marine — între locul presupus al accidentului din decembrie 1945 și locul descoperirii epavei (resturilor !) *unui singur* avion de tip „Avengers" în anul 1987 !

Și acum, de pe fundul mării să ne deplasăm în Cosmos, sau mai precis în spațiul circumterestru, unde, de asemenea, se pare că se află un alt avion al „Zborului nr. 19". Un cercetător californian afirmă, nici mai mult nici mai puțin, că unul (cel puțin unul) din bombardierele dispărute în 1945 se află „închistat" într-un bloc masiv de gheață care se învîrte în jurul Terrei la 700 km deasupra solului. Explicația pe care „cercetătorul" o dă acestui fapt este următoarea : grenadele anti-submarine lansate de bombardiere în timpul aplicației (n.n.: aflăm astfel noutatea absolută că avioanele se aflau în „aplicații" și nu în zbor de rutină, și că a lansat grenade împotriva unui inamic apărut brusc în mijlocul oceanului după terminarea războiului. fapte care nu au fost menționate încă niciodată pînă acum !) au avariat în mod întîmplător una din navele extraterestre parcate, sau ascunse sub apă. În momentul cînd nava s-a ridicat din adîncuri cu enormă rapiditate (n.n. : deși era „avariată întîmplător") pentru a evita exploziile grenadelor, s-a produs un vîrtej de aer și o trombă gigantică de apă care, întocmai ca un aspirator, au absorbit pe orbită avioanele aflate întîmplător în zonă.

(Bineînțeles că NASA nu se va mai chinui de acum înainte cu lansările sale spațiale, după cooptarea acestei inedite ipoteze. Nu va mai avea altceva de făcut, decît să-și trimită „întîmplător" navetele spațiale în zona Triunghiului Bermudelor !).

Evident, californianul ingenios are și „dovada certă" care stă la baza afirmațiilor sale. El a observat blocul de gheață respectiv, cu avion cu tot, într-un film documentar video care cuprindea imagini retransmise de misiunea spațială „Apollo—11". Nu are absolut nici o importanță că nici unul din experții NASA și nici altcineva nu-i susține aberațiile. Important este ca o nouă „ipoteză" să-și croiască făgaș în conștiința consumatorului de naivități. Chiar dacă această ipoteză este puerilă, absurdă sau ridicolă !

Anul 1946. Un an plin de evenimente stranii, din care ne-am permis a alege cîteva mai reprezentative pentru ciudatul nostru Muzeu.

Pentru început, să ne deplasăm în Brazilia, la 46 km nord-vest de Sao Paolo, în cartierul Cutiano de Vila Aragariguama, comuna Sao Roque, la cîţiva km de fluviul Tiete. În primăvara acelui an 1946, localitatea nu avea încă nici lumină electrică, nici telefon. Centrul se compunea dintr-o piaţă înconjurată de cîteva case şi o biserică istorică. În zona agricolă înconjurătoare, cu culturi primitive de cereale, nu pătrunseseră încă elementele progresului.

Evenimentul care ne interesează s-a petrecut în 5 mai, în „marţea de Carnaval". (Este cunoscut desigur faptul că în viaţa socială a brazilienilor, Carnavalul este un eveniment deosebit de important). Pînă la această dată, lucrurile păreau să decurgă normal deşi, în cursul ultimelor săptămîni, mai ales nopţile, lumini misterioase evoluau pe cer, cu deplasări neregulate pe deasupra colinelor şi pădurilor din regiune, iscînd opinii contradictorii.

Aşadar, în marţea Carnavalului, Joao Prestes Filho îl avea ca invitat pe prietenul său, Salvator Dos Santos, pentru o partidă de pescuit. După ce au petrecut o zi plăcută pe malul fluviului, cei doi s-au reîntors spre casă la orele 19:00 şi s-au despărţit la o răscruce. După mai bine de un sfert de oră, Prestes, foarte înspăimîntat a alergat la sora sa, care era măritată şi căreia i-a povestit că încercînd să deschidă fereastra casei sale, a primit din exterior un fascicol de lumină puternică, de care s-a apărat punînd mîinile la ochi. Apoi căzu năucit, dar fără să-şi piardă simţurile. După care se ridică şi se îndreptă imediat spre casa surorii sale, mergînd în aparenţă normal, aproximativ o oră, ca să ceară ajutor, deoarece i se părea că avea arsuri. La el acasă nu se mai afla nimeni, deorece soţia plecase împreună cu copiii la serbările Carnavalului. Au fost chemaţi vecinii pentru a da ajutor, printre ei aflîndu-se şi Aracy Gomide, care avea să devină mai tîrziu unul dintre cei mai lucizi martori declaranţi ai acestui eveniment.

Gomide a afirmat că a rămas tot timpul lîngă Prestes, al cărui păr, ochi, pleoape şi sprîncene, despre care

afirma că le-a apărat cu mîinile, se prezentau perfect normale. De asemenea, fără nici o anomalie sau arsură erau şi părţile acoperite de haine : cămaşa cu mînecile scurte, pantalonii, fără pălărie şi cu picioarele goale. Ochii erau normali, deşi înspăimîntaţi de frică.

Pe părţile atinse de misterioasa lumină, pielea şi carnea lui Prestes au început să se rideze, ca şi cum ar fi stat mai mult timp în apă fiartă. Suprafaţa pielii prezenta un fel de lichid gălbui, fără nici o sîngerare. Fără a prezenta rupturi anterioare, pielea şi carnea se desfăceau de pe os, deşi se menţineau încă legate de corpul lui Prestes, cu ajutorul unor ligamente prinse cu ţesuturile vecine rămase sănătoase. Carnea se desfăcea în anumite forme neregulate, nu sub formă de filamente sau gelatină şi nu dădea impresia că se lichefiază. Iar oasele apăreau dezgolite ! Se vedeau oasele părţii centrale a frunţii lui Prestes. Vîrful nasului se descărna, dinţii inferiori erau vizibili, căci mandibula de jos era descărnată. Maxilarul inferior se lega de craniu, deoarece numai partea anterioară fusese atinsă. Carnea glotei era desfăcută, la fel ca şi cea a gîtului, pînă la osul extern. Mîinile şi braţele erau descărnate, la fel gambele şi picioarele. Bolta palatină şi limba, nu au fost atinse probabil, căci Prestes putea vorbi normal, înainte ca dinţii inferiori să fie dezgoliţi. Probabil că fenomenul luminos a atins puţin pielea, muşchii superficiali şi ţesutul cartilaginos, fără legătură directă cu structura musculară profundă. Respiraţia şi circulaţia sîngelui păreau normale şi neatinse. Ritmul cardiac nu a fost controlat. Prestes refuza categoric apa sau mîncarea care i se dădeau în nici un moment nu a acuzat dureri.

Apoi, Prestes ajunse o fantomă de care îţi era frică... Nu mai era decît un biet mutilat cu carnea în descompunere, ai cărui ochi erau măriţi de spaimă. Nu mai putea să rostească nici un cuvînt, iar sunetele pe care le scotea nu aveau nici un sens. În această atmosferă de panică generală, s-a hotărît ca ceea ce mai rămăsese din corpul său descompus, să fie dus la spitalul cel mai apropiat, la Santa Casa de Santan de Parnaiba. În ultimile clipe ale vieţii, mai articula nişte sunete guturale, neinteligibile. Încerca oare să povestească îngrozitoarea tragedie prin care trecuse ? Nu se va şti nicio-

dată. A murit în aceeași seară, înainte de a fi ajuns la spital. Datorită faptului că nu a fost văzut de medic, certificatul de deces a fost semnat de mai mulți martori „Mort în urma unor arsuri generalizate". Iată așadar o expresie nu tocmai potrivită pentru această moarte atroce, total necunoscută — atunci ca și acum — științei actuale...

Poliția a făcut mai multe anchete, fără a ajunge la vreun rezultat. Nu au fost descoperite nici un fel de urme, din casă sau din jurul ei, nu lipsea nimic. Deși neverificată, nu este exclusă posibilitatea unei întîlniri în interiorul casei. Dar dacă a fost cineva, în nici un caz nu a fost o persoană cunoscută în regiune. Oricum, și în zilele următoare, au fost observate numeroase lumini nocturne care străbăteau, aparent fără nici o noimă, cerul regiunii.

Undeva pe planeta albastră, un om este atins de o misterioasă rază de lumină. El moare cîteva ore mai tîrziu, trecînd printr-o stare de descompunere îngrozitoare și incredibilă a țesuturilor atinse. Dacă nu am ști că totul s-a petrecut aevea, am putea crede că este vorba aici de o povestire de groază, sau de science-fiction. Și mai știm că evenimente de acest fel au mai avut loc, în acei ani, în mai multe zone ale Americii de Sud (în Argentina, de pildă).

Vara acelui an 1946, avea să fie martora unei întregi serii de observații stranii deasupra a cel puțin două din statele Europei de Nord Suedia și Norvegia.

Suedezii au crezut la început că au de-a face cu „bombe-fantomă" Erau un fel de obiecte ciudate, care apăreau brusc de niciunde și dispăreau tot atît de misterios, spre uimirea și uneori spaima celor ce le observau. Iată în continuare cîteva din aceste semnalări :

— 2 iulie, Gevle. La ora 20:00 un obiect de origine necunoscută a fost văzut pe cer. Altitudinea a fost estimată la 30.000 picioare. Corpul era cenușiu, iar la coadă se vedea o lumină strălucitoare. (După „Svenska Dagbladet").

— 8 iulie, Norrköping. De data aceasta, un obiect ca o sferă a fost văzut mișcîndu-se spre est. Avea dia-

metrul de vreo două picioare, iar culoarea era cenușie. Nu se auzea nici un sunet. (După „Dangens Nyheter").

— 9 iulie, Norrby. Ceva înconjurat de foc a căzut din cer. Nu s-a mai spus nimic altceva despre incident. (După „Dangens Nyheter").

— 10 iulie, Stockholm. La ora 14:30 a fost văzut un obiect similar, dar de data aceasta era mai mare, iar corpul lui semăna mai mult cu o țigare... Avea un diametru cît jumătate de Lună, iar lungimea lui era de zece ori, sau poate de 12 ori cît diametrul Lunii. Era de culoare albastră, ca o cometă. Obiectul călătorea spre vest. (După „Svenska Dagbladet").

— 11 iulie, Orebre. La amiază, un obiect triunghiular de vreo 60 de picioare în lățime a căzut în mare spre est. (După „Dangens Nyheter").

— 11 iulie, Otterslettan. La ora 7:30 p.m. a fost văzut pe cer un obiect strălucitor. Cineva a spus că era lung de vreo 3 picioare, lăsînd în urmă un fum. (După „Dangens Nyheter").

— 11 iulie, Lindköping. Dimineața tîrziu un obiect în formă de rachetă a fost observat de numeroși oameni. La coadă se putea observa o linie de care era atașată ceva ca o sferă de cupru. (După „Dangens Nyheter").

Pînă atunci, acești „meteori" treziseră doar curiozitatea și lumea nu-i considera ca prezentînd vreun interes special. Totuși, în această zi deosebită de 11 iulie 1946, un „meteor" a căzut pe pămînt la Njurunda și a produs o puternică uimire tuturor martorilor pentru că nu semăna cu nici un meteor văzut mai înainte. De fapt, nu semăna cu *nimic* văzut înainte.

„Tocmai ne luam ceaiul, cînd un obiect luminos de forma unei sfere, mare că aproape întuneca Soarele, veni de deasupra vîrfurilor copacilor la aproximativ 40 de grade și a lovit pămîntul la numai cîteva picioare de niște copii care se jucau pe plajă. Obiectul emitea o lumină strălucitoare în coadă, care se întindea pe o lungime de vreo sută de picioare. Semăna mult cu lumina unei făclii. Aceasta s-a întîmplat la ora 2:30 p.m. Natural, amîndoi ne-am grăbit spre gaura pe care «bomba» o făcuse pe plajă. Era adîncă doar de cîteva inci, dar de vreo șase picioare în diametru. Am pornit să strîngem bucățelele care fuseseră lăsate de «bombă». Păreau

ca un fel de zgură poroasă. Culoarea materialului varia de la maroniu la negru. Unele bucăți erau aproape ca praful și cînd le atingeam, vîrfurile degetelor căpătau o culoare cenușie, ca și cum praful ar fi fost acid. Aceste particule aveau un miros special...".

Aceasta este povestea pe care un pilot suedez, Linden, a relatat-o ziarului norvegian „Arbeiderbladet". Ulterior, particulele au fost trimise spre analiză doctorului Becklung de la Cellulosebolaget din Kubikkenborg, care a găsit că materialul conținea puțin carbon și o cantitate considerabilă de materie organică! Tot acum, a găsit și un mic cilindru de metal, lung de numai o incie, care conținea ceva asemănător cu o tablă de șah din aluminiu.

Concluzia oficială: Doar niște lemn de plută și zgură fieroasă, care se găsește în mod obișnuit pe plajă! Materie organică? Interesant! Probabil că vreo civilizație mai avansată care făcea cercetări în jurul Terrei, și-a pierdut în ziua aceea pe vreunul din piloții săi... Sărmanul necunoscut va fi fost tare dezamăgit să constate că „terrienii" îl consideră „lemn de plută și zgură fieroasă". Totuși, părerea generală era că ar fi putut fi o armă secretă rusească, dată fiind evidența că *ceva* foarte material căzuse pe nisipul plajei.

Sub titlul „Noi mingii de foc deasupra Suediei", ziarul „Afterposten" scria următoarele, la 11 iulie 1946: „Mingiile de foc văzute pe cer devin un mister ce crește de la o zi la alta în Suedia. Unii cred că acestea sînt meteori, în timp ce alții le cred bombe de natură necunoscută îndreptate împotriva Suediei...".

În ziua următoare, același ziar menționa „Armata suedeză informează pe corespondentul nostru că unele observații pot fi explicate. «Afterposten» a luat contactul cu experții în bombe, care au spus că fenomenul a fost observat cu atîta regularitate, încît meteorii pot fi excluși în mod sigur!... Totuși, nu puteau fi chiar așa de siguri... Sînt multe indiciile care arată că obiectele ar putea fi rachete teleghidate care nu conțin explozibil".

Dar cine ar fi fost interesat să încerce „arme secrete" deasupra Suediei, în loc să o facă într-un loc pustiu, nepopulat? Și, de fapt, *cine* le-ar fi construit? Experții germani fugiseră în America, iar cei cîțiva care

fuseseră capturaţi de ruşi, nu ar fi fost capabili de astfel de performanţe, şi lucrul acesta era cunoscut în Suedia.

Ziarul suedez „Dangens Nyheter" afirma că la Rasunda, în ziua de 12 iulie la ora 7 p.m., a fost văzut din nou un obiect realmente straniu : „Semăna foarte mult cu o uriaşă farfurie cu nişte picături pe margine. Înainta încet către Nord-Vest". Iar „Aftenposten" din 17 iulie 1946 spunea : „În ultimile zile au fost observate un mare număr de rachete. Ele au fost văzute deasupra întregii Scandinavii şi chiar din Finlanda am primit istorisiri despre obiecte ce se mişcă în viteză ameţitoare pe cerul nopţii. În prezent se crede că acestea sînt rachete construite în întregime pe noi principii". Acelaşi „Aftenposten", în ediţia sa din dimineaţa zilei de 20 iulie, se întreba : „Experimentează cineva obiecte zburătoare X în Norvegia ?".

În centrul Norvegiei se află un mare lac numit Mjösa. La o mică fermă aflată în extremitatea de sud a lacului, un fermier şi familia sa au fost martorii apariţiei unui obiect straniu. El şi cu fiul său lucrau în curte, iar soţia şi fiica sa lucrau în vîrful unei coline, chiar lîngă fermă. Era miezul zilei, cerul era senin, locul era complet calm şi totul părea aşa cum este de obicei o zi calmă şi liniştită de vară. Apoi, deodată, soţia sa a auzit ceva Un sunet straniu se auzi deodată în cer. Probabil că un avion venea la joasă altitudine. Zgomotul, totuşi, nu era ca acela al unui avion. Suna mai degrabă ca şi cum ar sufla un vînt puternic. Curînd după aceasta, mama şi fiica au văzut două obiecte semănînd cu nişte rachete care au trecut pe deasupra capetelor lor cu o viteză atît de mare şi atît de jos, încît ele s-au aruncat înspăimîntate la pămînt. Ele au putut vedea vîrfurile copacilor îndoindu-se sub presiunea aerului. „În curte, Digrat Skang şi fiul său, stăteau şi priveau obiectele X de la o distanţă de vreo 150 picioare. Skang spune că semănau foarte mult cu V-1 pe care le văzuse în poze. Avioane obişnuite nu puteau fi în mod sigur. Aveau forma unei ţigări şi păreau să fie lungi de vreo 7 picioare, cu întinderea aripilor de vreo 3 picioare şi situate la vreo trei picioare depărtare de bot, aproape de mijloc. N-au văzut nici un fel de foc. Rachetele au trecut pe deasupra în formaţie strînsă.

una doar cu puțin deasupra celeilalte, pe o traiectorie parabolică. Apoi, ele au căzut simultan în lac, aruncînd apa la cîteva picioare înălțime".

Mai erau încă destule personalități care susțineau cu încăpățînare că obiectele nu puteau fi decît meteoriți. Un profesor universitar afirma că este vorba de „Fata Morgana" și că asemenea lucruri de obicei nu cad din cer. Deși armata a luat în serios incidentul, nu a putut da lămuriri suplimentare. Totuși, deasupra Suediei continua seria observațiilor ciudate, pe care presa le relua prompt

— „Armata suedeză caută un obiect care a căzut într-un lac. Obiectul a lăsat un orificiu larg în mîlul de pe fund, ceea ce arată că avem de-a face cu ceva real". („Göteborg Handel & Sjofarte Tidning").

— 22 iulie, Norrland. „O torpilă de culoare argintie a fost văzută pe cer. Se mișca cu o viteză foarte mică și la o altitudine foarte joasă. După o vreme a dispărut în spatele unui nor" („Dangens Nyheter").

— 23 iulie, Melaren. „O minge de foc a lăsat o lumină albastră pe cer... Semăna foarte mult cu o lebădă fără cap". („Dangens Nyheter").

— 26 iulie. Oslo, Norvegia. „La ora 0:53 s-a auzit o explozie deasupra întregului oraș și s-a văzut o lumină. Poliția crede că venea din cer" („Aftenposten").

— 29 iulie, Overlcalix. „Armata informează că o bombă-fantomă a intrat în lacul Kölmjervajön. Obiectul semăna cu o rachetă, lung de vreo 9 picioare, iar pe corpul lui se puteau vedea niște litere pictate". („Dangens Nyheter").

Armata suedeză a luat inițiativa unor investigații semioficiale în luna iulie a acelui an 1946. Ea a promis că la începutul lui august va da publicității un raport asupra observațiilor și concluziilor la care s-a ajuns. Dar acest raport nu a mai apărut niciodată. Să nu fi fost el oare întocmit din cauza așa-numitei „securități naționale"? Sau poate că investigațiile au dus la rezultate pe care nu îndrăznise să le publice, fie din teama de a nu fi crezuți, fie de a nu crea panică în publicul larg. Oricum, teoria că obiectele ar fi fost comete sau asteroizi, a fost deja respinsă de o serie de oameni de știință. În schimb, s-au făcut tot felul de speculații că acele apariții nu erau de origine pămînteană.

George Adamski — una dintre primele persoane care au pretins contactul cu ființe de pe o farfurie zburătoare — a declarat că a văzut primul UFO în noaptea de 9 octombrie 1946, în timp ce scruta cerul printr-un telescop de tip „Tinsley", în curtea sa de pe pantele sudice ale muntelui Palomar, California. „Observația s-a petrecut în timp ce urmăream o ploaie de meteoriți. Am văzut un obiect în formă de trabuc, negru, traversînd cerul nopții. Mi-am zis atunci că trebuie să fie vreun tip nou de armă secretă, testată în USA".

Așadar, George Adamski are prima dintr-o serie lungă de experiențe fantastice, într-o noapte din octombrie 1946. În următorii cîțiva ani, Adamski a pretins că a văzut și fotografiat o mulțime de farfurii zburătoare. Auzindu-l vorbind, ai fi putut crede că cerul de deasupra Mt. Palomar era plin de nave interplanetare. „Am expus sute de negative — afirma Adamski. 18 dintre fotografii constituie dovezi absolute că farfuriile zburătoare sînt extraterestre".

Înarmat cu fotografiile lui, Adamski a obținut un mare succes, mai ales după publicarea cărții sale despre contactul cu ființele frumoase cu părul auriu, venite din alte lumi. A pretins că i-a întîlnit în 20 noiembrie 1952, în zonele izolate ale unui deșert din California. Auzise circulînd zvonurile aterizărilor farfuriilor de pe alte planete, în deșert. Circulau și povești stranii cu omuleți coborînd din farfurii și acostînd automobiliști în zonele singuratice ale deșertului. În ciuda reținerii sale de a merge în deșert, Adamski a declarat că a făcut mai multe excursii în regiune, înainte de întîlnirea sa cu frumosul Venusian ufonat.

În acea excepțională după-amiază de noiembrie, Adamski spune că a văzut o navă gigantică de forma unei mingii de fotbal săltînd deasupra deșertului. El a scos telescopul și a făcut mai multe fotografii ale neobișnuitei nave. La mică depărtare, cei patru însoțitori ai săi, neîncrezători, urmăreau scena prin binocluri, cu o uimire tematoare. Acesta a fost momentul în care Adamski a pretins că a avut contactul personal cu Venusianul ufonat. „În aparență era remarcabil de uman. Fața, lipsită de păr, era încadrată de plete lungi, blonde. Avea cam 1,72 m înălțime și cred că era în vîrstă de 28—30 de ani". Adamski și ufonatul nu au putut

conversa într-un limbaj vorbit, dar au comunicat telepatic. „Îl chema Orthon — spune Adamski. Obiectivele lui sînt prietenești, pentru că venusienii sînt îngrijorați de creșterea radioactivității în atmosfera Pămîntului. Ei cred că radiațiile testelor atomice efectuate în USA și URSS sînt o primejdie pentru planeta noastră"

Adamski afirmă că i s-a spus că o navă în formă de trabuc era „nava-mamă" Farfuriile zburătoare discoidale sînt navele de cercetare. Ele sînt lansate de pe nava-mamă ca niște vehicule-suveici (sau navete), între nava-mamă, care rămîne la înălțime, și Pămînt. Navele-cercetași sînt propulsate printr-o formă de energie magnetică. (Adamski folosește trei expresii nave-suveici, nave-cercetași și navete).

Cum e viața pe Venus? Adamski a spus că vizitatorul său i-a prezentat cîteva frînturi tentante ale paradisului de acolo. „Legile pe Venus sînt cele ale Creatorului, față de cele ale unui corp guvernamental — nenaturale și materialiste care-și impun filozofia națiunilor pămîntene". De ce nu aterizează venusienii să-și expună intențiile în fața pămîntenilor? „Mai mulți venusieni au aterizat deschis pe planeta noastră — a afirmat Adamski. Ei au fost uciși de pămînteni. Aceasta explică de ce nu aterizează în zone populate. Ei afirmă că sîntem o societate foarte ostilă" Pilotul venusian i-a spus lui Adamski că toate planetele sistemului solar sînt locuite de umanoizi. Ufonautul cu părul lung i-a mai spus că mulți pămînteni au fost „răpiți" de bunăvoie și duși să trăiască pe alte planete

Aventurile lui Adamski ca persoană contactată au fost descrise în amănunțime în cele două cărți pe care le a scris „Flying saucers have Landed" (Farfuriile zburătoare au aterizat) și „Inside the Spaceships" (În interiorul navelor spațiale) Ele conțin de asemenea o expunere amănunțită a filozofiei vizitatorilor

George Adamski rămîne una dintre cele mai controversate personalități care la începutul „epocii moderne" a OZN-urilor, s-a ocupat și a avut curajul să scrie despre acest subiect inedit. Înainte însă de a-l condamna cu asprime, e bine să ne reamintim că el vorbește de centura de radiații Van Allen și de fenomenul de luminozitate care înconjoară navele spațiale în timpul zborurilor în cosmos, cu cîțiva ani anterior lansării pri-

mului „satelit artificial al pămîntului" (C.S.I., 4 octombrie 1957), deci anterior ca acestea să fie cunoscute și recunoscute de știința oficială

Ce dovezi poate să ne ofere Adamski ? Întotdeauna, referirile la fotografiile lui au fost sceptice. Investigatorii militari de la U.S. Air Force și cercetătorii ufologi au etichetat aceste imagini ca fiind ușor de falsificat. „S-ar putea să fie veritabile — a spus un cercetător civil — dar pot fi reproduse de oricine cu cunoștințe elementare în arta fotografică"

Într-adevăr, în general, fotografiile cu și despre OZN-uri ar putea fi ușor de falsificat. A dovedit-o cu prisosință însăși revista „Știință și Tehnică" în numărul său din aprilie 1987 cînd, sub pana total neinspirată a lui Cristian Crăciunoiu, publică unul dintre cele mai... discutabile articole Fotografii OZN „originale". Se face astfel dovada că oricine, oriunde și oricînd poate fotografia OZN-uri. E drept că, în urma numeroaselor proteste primite prin scrisori sau telefoane, revista a încercat s-o „dreagă" oarecum, publicînd, printre altele, în numărul său din august același an 1987, un fragment dintr-un interviu pe care „renumitul scriitor sovietic Arkadi Strugațki" l-a dat pentru „Sovietkaia Literatura" Din păcate, nu a fost vorba decît de *un fragment*, exact acela care a convenit punctului de vedere exprimat anterior de „Știință și Tehnică"

O gafă de aceeași natură, dar de proporții mult mai mari, făcuse în 1984 însăși editura „Junimea", publicînd sub semnătura unui oarecare Virgil V. Scurtu, cărțulia „Humbug ? OZN sub reflectorul științei"

Atît redacția revistei bucureștene, cît și aceea a cunoscutei edituri moldovene au reușit astfel să-și știrbească o bună parte din prestigiul incontestabil pe care și-l cîștigaseră în ani îndelungați.

Și acum, cîteva date despre disparițiile din „Triunghiul Bermudelor" și din alte zone ale lumii, cu mențiunea expresă că paginile ce urmează nu constituie decît o succintă trecere în revistă a principalelor evenimente de acest fel.

Din cele mai vechi timpuri au circulat povești, mai mult sau mai puțin reale, mai mult sau mai puțin credibile, referitoare la „corăbii-fantomă" care brăzdau mările și oceanele lumii, sau — mai recent — la dispariții misterioase de nave și avioane.

În scrierile lor, Platon (filozof grec, 427—347 î.e.n.) și Aristotel (savant și filozof grec, 384—322 î.e.n.) povestesc despre o mare întinsă ce se găsea la o distanță de cîteva zile de navigație spre apus de „Coloanele lui Hercule" (denumire dată de antici strîmtorii Gibraltar) și în adîncimea căreia ar fi dispărut legendara Atlantida. Noroiul și ierburile în care se împotmoleau corăbiile ce încercau să străbată aceste ape, proveneau, după părerea lor, de la uscatul înghițit de ape. Despre această aglomerare de ierburi vorbește și filozoful Teofrast (372—287 î.e.n.) în lucrarea sa „Istoria plantelor".

În mijlocul acestei mări a ajuns Cristofor Columb la 16 septembrie 1492, în cursul primei sale călătorii spre „Lumea Nouă". După două zile de navigație avea impresia că vasele sale înaintau într-o veritabilă preerie. Numai după trei săptămîni corăbiile s-au găsit din nou în marea liberă. Astfel, Columb lasă posterității prima însemnare scrisă făcută „la fața locului", privind pericolele ieșite din comun ale acestei zone oceanice. Tot el este acela care a observat acolo ciudate „fîșii incandescente" de „apă albă". Și — ca o confirmare modernă a acestei consemnări — după relatările astronauților americani, aceste sclipiri albe sînt ultimile lumini care mai pot fi văzute pe Pămînt de către cei ce pleacă în Cosmos.

S-a născut astfel legenda unei mări misterioase și înfricoșătoare, legendă care avea să dăinuie peste secole și să furnizeze scriitorilor subiecte fantastice și pasionante. Astfel, către mijlocul secolului trecut, William Robert Chambers descria această mare ca pe un imens „cimitir de epave din toate timpurile și de toate tonajele". În 1898 scriitorul american Thomas Janvier, a publicat o carte de aventuri al cărui erou, marinarul Roger, reușește să se salveze de la un naufragiu pe o plută împinsă de curenți în mijlocul oceanului. Aici, el vede o îngrămădire halucinantă de epave, pe care se aflau navigatori morți la posturile lor, sclavi în lanțuri etc.

Marea Sargaselor — căci despre ea este vorba — spaima legendară a vaselor cu pînze, este un loc de pe glob atît de special, încît poate fi considerată ca o regiune geografică distinctă. Nu este o mare propriu-zis, ci o porțiune din Atlanticul de Nord, înconjurată de marii curenți ai Canarelor și Golf-Stream-ului, cu o suprafață de cca. 6—7 milioane km^2 Iată cîteva din caracteristicile acestei zone

1) Abundența foarte mare a speciilor de floră și faună marină, ceea ce constituie un adevărat „El Dorado" pentru naturaliști ;

2) Fiind depărtată de orice țărmuri, ea este lipsită de aportul de apă dulce sau de gheață topită, constituind partea cea mai sărată din Oceanul Atlantic (36,5—37 %), care el însuși este cel mai sărat dintre oceanele lumii ;

3) Transparența foarte mare a apelor sale (peste 65 m adîncime) ;

4) S-a descoperit că aici este unul din cele două puncte de pe glob unde busola indică nordul geografic și nu pe cel magnetic ! Celălalt punct care prezintă această ciudățenie, exact la antipod, este Marea Diavolului, despre care vom mai avea ocazia să vorbim, și care se află între Japonia și nordul Filipinelor ;

5) În sfîrșit, o știre care ne parvine de la începutul anului 1975, menționează măsurătorile făcute asupra suprafeței oceanelor de către satelitul american GEOS-C, lansat la 9 aprilie. Concluzia la care s-a ajuns este menită să sensibilizeze întreaga lume științifică cîmpul magnetic terestru determină *o scădere a nivelului apelor cu aproximativ 25 m pe o porțiune cu un diametru de cca. 200 km* în periculoasa Mare a Sargaselor. Vapoarele care circulă în această zonă sînt forțate — fără a-și da seama — să pătrundă în această „vale" adîncă a oceanului, reducîndu-li-se, din diverse motive, posibilitățile de manevrare.

Dar, Marea Sargaselor nu este decît o mică porțiune în apropierea unei alte zone a Atlanticului, care și-a cîștigat în ultimul timp un trist renume, datorită numeroaselor accidente și dispariții misterioase de avioane, vapoare și oameni. Cine nu a auzit de „Iadul mărilor", „Triunghiul Negru", „Cimitirul Atlanticului", „Marea nenorocirii", „Triunghiul Diavolului", „Triunghiul mor-

ţii" sau „Triunghiul Bermudelor" ? Oricare dintre aceste denumiri ne duce cu gîndul şi imaginaţia spre acelaşi loc enigmatic de pe Terra.

O zonă a Atlanticului Occidental, în largul coastei de sud-est a Statelor Unite, formează un triunghi, delimitat la nord de Insulele Bermude, la vest de Florida Meridională şi la sud de Puerto Rico. Acest sector ocupă un loc primordial, tulburător, chiar inimaginabil, în inventarul mondial al misterelor încă neelucidate. Este vestitul „TRIUNGHI AL BERMUDELOR", zonă unde mai mult de o sută de vapoare şi avioane s-au evaporat, pur şi simplu — în cea mai mare parte după anul 1945 — şi unde peste 1000 de vieţi omeneşti au fost pierdute în cursul ultimelor decenii. Dispariţiile se succed cu o frecvenţă care pare în creştere, deşi rutele maritime şi aeriene sînt mult mai frecventate, cercetările sînt mai asidue, posibilităţile ştiinţifice şi tehnologice de studiu sînt mai complexe şi mai perfecţionate, iar rapoartele mai atent şi mai competent întocmite decît altă dată.

Să alegem ca punct de plecare începutul secolului XIX, pentru un motiv foarte simplu : atunci, istoria navigaţiei cunoaşte o cotitură crucială, trecerea de la vasele cu pînze la cele acţionate de forţa aburului. În 1819, corabia cu pînze şi cu aburi „Savannah", traversează Atlanticul în „timpul record" de 25 de zile, lăsînd în urma ei, din portul britanic Liverpool pînă în portul american New Orleans, cea mai lungă dîră de fum din cîte se pomenise vreodată. De la acea dată, numărul vapoarelor se măreşte vertiginos şi continuu. Un singur secol avea să treacă şi oceanele lumii urmau să fie brăzdate de zeci de mii de vapoare, veritabile uzine şi hoteluri plutitoare, înlesnind transporturile şi comunicaţiile intercontinentale, mărind implicit şi numărul accidentelor şi observaţiilor din Triunghiul Bermudelor sau din alte zone.

Iată, aşadar, istoria dispariţiilor :

— Lista victimelor pare a fi deschisă încă în august 1800 de către vasul militar american „Insurgent", care dispare fără urme în Triunghi, cu cei 340 de oameni pe care-i avea la bord.

— În 1840, „Rosalie", navă franceză cu vele, în drum spre Havana, este descoperită pustie, cu pînzele ridicate și încărcătura în stare bună, locuită doar de un canar, pe jumătate mort de foame în colivia sa. Experții care au examinat nava, au ajuns de comun acord la concluzia că, cei care au fost pe acest vas, „din cauza unor motive necunoscute, au înnebunit brusc și ca urmare, echipajul și pasagerii au părăsit în grabă vasul".

— Vara anului 1850. În aceeași zonă, un velier de mare tonaj a atras atenția pescarilor și fermierilor din Easton Beach, prin faptul că se îndrepta cu mare viteză spre țărm. El și-a continuat drumul și a eșuat cu mult în interiorul țărmului „ca și cum ar fi fost transportat de o mînă uriașă". Nimeni nu a apărut pe punte, pentru singurul motiv că nu avea cine vasul era pustiu, dar totul arăta că echipajul îl abandonase cu cel mult o oră, o oră și jumătate înainte. Mîncarea aburea încă în bucătărie, cafeaua aștepta să fie turnată în cești... Comisia de cercetare, care a studiat cele întîmplate pe „Seabird" — numele vasului — a renunțat la ipoteza măcelăririi echipajului, deoarece nu au fost găsite urme de violență nici la bord, nici pe coridoare. În ziua aceea condițiile atmosferice au fost excelente, vasul naviga în apropierea malului, dar valurile n-au aruncat pe țărm nici cadavre, nici bărci de salvare, nici alte sfărîmături. S-a mai putut afla că vasul chemase în ajutor, fără alte explicații, un vapor de pescuit din apropierea portului unde ancora de obicei, Newport, Rhode Island, SUA. Apoi, urmează lovitura : deși bine fixat în nisip, *vasul a dispărut subit într-o noapte !* Firește, nici atunci și nici mai tîrziu nu s-a putut găsi o explicație cît de cît rezonabilă.

— În 1854, goeleta „Bella" dispare total în Triunghi, fără indicarea precisă a locului, din lipsă de informații.

— Despre misterul vasului „Marie-Céleste" am vorbit deja în paginile anterioare și socotim că nu mai sînt necesare alte amănunte.

— În 1880, fregata-școală „Atlanta", plecată din Bermude spre Anglia, a dispărut fără ca să lase urme, cu toți cei 290 de elevi-marinari aflați la bord.

— 1902. Vasul german cu trei catarge „Freya", părăsește Manzanilla (Cuba) îndreptîndu-se spre Chile și este descoperit 17 zile mai tîrziu, distrus în parte, fără

nici o persoană la bord. Ancora mai atîrna încă; nu se semnalase timp nefavorabil.

— La 13 octombrie 1913, Albert Juel, proprietarul unui avion de mică putere, caracteristic epocii sale, decolează din Hampstead în direcţia Stat-Island Deşi ziua era senină, iar Juel trebuia să zboare deasupra uneia dintre cele mai poluate zone ale Cubei şi deasupra mării străbătute de numeroase vase, el nu a ajuns niciodată la destinaţie şi nu s-a mai aflat nimic despre el. Aceasta este socotită prima dispariţie misterioasă în oceanul aerian.

— În 1918, vasul de aprovizionare „Cyclops", 19.000 t., plecat din Barbade cu 309 persoane la bord, dispare fără să lase urme în Triunghiul Bermudelor.

— Căpitanul Mancell James, zbură la 29 mai 1919 din Lee, statul Massachusetts, SUA. El comunică prin radio că intenţionează să aterizeze pe aerodromul Mitchell, Long-Island, după care dispare fără nici o urmă, deşi a fost intens căutat.

— În 1921, lîngă ţărmurile Floridei, a fost găsit vasul american cu cinci catarge „Carol Dearing" care, cu numai două zile mai înainte, mai circula încă normal pe mare. Acum însă, nici echipajul, nici încărcătura, nici bărcile de salvare nu se mai aflau la bord· În cabine domnea dezordinea. Cîrma era avariată, roata cîrmei zdrobită. Un amănunt interesant pe catarg flutura steagul care semnaliza „Am pierdut controlul vasului".

— 1925. Cargoul „Cotopaxi", plecat din Charleston spre Havana, se scufundă în mod inexplicabil.

— 1926. „Suduffce", plecat din Port-Newark, dispare cu cei 29 de oameni ai săi.

— În luna februarie 1928, celebrul aviator american Charles Lindbergh, pionierul traversării în zbor a Atlanticului, nota în timpul unei curse între Havana şi Mexico City : „Pe cînd se lăsa noaptea, la scurtă vreme după ce am părăsit Florida, cele două busole de la bord n-au funcţionat, ácele lor se învîrteau în toate direcţiile iar altimetrul parcă înnebunise. Nu mă puteam orienta după stele din cauza ceţii dense şi n-am regăsit drumul decît dimineaţa, cînd mă aflam deasupra Insulelor Bahamas...".

— În acelaşi an, un accident celebru despre care avea să se vorbească mult timp. La 10 iunie 1928, din Bergen,

Norvegia, a decolat marele hidroavion „Latham-47", condus de doi piloți eminenți, norvegianul Dietrihsen și francezul Guilbaud. La bordul hidroavionului se afla și marele explorator polar Amundsen, care se grăbea să vină în ajutorul echipajului de pe dirijabilul „Italia", aflat în nenorocire, undeva la nord de insulele Spitzbergen. Comandantul dirijabilului era Umberto Nobile. Dar „Latham"-ul nu a ajuns niciodată la Spitzbergen. El a pierit undeva în Marea Barentz și nici pînă astăzi nu se știe ce s-a întîmplat. (Jumătate de secol mai tîrziu, în 1978, cînd Umberto Nobile împlinea venerabila vîrstă de 93 de ani, acesta a fost complet reabilitat, negăsindu-i-se nici o vină în suita de întîmplări tragice din anul 1928).

— În 1932, bricul „John and Mary", a fost găsit la 50 de mile sud de Bermude, cu pînzele legate, cu carena proaspăt vopsită, fără nici un om la bord.

— Către sfîrșitul anului 1935, vasul „Dahma" este găsit în largul insulelor Bermude, fără echipaj, cu pînzele sfîșiate și catargele trîntite în apă.

— La 12 august 1937, cvadrimotorul sovietic „N-209" decolează din Moscova în direcția Americii de Nord, dar... dispare subit deasupra Polului Nord. Avionul era pilotat de șase aviatori de înaltă calificare. O comisie guvernamentală a dirijat cercetările de căutare a celor 24 de avioane sovietice și 7 din alte țări, a spărgătoarelor de gheață și a grupelor terestre. Dar totul a rămas fără nici un rezultat.

— Spre sfîrșitul anului 1939, cargoul cubanez „Rubicon" a fost găsit pustiu în largul peninsulei Florida. Vaporul era în stare excelentă, toate lucrurile echipajului se aflau pe bord. Un singur cîine rătăcea flămînd pe punte...

— În februarie 1940, este descoperit vasul „Gloria-Golite" din St. Vincent, la 200 mile sud de Mobile, în Golful Mexicului. Vasul era pustiu și totul era în ordine la bordul lui. Nimic nu indica o cauză a părăsirii... nici un indiciu nu lăsa să se întrevadă motivul dispariției echipajului.

— Să mai adăugăm aici și incredibila dispariție a avionului pilotat de Antoine de Saint-Exupery, plecat la sfîrșitul lunii iulie 1944 de pe aerodromul din Corsica, într-o misiune de cercetare. După cum autorul spune în „Micul Prinț" : „...știu sigur că el a revenit pe planeta sa,

pentru că, la ivirea zorilor, nu i-am găsit trupul", tot așa, pilotul și avionul său nu vor mai fi regăsiți niciodată... (Este adevărat, de-alungul anilor s-au găsit diverse motivații acestei dispariții. Dar nici una dintre ele nu acoperă complet *toate* aspectele curioase legate de „Cazul lui Saint-Exupèry").

— Despre dispariţiile din ziua de 5 decembrie 1945, cunoscute sub numele de „Zborul nr. 19", am vorbit, de asemenea, în paginile anterioare. De la acea tragică întîmplare, suita dispariţiilor din Triunghiul Bermudelor continuă într-un ritm accelerat. Dar nu numai din Triunghiul Bermudelor...

— În ianuarie 1947, pe panta gheţarului Tahomsk, la 3.500 m altitudine, se prăbuşeşte bimotorul „C—46". Pe capitonajul interior al avionului sînt găsite urme de sînge, ca mărturii ale îngrozitoarei izbituri... Dar nu au fost găsite niciunde trupurile celor 32 de pasageri ai avionului !

— Tot în 1947, o superfortăreaţă zburătoare SUA, dispare cu echipaj cu tot, fără să lase urme, la 150 km de Bermude.

— La 31 ianuarie 1948, ora 1:00 noaptea, comandantul aeroportului din Bermude a dat alarma. Un avion de tipul Star-Tiger cu 27 de pasageri la bord, care trebuia să aterizeze în seara precedentă la ora 22:30, a dispărut la nord de Bermude. În ultimul său mesaj, pilotul anunţa : „Sînt pe rută, 400 mile de Bermude. Timpul este bun, totul este în regulă". Dar avionul nu a mai aterizat niciodată. El s-a volatilizat în noapte, pur și simplu. 30 de nave engleze și americane și 14 avioane au încercat în zadar să descopere o urmă a celor dispăruţi.

— În martie 1948, faimosul jockeu american Al Enyder, pleacă la pescuit la Sandy Key, cu doi prieteni și nu s-au mai întors niciodată O mie de oameni, o sută de ambarcaţiuni, un dirijabil, un elicopter, participă zadarnic la cercetări S-a promis o primă de 15.000 de dolari celui care îi va găsi morţi sau vii...

— 28 decembrie 1948. În acea noapte, un avion „Douglas—DC. 4" pleacă din San Juan, Puerto Rico, spre Miami, Florida ; ajunge la 80 km sud de locul de aterizare și intră în legătură cu turnul de control în momentul în care a văzut luminile insulei Key West. Avea 32 de pa-

sageri la bord. La ora 4 :13, ultimul mesaj afirma : „Na apropiem de aeroport. Cerem permisiunea de aterizare". Cîteva secunde mai tîrziu, legătura radio s-a întrerupt şi nimeni n-a aflat niciodată ce s-a întîmplat. Cercetările făcute n-au dat nici un rezultat, deşi apele puţin adînci în această regiune a ţărmului permit o bună vizibilitate a adîncurilor.

— La 17 ianuarie 1949, este rîndul unui „Ariel" (similar cu Star-Tiger-ul din ianuarie 1948), care decolează din Bermude pentru Kingstone, Jamaica (5 ore şi 15 minute de zbor). 40 de minute de la decolare, se primea un mesaj „Totul merge bine", iar după aceasta nimic, nimeni nu i-a mai văzut vreodată. S-a făcut un efort imens pentru găsirea celui mai mic indiciu : zeci de vapoare şi de avioane au brăzdat oceanul „pieptănîndu-l" în lung şi în lat. Totul a fost în zadar, nici cea mai mică urmă nu a fost găsită, nici atunci şi nici mai tîrziu !

— În martie 1950, un „Globemaster" întorcîndu-se din Irlanda, dispare la nord de Triunghi. Nu există amănunte precise asupra locului exact al acestei dispariţii.

— În iulie 1950, cargoul „Sandra" pleacă din Savannah spre Venezuela. Trece prin dreptul lui Jacksonville. Sainte-Augustine, parcurgînd o rută foarte frecventată şi nu se mai aude vorbindu-se niciodată de el.

— În 1951, nava de război braziliană „Sao Paulo" — ce urma să fie dată la fier vechi — traversa zona Triunghiului, însoţită de mai multe remorchere într-o dimineaţă nava nu a mai fost văzută ; ea a dispărut brusc, împreună cu echipajul de supraveghere format din opt persoane. Navele şi avioanele trimise în cercetare au recepţionat numai „fenomene stranii", „lumini inexplicabile" şi „imaginea unor figuri sau contururi întunecate pe suprafaţa mării"

— La începutul lunii februarie 1953, un avion cvadrimotor „British York", cu 6 oameni ai echipajului şi 33 de pasageri, dispare la 900 mile nord de Triunghi, zburînd pe ruta Azore — Gander (Newfoundland). A dispărut după ce s-a auzit un SOS, fără alte explicaţii.

— La 31 octombrie 1954, un alt cvadrimotor american de tip „Lockheed Super-Constellation", avînd 24 de persoane la bord, între care 4 femei şi 5 copii, decolează din statul Maryland spre ins. Azore. Avionul este nou-nouţ.

înzestrat cu două radio-emițătoare puternice și cu diverse materiale de salvare pentru cazul unei amerizări forțate, chiar în mijlocul oceanului în caz de nevoie. Dar dispare și el, de parcă s-ar fi dizolvat undeva deasupra Atlanticului, fără a emite nici un apel de primejdie.

— O statistică a societății britanice de asigurări Lloyd, arată că între anii 1929 și 1954, mările și oceanele lumii au „înghițit" 222 de vapoare care nici n-au lansat SOS-uri și nici n-au lăsat vreo urmă. (Această cifră nu cuprinde vasele scufundate în timpul celui de-al doilea război mondial).

— În septembrie 1955, iahtul „Connemara IV", este găsit abandonat la 400 mile sud-vest de Bermude. Despre ocupanții săi nu s-a mai aflat niciodată nimic.

— La mijlocul lunii aprilie 1956, în zona sud-estică a Triunghiului dispare un „Boeing B. 25 Mitchell" condus de trei piloți cu o îndelungată experiență aviatică.

— La 9 noiembrie 1956, un bombardier al marinei SUA, hidroavion de tip „Martin P. 5 Marlin", se volatilizează în zona sudică a Triunghiului, împreună cu cele zece persoane de la bordul său.

— La 10 ianuarie 1962, un alt avion „Boeing KB. 50", cu 9 oameni la bord, dispare la scurt timp după decolarea sa de pe aeroportul bazei militare aeriene de la Langley, Virginia, SUA. În ciuda unei intense acțiuni de căutare, desfășurate pe parcursul a șase zile, nu au fost găsite niciodată urmele acestei catastrofe aeriene.

— Februarie 1963. Plecat din Beaumont, Texas, cu destinația Norfolk, Virginia, uriașul cargou „Marine Sulphur Queen", 150 m lungime, cu 39 de oameni la bord, dispare după ce transmite un mesaj obișnuit din largul Golfului Mexic.

— La începutul lunii iulie a aceluiași an, pescadorul „Sno'Boy" (19 m lungime, 55 de oameni la bord) dispare în drumul său de la Kingstone, Jamaica, spre insulele Cay.

— În august 1963, dispare în apele Triunghiului, vaporul britanic „City of Glasgow", cu toți cei 480 de oameni aflați la bordul său. Cercetările intense care s-au declanșat, nu au dus la descoperirea vreunui indiciu referitor la vapor, pasageri, sau cauzele dezastrului.

— La 28 august 1963, două avioane-cisternă „Strate-Tanker" cu patru motoare, de tip KC—135, pleacă din

Miami cu un echipaj de 11 oameni, pentru a aproviziona în zbor un grup de bombardiere deasupra Atlanticului. Au fost semnalate la 800 mile nord-est de Miami și la 300 mile vest de Bermude. Apoi... dispariție totală în plină zi, sub un cer senin. În urma căutărilor, au fost găsite resturi plutind pe apă, la 400 km sud-est de ins. Bermude. Două zile mai tîrziu, asemenea resturi au mai fost găsite la 250 km depărtare — ceea ce a exclus ipoteza ciocnirii în aer, emisă inițial.

— 5 iunie 1965. Un avion de tip „C. 119 Flying Boxcar", dispare cu zece persoane la bord, în sudul Bahamas-ului, la aproximativ 280 mile de Miami. Operațiunile de căutare au durat 5 zile și s-au soldat cu un insucces total.

— În vara aceluiași an 1965, nava comercială „El Arish", 2000 tone, a plecat din New Port, Anglia, spre Alexandria. S-au schimbat cu regularitate radiograme, pînă în momentul cînd nava a ajuns la 140 mile marine în larg față de coasta spaniolă. Apoi a dispărut brusc, fără a i se mai putea găsi vreo urmă, deși au fost folosite cele mai moderne mijloace de căutare, inclusiv fotografierea în infraroșu din avion a fundului marin...

— Octombrie 1966. Remorcherul oceanic american „Southern Cities" (19 m lungime) dispare la scurt timp după ce a părăsit portul Freeport, Texas, SUA, în timp ce tracta un șlep greu, de 65 m lungime. De acesta din urmă a fost găsit atîrnînd un fragment din parîma de tractare. Concluzia anchetatorilor : „...sîntem îndreptățiți a crede că pierderea remorcherului s-a produs cu atîta rapiditate, încît a făcut imposibilă emiterea unui SOS"

— 11 ianuarie 1967 Remorcherul american „Gulf Master", navă modern echipată, a dispărut în drumul său dinspre portul Sechelt, Columbia Britanică, spre Florida, SUA.

— Anul 1967 mai aduce și dispariția lîngă Miami, a iahtului de curse „Revence", lung de 14 m.

— La sfîrșitul aceluiași an, la 22 decembrie, o altă mică ambarcațiune, „Witchcraft", 7 m lungime, dispare cu doi oameni la bord, la numai o milă (1852 m) de țărm, lîngă Miami, Florida, SUA.

— La începutul anului 1968, submarinul atomic francez „Minerve", dispare în Marea Mediterană cu toți cei 52 de oameni aflați la bordul său.

— În aceeași perioadă și în același loc, dispare un alt submarin israelian „Dakar".

— Iar în luna mai 1968, dispare submarinul atomic american „USS Scorpion", cu 99 de oameni în echipaj în drumul său dinspre Gibraltar spre SUA.

— Tot în zona Triunghiului dispare și cargoul „Ithaca Island" care transporta grîne, în luna noiembrie 1968, pe ruta Norfolk-Manchester.

— În lunile iunie și iulie 1969, au fost descoperite pe mările și oceanele lumii mai multe ambarcațiuni între 11 și 18 m lungime, care pluteau în derivă sau răsturnate, fără ocupanți la bord. Nu s-au putut da explicații rezonabile nici acestor evenimente.

— În aprilie 1970, dispare în Triunghi cargoul „Milton Iatrides" în drumul său din portul american New Orleans spre Cape Town, Africa de Sud.

— În același an 1970, un alt submarin atomic francez dispare tot în Marea Mediterană, în apropierea locului unde dispăruse „Minerve" în 1968. Nici o explicație satisfăcătoare privind această pierdere.

— Tot în anul 1970, s-a întîmplat un eveniment pe aeroportul din Miami, la care nici cercetătorii, nici specialiștii, nici oamenii de știință nu au reușit încă să dea o explicație satisfăcătoare. Cursa de pasageri a companiei National Airlines, care, cu 127 de pasageri la bord se apropia de pista de aterizare, dirijată de turnul de control, din direcția nord-est, a dispărut pe neașteptate de pe ecranul instalației radar. Echipajul avionului n-a răspuns la nici unul din apelurile radio lansate de la sol. Dar, după numai zece minute, totul a reintrat în normal : radarul semnala exact poziția avionului și nimic n-a mai conturbat aterizarea. După sosirea binevenită, personalul de la sol a asediat cu întrebări pline de griji pe membrii echipajului aterizat. Răspunsurile însă au fost surprinzătoare : cei de pe avion, fără excepție, au afirmat în mod hotărît că, după cunoștința lor, cu ei nu s-a întîmplat nimic deosebit ! „Omule — explica unul dintre angajații turnului de control, pilotului — dar voi, timp de zece minute, pur și simplu nu ați existat !" Nimeni nu a înțeles ce s-a întîmplat, dar adevărata surpriză abia urma : pe avion, toate ceasurile, fără nici o excepție, indicau cu zece minute mai puțin decît timpul adevărat ! Aceasta, cu atît mai surprinzător, cu cît, cu

numai 20 de minute înaintea dispariției, echipajul avionului a confruntat timpul cu turnul de control, neconstatîndu-se nici o deviere la sol sau în aer...

— În perioada anilor 1960—1970, numărul navelor maritime dispărute în întreaga lume a fost de 71 (însumînd 88.980 tone). La bordul lor se aflau 1034 persoane, din care 1021 mateloți, 10 femei și 3 copii. Despre toți aceștia nu se mai știe absolut nimic. Aceasta este constatarea la care a ajuns reporterul Philip Jordan de la ziarul londonez „Daily Mail", în urma unei anchete pe cont propriu făcută în arhivele aceleiași societăți de asigurări Lloyd.

— La 26 aprilie 1971, a fost găsit la zece mile de Canalul Panama, vasul de transport portughez „Angosh", cu instalația radar și aparatura radio distruse. Din echipajul de 24 de persoane n-a mai rămas nici unul.

— La 25 martie 1973, cargoul norvegian „Anita" (162 m lungime) a fost dat dispărut în drumul său din portul Norfolk, SUA, spre Hamburg, Germania.

— La începutul lunii aprilie 1974 un vas pentru exploatări petroliere avînd 16 oameni la bord, dispare definitiv într-o zonă aflată între Scoția și insulele Orkney, după ce a dat alarma — în mod inexplicabil — cu mare întîrziere.

— În același an, la sfîrșitul lunii mai, în Marea Caraibilor, vasul „Niagara" suferă o avarie din cauze încă neelucidate. Nici un supraviețuitor.

— În iulie 1975, în fața coastelor braziliene a fost descoperit un vas părăsit, 165 t., aflat în derivă. Se părea că la bord s-a dat o luptă, aparatul de emisie-recepție fiind scos din funcțiune. Nu a fost găsită nici o urmă din cei aproximativ 30 de oameni aflați inițial la bord.

— În aceeași vară, celebrul oceanograf francez Jacques Cousteau, pregătește o serie de scufundări în regiunea arhipelagului Bahamas și a litoralului american, spre a stabili „locurile periculoase" pentru navigație.

— Cîteva luni mai tîrziu, în decembrie 1975, într-o zonă cuprinsă între Filipine și Japonia (despre această zonă vom mai vorbi în paginile ce urmează), giganticul vas norvegian „Berge Bergesen D.Y" se volatilizează subit, deși condițiile atmosferice în regiunea respectivă au fost normale.

— Februarie 1976. La peste 700 km vest de insulele Canare, este găsită coca răsturnată a unui trimaran, „Tripla Arrow". Nici un semn de viață în aproierea epavei. Ea aparținuse lui Brian Cooke, 54 ani, director de bancă din Marea Britanie, care plecase la 5 decembrie 1975 din portul Plymouth, într-o încercare de traversare solitară a Atlanticului.

— La 5 iunie 1976 se dă startul într-una dintre cele mai celebre competiții a curajului : cursa anuală de traversare solitară a Oceanului Atlantic. Un număr de 7 dintre competitori nu vor ajunge niciodată la destinație, urma lor pierzîndu-se definitiv. Printre ei, cunoscutul Mike Flanagan, a cărui ambarcațiune a fost descoperită fără ocupant...

— În iulie 1976, Institutul pentru Economia Marină din Bremen, Germania, anunță că în ultimii patru ani (1971—1975), din cele 754 de nave avariate din diferite motive pe mările și oceanele lumii (ciocniri, scufundări, incendii, furtuni etc.), un număr de 12 sînt socotite ca fiind „dispărute în condiții misterioase".

— În a doua jumătate a lunii august 1976, alte două dispariții. Prima un avion avînd la bord 56 de persoane, dispare în Ecuador, între Quito și Cuença, deasupra localității Ambate. A doua un grup de 12 excursioniști pleacă cu o barcă spre insula Bonaventura, de la gurile fluviului Saint-Laurent, Canada. După 48 de ore, ambarcațiunea a fost găsită la 3 mile de țărm, ocupanții fiind dați dispăruți.

— La mijlocul lui octombrie 1976, nava panameză „Sylvia L. Ossa" dispare în același Triunghi al Bermudelor. Vasul avea o lungime de 200 m și un echipaj de 37 de persoane la bord. Nu s-au putut găsi nici cadavre, nici supraviețuitori..,

— Numai în luna decembrie 1976, s-au scufundat în apropierea coastelor estice ale Statelor Unite un număr de 11 petroliere. Ultimul din această serie este „Chester A. Poling", despre al cărui echipaj nu s-a putut afla nimic.

— Ultima dispariție a acelui an 1976 are loc la 29 decembrie. Un avion „Jumbo Star 310" cu 176 de oameni la bord, s-a volatilizat fără urmă în zona nordică a Triunghiului.

— În ianuarie 1978, un avion de pasageri al companiei „Braniff Airlines" efectua un zbor obișnuit pe ruta

New York — Panama, pe care o parcurge zilnic. La scurt timp după intrarea într-o zonă de turbulență, situată în aria faimosului Triunghi al Bermudelor, avionul a scăpat de sub control intrînd într-un picaj de cca 3000 m. Deoarece atît echipajul cît și pasagerii prezentau contuzii, piloții — care au reușit să redreseze avionul în ultimul moment, evitînd astfel o catastrofă de proporții — au hotărît aterizarea de urgență pe aeroportul de la Miami. Deși s-a deschis o anchetă amănunțită asupra acestui accident curios, rezultatele ei nu au fost date niciodată publicității.

— La sfîrșitul aceleiași luni, un alt avion de pasageri „Boeing 727", avînd la bord 110 persoane, aflîndu-se în zbor deasupra Oceanului Atlantic pe ruta Fort Lauderdale, Florida — Newark, New Jersey, are o pană de curent care durează aproximativ un minut. Toate cele trei turbine ale aparatului se blochează și el pierde aproape 4000 m din altitudine. Piloții hotărăsc revenirea urgentă pe aeroportul din Florida, pentru acordarea primului ajutor medical numeroșilor accidentați din interiorul aparatului, surprinși de eveniment fără centuri de siguranță.

— În martie 1978, avionul american „Ka—6" cu doi oameni la bord efectua un zbor de antrenament în aceleași Triunghi al Bermudelor. Abia pătruns în această zonă, avionul nu a mai răspuns chemărilor turnului de control. El a fost dat dispărut, iar cercetările întreprinse în căutarea lui nu au dus la nici un rezultat.

— Începînd cu ultima decadă a aceleiași luni martie, satelitul meteorologic vest-european „Meteosat", ține sub strictă supraveghere zona nordică a Oceanului Atlantic, retransmițînd zilnic unui centru de calcul din orașul german Darmstadt, date culese de nava franceză „Henri Poincaré" privind temperatura apei și a aerului, curenții marini și atmosferici și în general starea vremii. Acest experiment efectuat pentru a se demonstra utilitatea legăturilor automate cu navele oceanice, realizate prin satelit, avea să dureze pînă în luna iulie a aceluiași an.

— Cercetătorii ruși ajung la concluzia că în zona nordică a Oceanului Atlantic, situată între Groenlanda și Irlanda, există o uriașă „cascadă" submarină. Apele reci ale Arcticii, avînd o densitate foarte mare și un mare

conținut de oxigen, se prăbușesc în abisul Oceanului Atlantic pînă la adîncimea de peste 3000 de metri.

— Societatea britanică Lloyd dă publicității faptul că numai în cuprinsul anului 1977, flota comercială mondială a pierdut un număr de 337 de nave, totalizînd 1.073.127 tone. Un număr însemnat al acestor nave au dispărut în condiții care nu au putut fi elucidate niciodată.

— În aprilie 1979, un alt avion de pasageri american „Boeing 727" al companiei TWA care transporta 87 de pasageri de la New York la Minneapolis, a suferit un accident curios : după o rostogolire de 360°, aparatul a „căzut" pur și simplu 9000 m cu o viteză supersonică. În urma investigațiilor, care nu au dus totuși la nici un rezultat, experții americani au declarat că este primul accident de acest fel din istoria aviației încheiat în mod fericit.

— În vara anului 1979, o altă expediție franco-italiană se deplasează în zona Triunghiului, avînd ca bază de plecare premiza că pe fundul oceanului s-ar afla vestigiile unor civilizații premayașe și preegiptene, cu o vechime de 15.000 de ani, printre care ar exista și niște construcții piramidale de mari proporții. De altfel, cu doi ani înainte, în primăvara 1977, publicul lua cunoștință cu o surpriză de mari proporții Charles Berlitz, autorul mai multor cărți referitoare la subiect, printre care și „Triunghiul Bermudelor — o fereastră spre Cosmos ?", anunța descoperirea în această zonă a unei piramide cu înălțimea de cca. 128 m și baza de 164 m, la o adîncime de 900 m în apele Atlanticului de Nord. Piramida ar avea un unghi identic celui al piramidei lui Keops și s-ar afla, curios, la exact aceeași latitudine cu piramida egipteană. Cei care acceptau ideea unei astfel de știri insolite, începeau să-și pună, pe drept cuvînt, întrebarea să fie aceasta oare încă una din explicațiile atîtor dispariții în Triunghi ?

— La Congresul Societății vest-germane de geofizică din luna august 1979 se mai face încă o comunicare interesantă curentul Gulf Stream se oprește în dreptul insulei Terra Nova și face cale întoarsă. Se pune atunci întrebarea : de unde vine apa caldă din nord-estul Atlan-

ticului dacă nu este adusă de Gulf Stream, așa cum se crezuse pînă acum ?

Noiembrie 1979, nava „Zaria", în acel moment singura din lume construită în întregime din materiale care nu se magnetizează, aflată în dotarea Academiei de Științe a C.S.I., pornește într-o expediție de cercetare în zona Atlanticului de nord est. Aceasta era încă o încercare de a da de capăt semnelor de întrebare pe care le ridică zona în cauză.

— La începutul lunii decembrie 1979, de la baza Cap Canaveral este lansat satelitul american de telecomunicații „Satcom III". Scurt timp după lansare, satelitul a dispărut, pur și simplu, în spațiu și nu a mai putut fi regăsit niciodată.

— Iar în februarie 1980, satelitul japonez de telecomunicații „Ayame 2", dispare de asemenea, la scurt timp după lansare.

— În a doua jumătate a lunii august 1980, pachebotul „S. S. Norway" se afla în croazieră de două săptămîni în Marea Caraibilor, avînd la bord un număr de 2400 de persoane. La aproximativ 240 km nord de Haiti, vasul rămîne în pană (o pană a cărei naturi nu a fost niciodată precizată), croaziera este întreruptă, iar serviciile de coastă americane întîmpină dificultăți la încercările de remorcare a lui.

— În primele zile ale anului 1980, dispare în Pacific vasul iugoslav „Dunav", cu 32 de persoane la bord, la cca. 630 mile sud-est de portul japonez Yokohama.

— Iar în primele zile ale lui 1981, cargoul grec „Altipares", cu 35 de persoane la bord, dispare în timp ce naviga dintr-un port canadian spre Osaka, Japonia.

— În vara aceluiași an, la începutul lunii iunie, în Guatemala s-a anunțat dispariția instantanee, fără urmă, a tuturor locuitorilor — peste 60 de familii — unei așezări izolate din nordul țării. Toate încercările de găsire a celor dispăruți, nu au dat nici un rezultat.

— Un alt accident curios s-a petrecut în luna decembrie 1981 „Locotenentul Thomas Tiller, 26 de ani, navigatorul unui avion de tipul «Phantom» aparținînd aviației SUA care a dispărut în mod misterios, a fost descoperit în stare de inconștiență, plutind în echipamentul său de salvare în largul coastelor statului Carolina de Sud, la 60 km sud-est de localitatea Charleston. Aflat

în misiune de zbor, aparatul a dispărut după o manevră executată în zona din apropierea celebrului Triunghi al Bermudelor. Un ofițer superior, colonelul Peter Kempf, a declarat că a fost intrigat de acest accident. «Niciodată nu am văzut așa ceva. Un avion care a dispărut pur și simplu, fără nici o comunicare sau contact vizual. În momentul în care pilotul a fost ejectat din aparat trebuia să intre în funcțiune un semnal radio pentru a localiza echipajul în vederea salvării lui, iar acest semnal nu a fost transmis». Cercetările continuă pentru a se încerca găsirea pilotului aparatului, lt. Michael Matson, 24 de ani".

Deși, din cauza faimei din ce în ce mai proaste pe care și-o cîștiga fatalul Triunghi al Bermudelor, traficul maritim în această zonă devine de la an la an mai redus, numărul tristelor evenimente de aici nu descrește. Astfel, conform statisticilor aceleiași societăți de asigurări Lloyd, numai autoritățile maritime americane înregistrează „dispariția a nu mai puțin de 600 nave de diverse tipuri și dimensiuni, între 1971 și 1982".

Separat, autoritățile portuare din Miami, Florida, SUA, au înregistrat „dispariția în condiții insolite, a 200 de iahturi cu echipaje cu tot", numai în anul 1981 !

Accidentele navale și aeriene continuă în ritm susținut... De la an la an crește numărul vaselor și avioanelor care dispar datorită uraganelor, ciocnirilor, incendiilor, actelor teroriste sau chiar... pirateriei moderne. Un bun procent al acestora îl constituie disparițiile — așanumitele „alte accidente" — cărora nu li s-au putut găsi niciodată cauzele sau explicații cît de cît acceptabile.

Această fantastică succesiune de întîmplări neobișnuite, nu formează — așa cum am mai afirmat-o — decît o succintă trecere în revistă a celor ce se petrec în Triunghiul Bermudelor. Aceste evenimente misterioase și inexplicabile depășesc nu numai puterea noastră de înțelegere, ci chiar posibilitățile de investigare ale științei și tehnologiei contemporane. Așa cum s-a observat, lista parcursă nu cuprinde numai evenimente petrecute în zona fatalului Triunghi. Într-adevăr, se pare că aceasta nu este singura zonă de pe glob unde dispar nave și avioane în chip inexplicabil.

Cercetătorii care s-au ocupat de astfel de evenimente, au observat de mai mult timp existența unei zone oceanice misterioase situată la sud-est de Japonia, între această țară și insulele Bonin, mai precis între Iwo Jima și Marcus Island, sector renumit prin pericolele sale pentru vapoare și avioane. Presupunîndu-se că navele au dispărut ca urmare a unor suite de erupții vulcanice submarine, sau furii subite ale mareelor, această zonă, numită frecvent *„Marea Diavolului"*, constituie obiectul unei reputații cel puțin tot atît de sinistre ca și aceea a Triunghiului Bermudelor, deoarece autoritățile japoneze au declarat-o zonă periculoasă și interzisă. Această decizie a fost luată în urma unei anchete a unităților de suprafață japoneze în 1955. În acel an a fost trimisă o navă, „Kaiyo Maru 5", pe care se îmbarcaseră mai mulți oameni de știință, care aveau ca scop tocmai elucidarea misterului legat de numeroasele dispariții din Marea Diavolului. Atît nava, cît și cei îmbarcați pe ea, au dispărut tot atît de subit și de misterios, nelăsînd în urma lor nici cea mai mică urmă.

De Marea Diavolului se temeau încă din vechime și pescarii ei credeau că era locuită de monștri și demoni care puneau stăpînire pe corăbiile și vapoarele ale căror echipaje nu erau la post. Avioane și vapoare au dispărut în acest sector mai mulți ani la rînd, și în timpul anilor de pace, 1950—1954, s-au volatilizat nu mai puțin de nouă vapoare moderne, cu echipaje ce totalizau cîteva sute de oameni.

Împrejurările caracteristice care determină aceste dispariții, amintesc evenimentele petrecute în Triunghiul Bermudelor : operații de căutare intensive pe mare și în aer, lipsa — de cele mai multe ori — a epavelor sau sfărîmăturilor lor, a petelor de ulei, a cadavrelor oamenilor din echipaje sau a pasagerilor...

Triunghiul Bermudelor și Marea Diavolului mai au un curios punct comun : așezarea lor geografică. Aproape de extremitatea sa vestică, Triunghiul înglobează longitudinea 80° vest, meridian în care nordul real și cel magnetic se confundă și unde orice calcul de deviație este de prisos. Același meridian își schimbă denumirea cînd trece peste poli, pentru a deveni meridianul 150° est. Acesta, venind de la Polul Nord, coboară spre sud, trece

pe la est de Japonia și traversează partea mediană a Mării Diavolului. În acest punct central, acul magnetic se îndreaptă și el spre nordul geografic, care se confundă cu nordul magnetic, la fel ca la limita vestică a Triunghiului Bermudelor de pe antemeridian.

Un studiu mai aprofundat al Triunghiului Bermudelor și al altor sectoare suspecte, a fost întreprins de Ivan Sanderson și expus în articolul său „Cele 12 cimitire ale Diavolului străbat lumea", scris pentru magazinul ilustrat „Saga". Localizînd pe hartă dispariția vaselor și avioanelor din întreaga lume, Sanderson și colaboratorii săi și-au dat seama că majoritatea din aceste pierderi se produc în *șase zone*, a căror formă este mai mult sau mai puțin asemănătoare unor romburi și printr-o curioasă coincidență, se situează toate la latitudini cuprinse între 30° și 40°, la nord și la sud de Ecuator, înglobînd, evident, chiar Triunghiul Bermudelor și Marea Diavolului.

Aprofundîndu-și teoria, Ivan Sanderson stabilește o rețea de *12 anomalii*, la un interval de 72° în jurul globului, centrate mai precis la 36° nord și sud : cinci zone pentru emisfera nordică, cinci pentru cea sudică și două pentru cei doi poli. Toate aceste zone ar avea formă mai mult de romb decît de triunghi. Motivul pentru care Triunghiul Bermudelor constituie cea mai celebră din aceste anomalii, s-ar datora, după părerea lui, așezării sale într-o zonă mai frecventată. Celelalte 11 sectoare în discuție, prezintă tot atît de multe anomalii evidente de magnetism sau deviere spațiu-timp. Cercetări ulterioare aveau să confirme justețea acestei descoperiri.

Printre altele, e bine să amintim aici și de existența deasupra regiunii de vest a Columbiei a unei zone numită „cimitirul avioanelor". Din cauze neelucidate încă, numai în perioada anilor 1969—1974, s-au prăbușit aici 12 avioane !

O altă zonă cu mari semne de întrebare pare a fi așanumita „Rută a morții", aflată în spațiul aerian ecuatorian, între orașele Quito (capitala țării) și Cuença (cca. 150.000 locuitori), distanța dintre ele fiind de aproape 500 km. Între 1976 și 1984 dispar pe această rută șase avioane mari, cu un număr de cca. 300 de pasageri la bord. Ecuadorienii au constatat cu stupoare că nu pot găsi explicații rezonabile nici unuia dintre aceste incidente stranii.

Iar în Marea Marmara, specialiștii din Turcia au descoperit un puternic cîmp magnetic „asemănător celui din cunoscutul Triunghi al Bermudelor". Se pare că s-a găsit astfel *una* din explicațiile posibile pentru numeroasele accidente navale și aeriene petrecute în această zonă de-a lungul anilor.

Majoritatea acestor zone active se situează la est de marile mase continentale, ale căror curente oceanice calde, îndreptîndu-se spre nord, se lovesc de curenții reci, mergînd spre sud. Aceste zone, locul de întîlnire al curenților amintiți, constituie, de asemenea, puncte importante, unde mișcarea de translație a curenților oceanici de suprafață se face într-un sens și al curenților de adîncime în alt sens. Marii curenți ai mareelor de sub fîșia de apă de la suprafață, desfășurîndu-se tangent și influiențați de diferența de temperatură, dau naștere la vîrtejuri magnetice, care afectează comunicațiile radiofonice, magnetismul, poate chiar și gravitația și eventual, în unele condiții, pot fi originea dispariției vapoarelor și avioanelor, care navigînd sau zburînd, au pătruns într-un punct diferit al spațiului și timpului. Un efect secundar, relativ la comportamentul ciudat observat în aceste zone, este subliniat de către Sanderson cînd remarca *„uimitoarele devansări ale orarului"* zborurilor fixate cu grijă, cînd avioanele soseso la destinație cu un asemenea avans, încît singura explicație credibilă ar fi un vînt care suflă din spate, de exemplu, cu viteza de 500 de noduri pe oră. Asemenea incidente pot fi rezultatul forței vîntului, dar se pare că ele se produc mai frecvent în limita Triunghiului Bermudelor și a altor zone cu vîrtejuri, ca și cum avioanele în discuție s-ar fi lovit de deviații, sau ar fi fost împinse fără dificultate printr-o *spărtură din cer*, costînd viața atîtor călători.

Luînd în considerație faptul că electromagnetismul acționează asupra planetei noastre, Ivan Sanderson pune următoarea întrebare : Triunghiul Bermudelor și celelalte sectoare în cauză nu constituie oare *„niște mașini enorme, generatoare de multe anomalii... și care ar putea să creeze vîrtejuri în interiorul sau exteriorul unui alt spațiu-timp ?"*.

Dr. Manson Valentine, zoolog, arheolog și oceanograf, a studiat mai multe decenii evenimentele neobișnuite din Triunghiul Bermudelor, chiar în interiorul acestei zone : Miami, Bahamas și celelalte insule. Ca cercetător, el prezintă o excelentă sursă de informații pentru cei care se interesează de evenimentele deja petrecute, sau care se produc în prezent. O mare parte din informațiile de care dispune el — în special cele ce se referă la ultimele conversații cu dr. Jessup — sînt de-a dreptul stupefiante. Puțin înainte de a muri, Jessup (a se revedea „Philadelphia Experiment", de care ne-am ocupat în paginile anterioare) credea că a descoperit baza științifică a dispariților, susceptibile de a fi explicate prin teoria „cîmpului unitar" a lui Einstein, care înglobează cîmpul gravitațional și cel electromagnetic și teoria spațiului-timpului.

Ipotezele privind deviațiile antigravitaționale au fost emise presupunînd existența zonelor unde legile gravitației și atracției magnetice normale, nu mai sînt valabile. Ralph Barker, autorul cărții „Marile mistere ale aerului", remarca faptul că ultimele progrese din domeniul fizicii, tind să pună în evidență existența particulelor de materie antigravitațională. El susține prezența materiei antigravitaționale, de natură absolut contrară celei care este cunoscută pe planeta noastră... cu un caracter extraordinar de exploziv cînd ea se apropie de materia pe care o cunoaștem noi... „ascunsă în zone localizate pe pămînt". El emite ipoteza potrivit căreia această materie a venit poate din spațiu și s-a infiltrat în scoarța terestră, uneori sub pămînt, dar de cele mai multe ori sub mări și oceane. Această teorie oferă o explicație posibilă a deviațiilor electromagnetice într-o zonă dată, dar ea n-ar putea să explice numeroasele pierderi de vapoare și avioane.

De fapt, numărul teoriilor și ipotezelor care s-au emis pe marginea atîtor dispariții, este imens. Diferite explicații, adesea oferite de imaginații înfierbîntate, au fost elaborate în speranța elucidării dispariților continui. S-au evocat maree neașteptate cauzate de cutremure ; enorme valuri oceanice iscate brusc ; bulgări de foc ce veneau în contact cu avioanele și le făceau să explodeze ; atacuri ale monștrilor marini ; un fel de „gaură în cer" ; o deviație spațiu-timp care duce la o altă dimensiune ; dereglări electromagnetice sau gravitaționale ; s-a dat vina și

pe apariția infrasunetelor care preced marile uragane ; s-a emis părerea intervenției farfuriilor zburătoare sau a submarinelor avînd la bord entități reînviate din vechile civilizații, venite dintr-o altă dimensiune sau din viitor, spre a-i „cuceri" pe oameni ; existența unei „grădini zoologice spațiale" etc., etc.

Dar, după cum era și firesc, nici una dintre aceste ipoteze nu a găsit sprijinul așa-numitei „științe ortodoxe". Aceasta, deși problema a fost dezbătută și în fața Organizației Națiunilor Unite, într-una dintre ședințele sale plenare. Erio Gairy, Președintele Consiliului de Miniștri al statului insular Grenada, din Marea Caraibilor, a cerut formarea unei autorități ONU pentru rezolvarea enigmei cu privire la triunghiul misterios al Bermudelor, instituție necesară „pentru ca oamenii să nu mai fie în continuare sclavii unor împrejurări care se află în afara controlului lor".

Bineînțeles, nu se putea ca această zonă care face atîtea victime omenești și aduce imense pagube materiale, să nu intre în obiectivul unor cercetări științifice serioase. Astfel, la sfîrșitul anului 1973, presa din întreaga lume anunța una dintre cele mai interesante descoperiri făcute în urma primelor două misiuni „Skylab". Studiindu-se fotografiile luate din cosmos asupra Gulf-Stream-ului, în lungul peninsulei Yukatan, a fost observată o curioasă relație ocean-atmosferă, de neconceput pînă în acel moment pentru știință. În apele calde ale cunoscutului curent, au fost detectate zone largi de apă rece. Se pare că acesta ar fi motivul unor fapte curioase ca evoluția oarecum dezordonată a uraganelor, schimbările clare de culoare a apelor oceanice, sau apariția unor materii organice neobișnuite în acele zone.

Mai tîrziu, la sfîrșitul anului 1976, o echipă de oameni de știință italieni pregătește o expediție de investigare a misteriosului Triunghi al Bermudelor. Nu s-a mai auzit nimic despre această expediție. Va fi avut oare loc ? Sau a dispărut și ea, devenind victima fatalului Triunghi ?

În vara anului 1977, nava științifică sovietică „Acad. Kurciatov" (deplasament 7.000 tone, 26 laboratoare științifice, un centru de calcul) părăsește portul Kaliningrad îndreptîndu-se spre zona insulelor Bermude. Ea participă la un vast program științific sovieto-american numit „Po-

lymode" (format din mai multe nave americane și sovietice), care-și propune, timp de un an, să studieze fenomenele oceanice, curenții, vîrtejurile, magnetismul, meteorologia, geochimia, precum și explorarea interacțiunilor pămînt-atmosferă în zona respectivă. Vladimir Kort, șeful laboratorului Institutului de Oceanologie al Academiei de Științe a C.S.I. și conducătorul părții ruse a experimentului „Polymode", a fost întrebat, în cadrul unui interviu, dacă experiențele respective vor putea dezvălui taina dispariților navelor în Triunghiul Bermudelor. Acesta a răspuns textual „Dispariția misterioasă a unor nave în această zonă a oceanului poate fi parțial explicată prin uragane puternice. Asemenea uragane, cuprinzînd suprafețe de 200—300 kmp, modifică direcțiile curenților submarini față de felul cum sînt ei trecuți în hărțile de navigație. Într-o asemenea situație, nava își poate pierde direcția, i se poate distruge cîrma și se scufundă. Acest lucru se putea produce mai frecvent în urmă cu 15—20 de ani, cînd nu existau încă aparate moderne de radiolocație". Ce comentariu s-ar putea face pe marginea acestei geniale declarații ? Aceștia sînt „oamenii de știință" ai zilelor noastre...

Încă o curiozitate în toamna anului 1977, este descoperită în dreptul Arhipelagului Bahamas o „pungă de apă străină" După analizele efectuate la data respectivă, oceanografii ajung la concluzia că este vorba, nici mai mult nici mai puțin, de apă din... Marea Mediterană ! Nu s-a dat nici un fel de explicație logică pentru acest fapt straniu care sfidează orice logică...

Halucinantă aglomerare de date și fapte... Dacă statisticile nu ne-ar convinge că lucrurile se întîmplă într-adevăr așa, ne-am putea crede stăpîniți de coșmaruri abracadabrante Se întîmplă ceva acolo, în Triunghiul Bermudelor — și nu numai — care scapă cu totul puterii noastre actuale de înțelegere. Homo sapiens se dovedește, deocamdată, cu totul incapabil să găsească o explicație de bun simț suitei continui de fapte și evenimente al căror sens se străduiește să-l pătrundă zadarnic.

Viitorul va găsi, fără doar și poate, răspunsuri rezonabile pentru tot ceea ce noi încă mai considerăm astăzi „mister, taină, enigmă". Va trebui însă să ne lepădăm de

ignoranță, care nu a fost niciodată un argument și de a-cea dăunătoare „politică a struțului" care ne îndeamnă — printre altele — să ne considerăm atotștiutori și să afirmăm că nu mai avem nimic de învățat de la „mama natură", ai cărui fii sîntem, în defininiv, cu toții.

Încheind „Pămînt al oamenilor", Antoine de Saint-Exupèry, unul dintre marii dispăruți despre care s-a amintit și în paginile anterioare, afirma : „Singur Spiritul, dacă suflă peste humă, singur el este în stare să creeze Omul".

Este oare civilizația umană actuală un fel de „humă" pe care suflul Spiritului nu a atins-o încă îndeajuns ?

Cercetătorii care s-au ocupat și se ocupă de studiul fenomenului OZN în lume, socot că anul 1947 ar fi un fel de „piatră de hotar" de unde începe „istoria modernă" a acestui atît de controversat fenomen contemporan. Să ne reamintim că în vara acelui an, omul de afaceri american Kenneth Arnold observă în apropierea Mt. Rainier, statul Washington, zborul silențios a nouă obiecte strălucitoare pe care le botează „farfurii zburătoare" Faptul că acest eveniment este socotit un punct de referință, ar putea fi puțin cam pretențios sau chiar impropriu. Oricum ar fi însă, acest an 1947 debutează cu o foarte lungă și bogată serie de observații făcute pe teritoriul Statelor Unite ale Americii.

Și totuși, ne vom reîncepe periplul prin sălile Muzeului Observațiilor Ciudate cu două semnalări venite din Europa acelei primăveri.

Astfel, în ziua de 7 mai 1947, o mare parte a teritoriului iugoslav este survolat de un obiect în formă de disc Ceva mai tîrziu, la 22 mai, grupuri întregi de „farfurii zburătoare" survolează Danemarca la mică altitudine emițînd un sunet melodios, „ce imita un zumzet de albine" au un zgomot de aspirator"

Să revenim în America aceluiași an, a cărui vară a cunoscut o neobișnuită abundență a rapoartelor de observații insolite.

Astfel, la numai patru zile după Kenneth Arnold văzuse primele „farfurii zburătoare", un pilot de vîr

toare, aflat la bordul unui aparat F-51, a văzut la rîndu-i o formaţie de 5 sau 6 obiecte circulare în apropierea aripei drepte a avionului. În aceeaşi seară, mai mulţi aviatori de la baza aeriană Maxwell, Montgomery, Alabama, au observat o lumină strălucitoare care a traversat în zig-zag cerul, cu o viteză neobişnuită şi a dispărut spre sud, după un viraj de 90°. Poligonul de încercare de la White Sand din New Mexico a fost originea unei comunicări privind o lumină pulsatorie care a trecut de la un orizont la altul în 30 de secunde! Rapoarte privind apariţia OZN-urilor cunoşteau în acea perioadă o abundenţă fără precedent.

Unul dintre primele accidente cunoscute, privind avarierea întîmplătoare a unui OZN, a avut loc pe data de 2 iulie 1947, în apropierea oraşului Raswell, New Mexico.

La 4 iulie, ziua naţională a SUA, căpitanul E. Smith, de la United Airlines, obsearvă un grup de nouă aparate zburătoare ciudate, la numai opt minute după decolarea sa din Boise, Idaho. Smith şi copilotul său, Ralph Stevens, au văzut discurile într-o lumină slabă (contra luminii) înainte de apusul soarelui şi iniţial le-au considerat nişte avioane. De remarcat în trecere că erau „bine conturate". Bulele de foc, iluziile optice şi refracţiile de lumină nu produc niciodată contururi întunecate pe fondul unui apus de soare sau chiar pe cerul senin. Alte patru obiecte asemănătoare au venit să se alăture grupului, permiţînd piloţilor şi stewardeselor să le observe pe îndelete. „Erau plate şi circulare — afirmau ei după aceea — şi mai mari decît un avion obişnuit" În aceeaşi zi, în apropiere de Portland, Oregon, se realiza una din primele fotografii asupra unui OZN. Fiind publicată, a stîrnit mare senzaţie. Deşi această fotografie avea să fie identificată oficial, cîteva luni mai tîrziu, ca aparţinînd unui simplu şi banal balon meteorologic, era deja prea tîrziu mecanismul publicităţii intrase în acţiune.

Incidentul următor are loc trei zile mai tîrziu, la 7 iulie 1947, orele 16:00, la Phoenix, Arizona. Un observator a văzut un obiect cenuşiu de formă eliptică plată, măsurînd circa 6-11 m, care zbura cu 400-600 mile pe oră, coborînd în spirală de la 1500 la 600 m altitudine şi care a intrat apoi într o aglomerare de nori. Ob-

servatorul a alergat spre un garaj apropiat de unde a obținut un aparat fotografic de tip „Kodak Brownie 120", făcînd apoi un negativ și o copie. Pe negativ se vede un obiect mic, aparent plat, rotunjit la unul din capete și ascuțit la celălalt. Obiectul pare a avea o gaură în centru. Imaginea este în puternic contrast cu fundalul de nori. După copie, obiectul pare să fie negru, cu contururi precise. Patru experți fotografi au căzut de acord că imaginea nu este trucată, fără să cadă însă de acord în privința posibilității de a fotografia o asemenea apariție în condițiile descrise. Considerînd că obiectul era cenușiu, așa cum a fost descris, și la o distanță de 600 de metri, pare greu de crezut că ar fi apărut negru pe copie. Într-o corespondență ulterioară, martorul acestui incident, observatorul, se recomandă ca fotograf profesionist. Cu toate acestea, negativul era lucrat neîngrijit, developat incorect și zgîriat, iar după șase luni s-a decolorat considerabil !!! Revista SF „Povestiri Extraordinare" a publicat în 1951 o scrisoare a acestui observator în care el afirma că a fost interogat de doi agenți federali, că le-a dat fotografiile „discurilor zburătoare" și că acestea nu i-au mai fost returnate, întrebîndu-se cum ar putea intenta proces. Există și alte aspecte bizare ale acestui caz. Reputația observatorului și legăturile sale de afaceri au fost puse sub observație, dar rezultatele nu au fost niciodată cunoscute. Un specialist, Dr Irving Langmuir, studiind fotografiile și aflînd că înainte de incident fusese furtună cu trăznete, a declarat că acestea — fotografiile — n-au nici o valoare, fiind niște falsuri !

La 10 iulie 1947, ora 16:47, unul dintre cei mai mari astronomi din Statele Unite, mergea cu mașina de la Clovis la Clines Corner, New Mexico, în compania soției și a fiicelor sale (Din considerente profesionale, el a cerut revistei ilustrate „Life" să nu i se dezvăluie identitatea). Era un timp frumos, cu soare strălucitor, dar toată partea de apus a cerului era înnourată. Deodată, cum mașina se îndrepta către regiunea înnourată, cei patru pasageri au zărit „un ciudat obiect strălucitor aproape imobil" printre nori În mod automat, astronomul se apucă să calculeze cu ce avea la îndemînă un creion cu care măsura distanța dintre ochii săi și parbrizul mașinii, mărimea aparentă a obiectului etc. So-

ţia şi cele două fiice au făcut la fel, calculind la rîndul lor. „Obiectul — spune savantul — era clar conturat şi prezenta forma unei elipse, avînd un aspect mai mult sau mai puţin solid decît norii înconjurători. Culoarea acestui obiect luminos era mai puţin albă decît aceea a lui Jupiter pe timp înnourat, dar nu era nici argintie, nici platinată... Obiectul tremura vizibil... Aceste tremurături permiteau să se vadă clar că era vorba de un obiect rigid, dacă nu chiar solid". După 30 de secunde, elipsoidul trecu încet înapoia unui nor şi martorii au crezut că l-au pierdut. Dar după aproximativ 5 secunde el reapăru. „Această ascensiune neaşteptată, mă determina să cred că aveam în faţa ochilor noştri o maşinărie zburătoare de un tip necunoscut". După reapariţia sa, obiectul trecu uşor de la sud la nord, prin faţa norilor. „Pe acest fond de nori întunecaţi, obiectul dădea o foarte puternică impresie de auto-luminozitate". După două sau trei minute, el dispăru definitiv în spatele norilor. Astronomul se face responsabil de observaţiile sale şi de calculele sale aproximative. El a determinat că obiectul nu era la mai puţin de 30 km, nici la mai mult de 50 de punctul său de observaţie, că era eliptic şi rigid, că avea în jur de 55 m în lungime şi 20 m grosime dacă s-ar fi aflat la distanţă minimă, sau 80/30 m dacă era la distanţă maximă, că viteza sa orizontală era între 150 şi 200 km/h. El observă, de asemenea, că obiectul se deplasa cu oscilaţii, silenţios şi nu lăsa nici o dîră de vapori sau altceva. Soţia şi fiicele au confirmat observaţiile sale. Aspectul şi comportarea obiectului nu corespunde nici unui fenomen optic sau ceresc cunoscut. Nici un avion, nici o rachetă, nici un proiectil teleghidat, nu puteau să efectueze, la acea epocă, o ascensiune atît de rapidă fără a lăsa o trenă de vapori sau fum.

Să facem acum o scurtă deplasare pe continentul sud-american unde, în noaptea de 23 iulie 1947, doi paznici de lîngă Bauru, Brazilia, au fost teribil de îngroziţi de apariţia unui obiect coborît din cer, cu diametrul de aproximativ 45 m. Unul dintre paznici a rupt-o la fugă, iar celălalt a fost acostat de trei creaturi înalte de peste doi metri, cu ochi mari şi rotunzi, fără păr pe cap şi purtînd costume de scafandru transparente. Creaturile au încercat prin semne să-l îmbie pe martor ca să urce

în nava lor. Acesta însă s-a opus, refugiindu-se într-un boschet. Ignorîndu-l în continuare, cei trei au mai rămas cca. o jumătate de oră, aparent jucîndu-se, după care s-au îmbarcat în discul lor şi şi-au luat zborul în înaltul cerului.

Şi acum, o ultimă semnalare din acel an, care ne parvine din Europa, de la graniţa dintre Italia şi Iugoslavia. Pictorul italian R.D. Johannis pleacă de unul singur din satul Raveo de lîngă Villa Santino îndreptîndu-se spre munţii Carnie. Urcînd pe cursul torentului Chiarro, el avu surpriza să descopere în mijlocul unei aglomerări de stînci, un obiect lenticular cu un diametru de 10-12 m şi cu o culoare de un roşu aprins. Hotărît să se apropie de acest obiect neobişnuit, el aruncă în jurul lui o privire, pentru a vedea dacă din întîmplare nu se află cineva care să-l ajute. În acel moment, el observă două mici personaje pe care le luă drept doi copii. Apoi descoperi că aceşti „băieţandri" erau în realitate doi pitici „cum n-am mai văzut niciodată şi nu mi-aş fi imaginat" şi se opri împietrit. Neavînd mai mult de 90 cm înălţime, „ei" înaintau încet cu paşi mărunţi, cu mîinile lipite de corp şi au ajuns la cîţiva paşi de Johannis, care astfel i-a putut examina în voie. Capul lor era mai mare decît un cap de om şi le dădea un aspect caricatural, dar expresia „feţei" lor îndepărta orice dorinţă de ironie a martorului. Aparent nu aveau păr, nici gene şi nici sprîncene. Figura lor avea o nuanţă de un verde-pămîntiu, care îi aminteşte martorului de culoarea lutului pentru modelat. Nasul lor era drept şi lung, cu un desen geometric. Gura, o simplă tăietură alungită, se deschidea şi se închidea periodic, ca aceea a unui peşte. Ochii lor enormi, ieşiţi în afară şi rotunzi, au culoarea galben-verzuie şi sînt înconjuraţi la bază de un fel de „pleoape" sub formă de inele sau cercuri, ce te duceau cu gîndul la ramele de ochelari. Mîinile lor verzi cu opt degete, se compuneau din patru perechi de degete opuse. Erau mai degrabă labe sau gheare, decît mîini. Pieptul lor vibra ca cel al unui cîine gîfîind după o cursă lungă. Un anume gest al lui Johannis a fost probabil interpretat ca o ameninţare, deoarece una din cele două creaturi şi-a dus rapid mîna la centură şi din centrul acesteia ţîşni ceva ca un fel de rază sau un „discret sul de fire". Johannis are impresia că lovitura

primită se aseamănă cu aceea a unei descărcări electrice şi că pioletul i-a fost smuls din mînă de o forţă invizibilă. Se pomeni trîntit la pămînt, fără vlagă, incapabil de a se ridica. Cu preţul unor mari eforturi reuşi să se întoarcă pe o parte şi să se aşeze sprijinindu-se de sol cu ajutorul mîinilor. Observă cum cele două fiinţe se apropie calme de discul lor şi se urcă în el. Discul se ridică puţin de la sol, stătu cîteva clipe nemişcat, „ca un gong suspendat de un fir", apoi înclinîndu-se uşor dispăru în viteză. Mai tîrziu, Johannis a făcut o serie de desene reprezentînd straniile fiinţe observate şi s-a întrebat dacă nu cumva acestea nu erau nişte roboţi-umanoizi.

Anul 1948 debutează printr-o tragedie aviatică, una dintre primele legate de OZN-uri. În ziua de 7 ianuarie, la ora 13:15, mai mulţi cetăţeni au anunţat poliţia în legătură cu apariţia unui obiect zburător în formă de disc enorm cu un diametru de 70-90 m, în apropiere de Louisville, Kentucky, SUA. Obiectul a fost văzut de mai multe persoane, printre care şi comandantul bazei aeriene Godman, din apropiere de Louisville. La ora 13:19, un grup de patru aparate F-15 au aterizat şi imediat după aceasta, comandantul grupului, căpitanul Thomas Mantell a primit misiunea de a decola şi de a studia din imediată apropiere OZN-ul. De la baza aeriană au decolat trei avioane de vînătoare care s-au lansat în urmărirea OZN-ului, fiind conduse de la sol de turnul de control al bazei. După trei minute şi jumătate, cpt. Mantell a comunicat că vede OZN-ul în faţa lui la o altitudine de peste 6.700 m şi că porneşte în urmărirea lui Conform declaraţiei unuia dintre operatorii radar de la sol, Mantell ar fi transmis că simte anumite efecte termice neobişnuite în timp ce se apropia de obiect. Nici unul dintre avioane nu avea instalaţie de alimentare cu oxigen pentru pilot, motiv pentru care, după toate aparenţele, celelalte două aparate au renunţat la urmărire, reîntorcîndu-se la bază. S-a întrerupt şi legătura radio cu cpt. Mantell şi toate încercările de reluare a acesteia au fost zadarnice. La ora 16:00 s-a anunţat oficial că avionul s-a prăbuşit şi că Mantell este mort. Evident, nu au lipsit explicaţiile oficiale care, a-

proape ca întotdeauna, frizează absurdul şi ridicolul. S-a afirmat, la început că Mantell a pornit în urmărirea... planetei Venus !?! Apoi, că el ar fi urmărit un balon-sondă de tip Skyhook, pe care Forţele Navale le lansau în secret în anul 1948.

Accidente de acest fel au fost foarte numeroase în lungul anilor. Să facem un salt peste timp şi să reamintim aici un eveniment aproape asemănător petrecut în altă parte a lumii la începutul lunii februarie a anului 1991. Deasupra Insulelor Kurile din Extremul Orient sovietic a apărut un OZN, identificat ca atare de santinele şi de piloţii de serviciu de la apărarea antiaeriană a aviaţiei maritime a flotei sovietice din Oceanul Pacific. (Kurile sînt o salbă de insule ce leagă sudul Peninsulei Kamceatka de Insula Hokkaido din nordul Japoniei şi despart Marea Ohotsk de Oceanul Pacific). În urma localizării pe radar a ciudatului obiect aerian, un avion de vînătoare şi bombardament a decolat în întîmpinarea lui. După ce a parcurs cîteva zeci de km, avionul a dispărut brusc de pe ecranele radarelor. Nu s-au mai primit nici un fel de informaţii din partea pilotului şi nici nu s-a mai aflat nimic despre soarta lui sau a avionului. Un ofiţer superior de la Statul Major al flotei din Pacific a făcut următoarea declaraţie presei ruse : „Nu este primul caz cînd un avion dispare fără urmă în încercarea de a se apropia de OZN-uri. Sînt cunoscute cazuri cînd avioane cu reacţie americane au deschis focul asupra OZN-urilor, însă de fiecare dată rachetele deveneau pe neaşteptate «neascultătoare» şi ocoleau ţinta".

Să ne reîntoarcem însă la anul 1948. În vara acelui an, la 16 iunie, pilotul rus Arkadii Apraksin, întîlneşte un OZN deasupra Mării Caspice la o altitudine de 10.000 m. În urma acestei întîlniri, motoarele şi aparatele de bord au încetat să mai funcţioneze, iar pilotul a fost nevoit să aterizeze forţat. În urma celor relatate mai înainte, am putea spune că Apraksin a fost mai norocos ?!

Printr-o întîmplare tot atît de stranie au trecut şi alţi doi piloţi americani, Chiles şi Whitted, de la Eastern Airlines, la începutul lui iulie 1948, în timpul unui zbor în regiunea Montgomery, Alabama. Un imens „submarin aerian", de trei ori mai mare decît un B-29, s-a

apropiat și a făcut înconjurul avionului lor. Avea forma unei torpile și strălucea învăluit într-o ciudată lumină albastru închis. Avea un rînd dublu de ferestre mici, sau de țevi pe partea de unde țîșnea o lumină albă, ireală. După ce i-a „examinat" un moment, obiectul degajă dintr-o dată un nor de flăcări lung de vreo 15 m, își ridică botul și se înălță cu o viteză de peste 1500 km/h, suflul său puternic făcînd să danseze vajnicul DC-3 ca un mănunchi de paie. Bineînțeles că oficialitățile nu au pierdut prilejul să afirme că în cazul acesta a fost vorba neîndoielnic de un „meteorit".

Tot în vara lui 1948, un alt aviator rus trece printr-o experiență uluitoare, în timp ce executa un zbor de antrenament deasupra Mării Bering. Pilotul P. Gurenkov avea să descrie evenimentul astfel „Deodată, din lateral apăru un corp în formă de țigaretă. Era de cel puțin 500 m lungime, confecționat dintr-un material atît de lucios și de strălucitor, încît abia te puteai uita la el. Un timp, aerul a fost liniștit, dar brusc izbucni un vîrtej atît de puternic, încît cu mare efort am reușit să-mi stăpînesc aparatul. Apoi am văzut culisînd două uși gigantice, de felul unor ecluze, și am simțit cum eram atras, cu avion cu tot, în direcția OZN-ului. Mi s-a părut că observ «figuri» ce se mișcau în lumina strălucitoare și că acestea mă priveau insistent. Am încercat zadarnic să scap, dar giganticul aspirator mă absorbea din ce în ce mai puternic. Brusc, nava cosmică, de rău augur pentru mine, scoase un șuierat asurzitor. Imediat după aceasta, ușile enorme ale OZN-ului se închiseră și acesta dispăru, lăsîndu-mi avionul din gheare le sale" Gurenkov a tăcut pînă în 1990, cînd s-a hotărît să-și facă publică teribila-i pățanie. El s-a temut de ridicol, dar mai ales, s-a temut ca întîmplarea aceasta să nu-i dăuneze carierei militare și dorinței lui de a deveni pilot la aviația civilă.

Este foarte adevărat că atunci cînd Gurenkov s-a hotărît să vorbească, mass-media internațională fremăta din nou de știri senzaționale. Astfel, săptămînalul canadian „Weekly World News" dădea publicității, în vara lui 1990, fotografia foarte clară a unui bombardier american din cel de-al doilea război mondial, avionul aflîndu-se... într-un crater lunar! Fotografia fusese ob-

ţinută încă din 1988, cu ajutorul unui satelit artificial rusesc.

Confirmînd existenţa mai multor fotografii (!) cu avionul de pe Lună, omul de ştiinţă rus S. Makeev, a afirmat la rîndu-i „Într-adevăr, avem fotografii ce fixează un bombardier american din timpul celui de-al doilea război mondial, într-un crater de pe Lună. În răstimpul celor doi ani (între 1988 şi 1990 — n.n.), am încercat să ne explicăm în vreun fel acest fapt. Păţania pilotului Gurenkov, însă, pare a fi destul de veridică, pare a fi de crezut. Ea nu face decît să întărească versiunea acelor oameni de ştiinţă din grupul nostru de cercetare, care cred că tocmai extratereştrii sînt aceia care au răpit avionul şi l-au depus pe Lună, părăsindu-l apoi dintr-un motiv sau altul"

Ce am mai putea spune oare în faţa unor astfel de ştiri ieşite cu totul din comun? Ar mai putea părea chiar atît de nelalocul ei informaţia conform căreia într-un bloc de gheaţă aflat pe o orbită circumterestră s-ar găsi încastrat un avion din celebrul „Zbor 19"?

Aşadar, 1948 este anul întîmplărilor ciudate prin care au trecut piloţii celor două mari superputeri, Statele Unite şi fosta Uniune Sovietică, ce intraseră deja în confruntarea războiului rece. Ne vom încheia periplul, cu o semnalare asemănătoare venită de la finele acestui an.

La 1 octombrie 1948, ora 21:00, locotenentul George F. Gorman de la North Dakota National Guard se apropia de Fargo, North Dakota, într-un avion F-51. Tocmai se pregătea să înceapă aterizarea cînd a fost brusc depăşit prin dreapta de „ceva" care putea fi luat drept luminile din coada altui avion. Dar turnul de control l-a asigurat că nu putea fi vorba în nici un caz de un „alt avion". Urmărind lumina, a ajuns cam la 1000 de metri de ea. Aceasta deveni dintr-o dată mai puternică şi se depărtă cu repeziciune, urmărită de F-51. După o urmărire complicată în care Gorman a trebuit, la un moment dat, să intre în picaj pentru a evita o coliziune, „lumina" a început să urce şi a dispărut în înaltul cerului... Cum era de aşteptat, au apărut şi explicaţiile oficiale: la 24 ianuarie 1949, Serviciul Meteorologic al Aviaţiei a pretins că Gorman urmărise un... balon iluminat! Într adevăr, Serviciul Meteorologic lansa-

se în acea perioadă un balon meteo, dar acesta fusese urmărit prin teodolit şi s-a constatat că zburase în cu totul altă direcţie decît cea în care Gorman întîlnise OZN-ul.

Anul 1949. În timpul nopţii de 17 februarie cetăţeanul francez Alain Bérard vede un obiect mare şi strălucitor, cu o intensitate asemănătoare luminii unui fulger verde, aşezat pe sol, nu departe de ferma sa. (Nu se precizează exact locul întîmplării). Mai apoi, obiectul deveni întunecat. În timp ce se apropia, martorul văzu trei personaje cu picioare scurte şi groase şi aparent fără cap. Îngrozit, trase asupra lor trei focuri cu arma sa de vînătoare pe care o luase cu sine. Imediat după aceasta, obiectul îşi luă zborul vertical.

La 24 aprilie 1949, ora 10:20, un grup de cinci tehnicieni conduşi de J. Gordon Vaeth, inginer aeronautic de la Birourile de Cercetări Navale, se pregătea să lanseze un balon-sondă „Skyhook" în apropiere de Arrey, New Mexico, SUA. A fost lansat mai întîi un mic balon, pentru a se determina condiţiile atmosferice. Charles B. Moore, aerolog la societatea General Mills (promotoare în cercetarea razelor cosmice) urmărea balonul meteo cu ajutorul unui teodolit. La ora 10:30, Moore se depărtă puţin de teodolit pentru a privi balonul cu ochiul liber. Deodată, el zări un obiect eliptic albicios, în aparenţă mult mai sus decît balonul urmărit şi care se deplasa într-o direcţie opusă. Moore se precipită spre aparatul său şi constată că ciudatul obiect se afla la 45° deasupra orizontului şi 210° azimut. Între timp, obiectul „a căzut" rapid la o înălţime deasupra orizontului de 25° Mai observă că era cam de două ori şi jumătate mai lung decît lat. Brusc, obiectul îşi schimbă direcţia şi dispăru în cîteva secunde. Ceilalţi membri din grup, au confirmat raportul lui Moore. Nu a fost auzit nici un sunet în timpul observaţiei, nu s-a văzut nici o trenă de vapori sau fum. După calculele aproximative ale lui Moore şi ale colegilor săi, obiectul era de aproape 35 m lungime, se găsea la o altitudine de 75.000 m şi zbura cu o viteză de 12 km/sec. S-ar mai putea spu-

ne că nici un fenomen optic sau atmosferic nu corespunde acestor date. Mai mult decît atît, nici o ființă umană n-ar fi putut suporta monstruoasa „Forță G", care se abate asupra aparatului în timpul virajului său brusc și vertical.

Lansările americane de rachete V-2 din 1948 de la poligonul bazei militare White Sands, au fost însoțite de fiecare dată de vizite ale unor OZN-uri. În aceeași zi cu incidentul relatat mai sus, 24 aprilie, oamenii de știință de la White Sands au avut prilejul să urmărească uimiți trecerea unui OZN pe deasupra lor. Evenimentul a fost relatat în amănunțime în numărul din luna martie 1950 al revistei „True", de către căpitanul R.B. McLaughlin, din Marina SUA.

Dr. Clyde Tombaugh a fost unul dintre cei mai vestiți astronomi americani, cel care a descoperit la 18 februarie 1930 planeta Pluton, cea mai îndepărtată de astru din sistemul solar, și cel care ulterior a fost adeseori folosit drept consilier de către guvernul SUA în legătură cu diferite probleme spațiale. În noaptea de 10 august 1949, în jurul orei 22:45, dr Tombaugh se odihnea în curtea interioară a locuinței sale de la Las Cruces, New Mexico Soția și soacra sa erau de față. Deodată, atenția le-a fost atrasă de un obiect întunecat, în formă de țigară de foi, a cărui siluetă se detașa clar pe cerul nocturn. Dr. Tombaugh și familia sa au arătat ulterior că obiectul avea cel puțin un rînd de deschideri, luminate galben, amplasate din cap pînă la spate, cam la jumătate din partea de jos a obiectului, ce semănau cu niște hublouri sau cu niște mici ferestre de formă pătrată.

Într-o scrisoare datată 10 septembrie 1957 și adresată lui Richard Hall, secretar general adjunct la NICAP, dr. Tombaugh afirma următoarele „Dreptunghiurile ilumiñate pe care le-am zărit își menținеau o poziție stabilă unele în raport cu altele, ceea ce confirma impresia că era vorba de un corp solid. Nu cred că fenomenul a constituit vreo reflexie a unui obiect terestru... Am făcut o mulțime de observații (cu telescopul și cu ochiul

liber), din curtea interioară a casei dar nimic de acelaşi fel n-a apărut vreodată, înainte sau după aceasta. După cum am mai spus înainte, am fost atît de surprins de această ciudată apariţie, încît am rămas de-a dreptul înmărmurit. Din această cauză mi-au scăpat unele amănunte pe care le-aş fi putut observa".

În revista „Life", în care dr. Tombaugh a prezentat o descriere a celor întîmplate, astronomul o spune limpede că el şi familia sa au observat un obiect în formă de ţigară de foi cu ferestre dreptunghiulare iluminate, dispuse de-a lungul obiectului. În tot cursul anilor în care a observat cerul, spunea dr. Tombaugh, n-a văzut nimic comparabil cu această navă remarcabilă.

Vălenii de Munte, 1992.

BIBLIOGRAFIE

1. Adam, Jean-Pierre, „Arheologia între adevăr şi impostură", Ed. Meridiane, Bucureşti, 1978.
2. Agheklan, T.A., „Stele, Galaxii, Metagalaxia", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1974.
3. Airinei, Ştefan, „Pămîntul ca planetă", Ed. Albatros, Bucureşti, 1982.
4. Akimuşkin, I., „Incotro? Şi cum?", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1970.
5. Alecsescu, Matei, „Calea lactee", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1963.
6. Alecsescu, Matei, „Soarele, cea mai apropiată stea", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1964.
7. Amusin, I.D., „Manuscrisele de la Marea Moartă", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1965.
8. Andreescu, D.St., „Obiectiv nr. 1 Luna", Ed. Tineretului, Bucureşti, 1964.
9. Andreescu, D.St., „Zborul spre Lună", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1964.
10. Andreescu, D.St., „Incursiune în tehnica spaţială", Ed. Albatros, Bucureşti, 1970.
11. Andreescu, D.St., „Omul în spaţiul cosmic", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1974.
12. Andreescu, D.St., „Enciclopedia zborurilor spaţiale", Ed Militară, Bucureşti, 1980.
13. Andrieş, Mihai Gheorghe, „Din enigmele oceanului planetar", Ed. Albatros, Bucureşti, 1984.
14. Anestin, Victor, „Cometele, eclipsele şi bolizii ce s-au observat în România între 1386 şi 1853", Bucureşti, 1912.
15. Antoniadi, E.M., „L'astronomie égyptienne depuis les temps les plus reculés jusqu'à la fin de l'époque alexandrine", Gauthier-Villars, Paris, 1934.
16. Apostol, Dan, „Deocamdată... enigme", Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1984.
17. Apostol, Dan / Ştefănescu, Sorin, „Zborul 19", Ed. Albatros, Bucureşti, 1985.

18. Apostol, Dan, „Din tainele naturii", Ed. Sport-Turism București. 1987.

19. Apostol, Dan, „Urme de pași în cosmos", Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1989.

20. Apostol, Dan. „Terra — planeta vieții", Ed. Sport-Turism, București, 1990.

21. Asimov, I., „Civilizații extraterestre", Ed. Politică, București, 1983

22. Aujac, Germaine, „Strabon et la science de son temps", Ed. Les Belles Lettres, Paris, 1966.

23. Babeș, A., „Sfinți, mit, legendă, adevăr", Ed. Enciclopedică Română, București, 1972.

24. Barnett, S.A., „Instinct și inteligență", Ed. Științific' București. 1973.

25. Bergier, Jacques, „Les extra-terrestres dans l'Histoire", Éditions J'ai Lu, 1970.

26. Bergier, Jacques, „Le livre de l'inexplicable", Ed. Albin Michel 1972

27. Bergson, H., „L'évolution créatrice", Félix Alcan, Paris, 1924.

28. Berlitz, Charles „Misteries from Forgotten Worlds" Panther Granada Publishing, New York, 1972.

29. Berlitz, Charles, „The Bermuda Triangle", Panther Granada Publishing, London, Toronto, Sydney, New York, 1980.

30. Bertin, Leon „La terre, notre planète", Larousse, Paris, 1956.

31. Biberi, I., „Viața și moartea în evoluția universului", Ed. Enciclopedică Română, București, 1971.

32 Biraud, F. / Ribes J.C., „Le dossier des civilisation extraterrestres", Ed. Fayard, Paris 1970.

33 Blaga, Lucian, „Religie și spirit", Ed. Dacia, Sibiu, 1942.

34. Blaga, Lucian, „Gîndire magică și religie", (în Trilogia valorilor), București, 1946.

35. Blaga, Lucian, „Aspecte antropologice", Ed. Facla, Timișoara, 1976.

36 Blaga, Lucian, „Ființa istorică", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1977.

37. Boccone, Luciano, „UFO — La realtà nascosta", Ed. Ivaldi, 1980.

38 Bohr, Niels, „Fizica atomică și cunoașterea umană", Ed. Științifică, București. 1969

39. Born, M., „Teoria relativității a lui Einstein", Ed. Științifică, București 1969.

40. Bourret, Jean-Claude. „La nouvelle vague des Soucoupes Volantes", Le dossier OVNI de France-Inter, Éditions France-Empire, 1975.

41. Bourret, Jean-Claude, „Le nouveau défi des OVNI". Éditions France-Empire, 1976.

42. Braun, Werner von, „The next 20 years of interplanetary exploration", Marshall Space Flight Center, Huntsville, 1965.

43. Braun, Werner von, ş.a., „L'Histoire mondiale de l'Astronautique", Ed. Hachette, Paris, 1968.

44. Briem, O.E., „Les societés secrèts de mystères", Payot, Paris. 1941.

45. Broglie, Louis de, „Certitudinile şi incertitudinile ştiinţei". Ed. Politică, Bucureşti, 1980.

46. Brunton, P., „L'Egipt Secrète", Payot, Paris, 1938.

47. Buck, Peter H., „Vikingii de la Soare Răsare", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti. 1969.

48. Burian, Jan / Mouchová, Bohumila, „Misterioşii etrusci" Ed. Meridiane, Bucureşti. 1973.

49. Burland. C.A., „The People of the Ancient Americans", Feltham, London. 1970.

50. Cahen. G., „Les conquetes de la pensée scientifique", Dunod, Paris. 1953.

51. Carmody, Francis J., „Arabic astronomical and astrological sciences in Latin translation", University of California Press, Berkeley and Los Angeles, 1956.

52. Carnac, P., „L'Histoire commence à Bimini", Ed. Robert Laffont, Paris, 1973.

53. Carrel, Dr. Alexis, „Omul, fiinţă necunoscută", Ed. Cugetarea — Georgescu Delafras, Bucureşti, 1942.

54. Carrouges. Michel, „Les apparitions des Martiens", Fayard, 1963.

55. Castellan, Yvonne, „Spiritisme", Presses Universitaires de France, Paris, 1965.

56. Câmpeanu, Radu I., „Incursiune într-un univers posibil", Ed. Dacia Cluj-Napoca, 1982.

57. Celan, Dr. Eugen, „Materia vie şi radiaţiile", Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti. 1985.

58. Ceram. C.W., „Zei, morminte, cărturari", Ed. Ştiinţifică. Bucureşti, 1968.

59. Charroux. Robert, „Le livre des secrets trahis", Ed. Robert Laffont, Paris, 1965.

60. Charroux, Robert, „Histoire inconnue des hommes depuis cent mille ans", Paris, 1966.

61. Charroux. Robert, „Le livre des maîtres du monde", Paris, 1967.

62. Charroux, Robert, „Le livre des Mondes Oubliés", Ed. Robert Laffont, Paris, 1971.

63 Charroux, Robert „Lost Worlds", Souvenir Press. 1973.

64. Charroux, Robert, „Les enigmes des Andes", Ed. Robert Laffont, Paris, 1974.

65. Chelariu, Traian, „În căutarea Atlantidei". Ed. Dacia. Cluj-Napoca, 1989.

66. Cloşcă-Grigore, Carmen, „Era cosmică şi Terra", Ed. Albatros, Bucureşti, 1987.

67. Constantin, Dumitru, „Inteligenţa materici", Ed. Militară, Bucureşti, 1981.

68 Corfus, Ilie, „Însemnări de demult". Ed. Junimea, Iaşi. 1975.

69. Corski, N.N., „Tainele oceanului". Ed. Ştiinţifică. Bucureşti, 1963.

70 Cotăescu, I., „Materia vie", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti. 1965.

71. Covarrubias, M., „Indian Art of Mexico and Central America" New York. 1957,

72. Daniel, Constantin, „Civilizaţia Egiptului antic", Ed. Sport-Turism. Bucureşti. 1976.

73 Daniel, Constantin. „Pe urmele vechilor civilizaţii", Ed. Sport-Turism. Bucureşti. 1987.

74. Danois, Edmond le, „L'Atlantique Historie et vie d'un océan", Albin Michel, Paris. 1938.

75 Dauvillier, A., „Génèse, nature et évolution des planètes", Paris. 1947.

76 Davidescu, G., „5 simţuri ?... 5 porţi spre cunoaştere", Ed. Albatros Bucureşti. 1972.

77 Davidovici, Doru, „Lumi galactice. Colegii mei din neştiut", Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986.

78 Däniken, Erich von. „Présence des extra-terrestres", Ed. Robert Laffont. Paris. 1969.

79 Däniken, Erich von, „Chariots of the Gods ?". Souvenir Press, 1969.

80 Däniken, Erich von, „Amintiri despre viitor. Enigme nedezlegate ale trecutului", Ed. Politică, Bucureşti, 1970.

81 Däniken, Erich von, „Retour aux Étoiles", Ed. Robert Laffont, Paris. 1971.

82 Däniken, Erich von, „The Gold of the Gods", Souvenir Press, 1973.

83 Däniken. Erich von, „L'or des Dieux. Les extra-terrestres parmi nous", Ed. Robert Laffont, Paris, 1974.

84. Däniken, Erich von. „In search of Ancient Dods", Bantam edition New York. 1975.

85. Dimboiu, A., „Pe urmele atlanţilor", Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1963.

86. Donini, Ambrogio, „După chipul și asemănarea omului". Ed. Politică, București, 1968.

87 Drake, Frank, „Intelligent Life in Space", MacMillan CO. New York, 1967.

88 Drake, Raymond, „Gli extraterresti e le civilit scomsparse", Armenia Editore, 1974.

89. Drake, Raymond, „Gods and Spaceman throughuot history", Sphere Booky, 1977.

90 Drăgănescu, M., „Profunzimile lumii materiale". Ed. Politică, București, 1979.

91. Drăgănescu, M., „Inelul lumii materiale", Ed. Științifică și Enciclopedică, București. 1989.

92. Dubinin, N.P., „Mișcarea eternă", Ed. Politică. București, 1977.

93. Dumitrescu, Al./Vass, Gh., „Noutăți din cosmosul îndepărtat", Ed. Enciclopedică Română, București, 1973.

94 Dumitru-Snagov, I., „India". Ed. Sport-Turism. București. 1978.

95 Durrant, H., „Le Livre Noir sur les Soucoupes Volantes" Ed. Robert Laffont. Paris. 1970.

96 Durrant. H., „Les dossiers des OVNI". Ed Robert Laffont, Paris. 1973.

97 Durville. H., „Mystères initiatiques". Bibliothèque eudiaque, Paris. 1925.

98 Dyson Freeman. „Disturbing the Univers" Harper Books, New York, 1979.

99 Edwards. Frank. „De nouveaux sur les Soucoupes Volantes", Ed. Robert Laffont. Paris. 1968

100 Edward. Frank. „Farfuriile zburătoare — o chestiune serioasă", Ed. Științifică. București. 1969.

101 Einstein. Albert. „Comment je vois le monde" Flamarion Paris. 1939.

102 Einstein. Albert „Teoria relativității" Ed. Tehnică. București, 1957.

103 Eliade. Mircea. „Le Chamanisme et les technicques archaiques de l'extrase" Payot. Paris. 1949.

104 Eliade Mircea. „Traite d'Histoire des Religions". Payot. Paris. 1949

105 Eliade. Mircea. „Aspecte ale mitului". Ed. Univers. București, 1978.

106 Ebry. Charles „La vie misterieuse des oceans". La Renaissance du Livre. Paris. 1930

10. Vladimir „Biogeneza de la mit la știință". Ed. Albatros, București, 1985.

108. Fallaci, O., „Dacă Soarele moare", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1981.

109. Farcaş, Dan D., „De ce tac civilizaţiile extraterestre", Ed. Albatros, Bucureşti, 1984.

110. Filipaş, Titus, „De la mitul astral la astrofizică", Ed. Scrisul Românesc, Craiova. 1984.

111. Firoiu, V., „Convorbiri cu... Henri Coandă", Ed. Albatros, Bucureşti, 1971.

112. Folescu, Cecil, „Ce este Universul?", Ed. Albastros, Bucureşti, 1988.

113. Fort, Charles, „The books of Charles Fort, Henry Holt and Co.". New York, 1941.

114. Fougères, Gustave, „Les premières civilisations", Librairie Félix Alcan, Paris, 1926.

115. Frazer, J.G., „Les Dieux du Ciel", Paris. 1927.

116. Frederick, R., „A la recherche des extraterrestres", Bordas-Pache, Paris, 1974.

117. Frothingham, Th., cpt., „The Naval History of the World War", Harvard, Cambridge, 1925.

118. Freudenthal, Hans, „LINCOS — Design of Language for Cosmic Intercourse", North-Holland Publishing Co., Amsterdam, 1960.

119. Gagarin, I. / Lebedev, V., „Psihologia şi cosmosul", Ed. Albatros. Bucureşti, 1979.

120. Galanopoulos, A.G., „On the location and the sige of the Atlantis", Alpha, Atena, 1960.

121. Galilei, Galileo, „Dialog despre cele două sisteme principale ale lumii, ptolemeic şi copernician", Ed. Ştiinţifică. Bucureşti, 1962.

122. Gallier, Humbert de, „Filles nobles et Magiciennes", Calmann-Lévy. Éditeurs. Paris, 1913.

123. Gamow, G., „O planetă numită Pământ", Ed. Albatros, Bucureşti, 1968.

124. Garcilaso de la Vega, „El Inca", „Regeştile cronici ale incaşilor", Ed. Univers, Bucureşti, 1974.

125. Gavrilov, V.P.. „Călătorie în trecutul planetei", Ed. Tehnică, Bucureşti, 1980.

126. Gheorghiţă, Florin, „OZN — o problemă modernă", Ed. Junimea, Iaşi. 1973.

127. Gheorghiţă, Florin, „Enigme în galaxie", Ed. Junimea, Iaşi, 1983.

128. Gheorghiţă, Florin, „Întrebările ştiinţei", Ed. Albatros, Bucureşti, 1988.

129. Gheorghiu, Constantin C., „Zborul spre infinit", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1980.

130. Gheorghiu, V.A., „Hipnoza", Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1977.

131. Ghinzburg, V.L., „Astrofizica contemporană", Ed. Enciclopedică Română, București, 1972.

132. Girard, R., „Popol Vuh", Payot, Paris, 1954.

133. Gould, R.T., „Enigmas", University Books, New York, 1965.

134. Grasu, Constantin/Matei, Alexandru, „Ce știm despre Lună", Ed. Tehnică, București, 1989.

135. Grigorescu, Dan, „Inaintea apariției omului", Ed. Albatros, București, 1980.

136. Grosu, Eugenia, „Tainele creierului uman", Ed. Albatros, București, 1981.

137. Guțu, Modest, „Ce știm despre viața extraterestră", Ed. Ion Creangă, București, 1982.

138. Hapgood, Ch. H., „Maps of the ancient Sea Kings", Chilton Books, Philadelphia and New York, 1966.

139. Heard, Gerald, „Les soucoupes volantes", Éditions de Flore, 1951.

140. Heidmann, Jean, „Extragalactic Adventure. Our Strange Universe", Cambridge University Press, 1982.

141. Heissenberg, W. „Pași peste granițe", Ed. Politică, București, 1977.

142 Hertzug, Alexandru, „Dincolo de stele" Ed. OFAR, București, 1943

143. Heyerdahl, Thor, „Aku-Aku. Taina Insulei Paștelui" Ed Științifică, București, 1961.

144. Heyerdahl, Thor „Expedițiile Ra" Ed. Științifică, București, 1973

145. Hobana, I. / Weverbergh, J., „OZN o sfidare pentru rațiunea umană" Ed Enciclopedică Română București 1971.

146 Hobana, I. / Weverbergh J., „Les OVNI en URSS et dans les pays de l'Est". Ed Robert Laffont Paris, 1976.

147. Hollier Denis, coord., „Panorama des sciences Humaines", Gallimard, Paris 1973.

148 Holmes, D.C., „The search for life in other worlds", Ed Sterling, New York 1967

149 Hoylo, F., „Man in the Universe", Columbia University Press, New York 1967

150 Hoyle F „Frontierele astronomiei", Ed. Științifică, București, 1971.

151. Höfling, Helmut, „Cosmosul dintr-o privire", Ed. Politică, București, 1985.

152. Huber, Viorica, „Taina Sfinxului de pe Marte". Ed. Tineretului, București, 1967.

153. Hutin, Serge, „Les civilisations inconnues. Mythes ou réalités", Paris, 1962.

154. Huxley, A., „Și restul e tăcere", Ed. Univers, București. 1977.

155. Hynek, J. Allen, „Experiența OZN. O cercetare științifică", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1978.

156. Iache, Aurelian / Costescu, Anton, „Cultul sfinților", Ed. Științifică, București, 1966.

157. Iahot, O., „Finalitate, Dumnezeu și legile naturii", Ed. Științifică, București, 1964.

158. Ilin, M., „Povestea unui gigant — omul", Ed. Științifică, București, 1965.

159. Infeld, Leopold, „Noile căi ale științei". Ed. Științifică, București, 1960.

160. Ion, Dumitru M., „Farfurii zburătoare", Ed. Tineretului, București 1969.

161. Ispas, Ștefan / Prunariu, Dumitru / Triță, Florea, „Cosmosul, laborator și uzină pentru viitorul omenirii", Ed. Tehnică, București. 1984.

162. Jacobs, D.M., „UFO Controversy in America", Indiana University Press, Bloomington, 1975.

163. Jeans, J., „The misterious universe", Cambridge University Press, 1948.

164. Jirov, N.F., „Atlantida", Ed. Științifică, București. 1967.

165. Jung, C.G., „L'Homme à la découverte de son âme", Payot, Paris, 1962.

166. Kannengiesser, H., „The Campaign in Gallipoli", Hutchinson, London, 1928.

167. Kernbach, Victor. „Enigmele miturilor astrale", Ed. Albatros, București, 1974.

168. Kernbach, Victor, „Miturile esențiale", Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1978.

169. Kernbach, Victor, „Dicționar de mitologie generală", Ed. Albatros, București, 1983.

170. Keyhoe, Donald E., „Les soucoupes volantes existent", Éditions Correa, 1951.

171. Keyhoe, Donald E., „Le dossier des soucoupes volantes", Hachette, Paris, 1954.

172. Keyhoe, Donald E., „The Flying Saucer Conspiracy", Hutchinson, London, 1957.

173. Keyhoe, Donald E., „Allens From Space", Doubleday Garden City, New York, 1973.
174. Keyhoe, Donald E., „Les Étrangers de l'espace", Éditions France-Empire, 1975.
175. Klass, Ph., „UFO's Explained", Random House, New York, 1974.
176. Klein, G., „Les Seigneurs de la Guerre", Ed. Robert Laffont, Paris, 1971.
177. Koestler, A., „Les racines du hassard", Calmann-Lévy, 1971.
178. Kolosimo, Peter, „Ombre sulle stelle", Sugar Editore, 1966.
179. Kolosimo, Peter, „Non e terrestre", Sugar Editore, 1968.
180. Kramer, S.N., „Istoria începe la Summer", Ed. Științifică, București, 1962.
181. Krappe, A.H., „La genèse des mythes", Paris, 1952.
182. Krassa, Peter, „Gott kam von den Sternen", Vienna, 1969.
183. Krippner, S. / Rubin, D., „Galaxies of Life", Science Publishers, New York, 1973.
184. Kusche, Larry D. / Deborah, Blouin, „Bermuda Triangle Bibliographie", Arizona State University Library, Arizona, 1973.
185. Kusche, Larry D., „The Bermuda Triangle Mistery", Warner Books, New York, 1975.
186. Kuznețov, B.G., „Albert Einstein", Ed. Științifică, București, 1968.
187. Lakhovsky, Georges, „L'Origine de la Vie", Gauthier-Villars, Paris, 1925.
188. Lakhovsky, Georges, „Le Secret de la Vie", Gauthier-Villars, Paris, 1928.
189. Lakhovsky, Georges, „L'Étatisme, mort des Nations", Éditions S.A.C.L., Paris, 1931.
190. Lakhovsky, Georges, „La nature et ses mermeilles", Librairie Hachette, Paris, 1936.
191. Larmat, J., „Genetica inteligenței", Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1979.
192. Lăzărescu, George, „Galileo Galilei, Dialog cu planetele", Ed. Albatros, București, 1982.
193. Le Poer Trench, Brinsley, „The flying saucer story", Neville Spearman, 1967.
194. Lecca, Aurel, „Lumi dispărute", Ed. Tineretului, București, 1963.
195. Lehr, Georges, „Contre les soucoupes volantes", Ed. Berger Levrault, 1969.
196. Leonard, Frederick C., „A classificational catalog of the meteoritic falls of the word", Berkeley, 1956.
197. Lévi-Strauss, Claude, „Antropologia structurală", Ed. Politică, București, 1978.

198. Ley, Willy, „Observatorii cerului. O istorie neobișnuită a astronomiei de la Babilon pînă la era cosmică", Ed. Tineretului, București, 1968.

199. Lhote, Henry, „Frescele din Tassili", Ed. Meridiane, București, 1966.

200. Lichtervelde, G. de, „Les Legends de l'inconuu géographique", Paul Lacomblez, Bruxelles, 1903.

201. Lipin, L. / Belov, A., „Cărțile de lut", Ed. Științifică, București, 1960.

202. Lissner, Ivar, „Culturi enigmatice", Ed. Meridiane, București, 1972.

203. Lord, W., „Incredible Victory", Harper and Row Publishers, New York, 1967.

204. Magny, Jules. „Histoire d'un morceau de verre", P. Brunet, Editeur, Paris, 1869.

205. Magor, John, „Our UFO Visitors". Ed. Hancoch, 1977.

206. Maliță, Mircea, „Cronica anului 2000", Ed. Politică, București, 1969.

207. Maliță, Mircea, „Idei în mers", Ed. Albatros, București, 1975.

208. Mallove, Eugene și alții, „A Bibliography on the Search for Extraterrestrial Intelligence", Ed. NASA, 1978.

209. Mandics, G., „Omul și universul", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1983.

210. Marcus, Solomon, „Invenție și descoperire", Ed. Cartea Românească, București, 1989.

211. Matei, Horia, „Enigmele Terrei", Ed. Albatros, București, 1978 (vol. I), 1983 (vol. II).

212. Matz, Friederich, „Creta, Micene, Troia". Ed. Științifică, București 1969.

213. Mazière, F., „Fantastica Insulă a Paștelui", Ed. Sport-Turism, București, 1975.

214. Mărgineanu, N., „Condiția umană". Ed. Științifică, București, 1973.

215 Mc. Donald, James, „OVNI — Le plus grand problème scientifique de notre temps?", Ed. GEPA, Paris, 1969.

216. Menzel, Donald H., „Flying Saucers", Harvard University Press, Cambridge, 1952.

217. Menzel, Donald H. / Lyle G. Boyd, „The World of flying saucers", Garden City, N. Y., Doubleday, 1963.

218. Merleau-Ponty, Jacques, „Cosmologia secolului XX", Ed. Științifică, București, 1978.

219. Mesarovici, M. / Pestel, E., „Omenirea la răspintie", Ed. Politică, București, 1975.

220. Michel, Aimé, „Lueurs sur les soucoupes volantes", Ed. Mame, Paris, 1954.

221. Michel, Aimé, „A propos des soucoupes volantes. Mistérieux Objets Célestes", Ed. Planète, Paris, 1967.

222. Michel, Aimé, „Pour les soucoupes volantes", Ed. Berger Levrault, Paris, 1969.

223. Mironov, Alexandru, „Enigmatic, pământul", Ed. Scrisul Românesc, Craiova, 1977.

224. Mironov, Alexandru / Boiu, Alexandru, „Proiecte planetare, Ed. Albatros, București, 1988.

225. Monod J., „Le hasard et la necesité", Éditions du Seuil, Paris, 1970.

226. Mooney, Richard, „Colonie Terre", Ed. Presse de la Cité, 1975.

227. Moore, A. D., „Invenție, descoperire, creativitate", Ed. Enciclopedică Română, București, 1975.

228. Moore, W. L. / Berlitz, Ch., „The Philadelphia Experiment", Fawcett Crest, New York, 1979.

229. Morrison, Ph. / Billingham, John / Wolfe, J., „The Search for Extraterrestrial Inteligence", Ed. NASA, 1977.

230. Murdin, Paul / Allen, David, „Catalogue of the Universe", Cambridge University Press, 1979.

231. Muscan, Catinca, „Explorări în enigmatic", Ed. Albatros, București, 1984.

232. Niciu, Marțian I., „Cucerirea cosmosului și progresul omenirii", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1978.

233. Nicoară, Pavel „Inchiziția", Ed. Științifică, București, 1963.

234 Nicolau, E., „Omul între două infinituri", Ed. Politică, București, 1972.

235 Novăceanu, Darie „Precolumbia", Ed. Sport-Turism, București, 1975.

236 Oparin, A. I. „Originea vieții pe pământ", Ed. Științifică, București, 1960.

237 Oparin A. I. / Fesenkov, V G., „Viața în Univers" Ed. Științifică, București 1961.

238. Pantin, C.F.A., „Raporturile dintre științe", Ed. Enciclopedică Română, București, 1972.

239. Pauwels, Louis / Bergier Jacques, „Le Matin de Magiciens", Paris, 1960.

240. Pauwels, Louis / Bergier, Jacques, „The Eternal Man", Souvenir Press, 1972.

241 Peierls, R. E., „Legile naturii", Ed. Științifică, București, 1963.

242 Perel, I. G., „Dezvoltarea concepțiilor despre univers", Ed. Științifică, București, 1964.

243. Péret, Benjamin, „Anthologie des mythes, Légendes et contes populaires d'Amérique", Paris, 1960.

244. Pike, R. J., „Geometric Interpretation of Lunar Craters, Apolio 15—17 orbital Investigations", USGS, Profess. Paper, 1046—C, Washington, 1980.

245 Pinotti, Roberto, „UFO — Missione Uomo", Ed. Armenia, 1976.

246. Plantier, Jean, „La propulsion des soucoupes volantes" Ed. Mame, 1955.

247. Platon, „Opere", Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1975.

248. Popescu, Dan, „Universul în alb-negru", Ed. Albatros, Bucureşti, 1987.

249. Popescu, Mihai/Spulber, Virgil, „Descoperiri ştiinţifice — legendă şi adevăr", Ed. Albatros, Bucureşti, 1987.

250 Popovici, Călin, „Radioastronomia", Ed. Tehnică, Bucureşti, 1956.

251. Potocki, Jan, „Manuscrisul de la Saragosa", Ed. Univers, Bucureşti, 1971.

252. Prunariu, Dumitru / Stark, Alexandru, „La cinci minute după cosmos", Ed. Militară, Bucureşti, 1982.

253. Ribera, Antonio, „El Gran Enigma de los Platilos Volantes", Ed. Plaza et Janes, 1976.

254. Ribera, Antonio, „El misterio de Ummo", Ed. Plaza et Janes, 1979.

255. Rolleston, T W., „Myths and Legends of the Celtic Race", London, 1919.

256 Roşu, Lucian, „Treptele antropogenezei", Ed. Ştiinţifică Enciclopedică, Bucureşti, 1987.

257 Roussel, Robert, „OVNI — La fin du secret", Ed P Belfond, 1978.

258. Radicikov, Iordan, „Desene pe stînci", Ed. Minerva, Bucureşti, 1978.

259. Ruppelt, Edward J., „The report on unidentified flying objects", Victor Gollancz Ltd., London, 1956.

260. Sagan, Carl / Şklovski, I. S., „Intelligent Life in the Universe", Dell Publishing Co. Inc., N. Y 1966, Holden Day, San Francisco, 1966.

261 Sagan, Carl, „Creierul lui Broca De la pămînt la ..." Ed. Politică, Bucureşti, 1989.

262 Salvat, Henri, „Inteligenţă, mituri şi realităţi", Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1972

263 Sanderson, I. T., „Invisible Residents", World, New York 1970.

264. Sanders, David R. / Harkins, Roger R., „UFO's ? Yes ... Books, 1968.

265. Saurat, Denis, „Atlantis and the Giants", Faber & Faber, 1957.

266 Săhleanu, V., „Știința și filozofia informației", Ed. Politică, București, 1972.

267 Schrödinger, Erwin, „Ce este viața ? Spirit și materie", Ed. Politică, București, 1980.

268 Schwennhagen, Ludwig, „Antiga historia do Brasil", Rio de Janeiro, 1970.

269 Scott, Rogo D., „UFO Aduction", New York, 1980.

270 Segno, A. Victor, „Legea mentalismului", Biblioteca Revistei Idei, București, 1930.

271 Sevin, E., „La planète transplutonienne", Gauthier-Villars. Paris, 1949.

272 Snow, E. R., „Unsolved Mysteries of Sea and Shore", Mead, New York, 1963.

273 Smilga, V., „Evident ? Nu, încă nelămurit", Ed. Științifică, București, 1963.

274 Smith, A. E. Wilder, „Originea omului, destinul omului", Traducere din lb. engleză, Ed. Biblică, Londra, 1980.

275 Soran, V., „Viața în Univers", Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1977.

276 Sorohan, Elvira, texte antologate și comentate de, „Cartea cronicilor", Ed. Junimea, Iași, 1986.

277 Steiger, B., „Strangers from the skies", Award Books, New York, 1966.

278 Stoenescu, Alexandru, „Omul nu va rămîne țintuit de Pămînt", Ed. Științifică, București, 1963.

279 Stoenescu, Alexandru, „Introducere în teoria relativității" Ed. Tehnică, București, 1964.

280 Sweig, Stefan, „Orele astrale ale omenirii", Ed. Muzicală, București, 1976.

281 Șerban, Mihai E., „Semenii între rațiune", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1982.

282 Șerban, Mihai E., „Omul și astrele", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1986.

283 Ștefan, I. M., „Pietrele din cer", Ed. Științifică, București, 1963.

284 Ștefan, I. M., „Familia Soarelui", Ed. Științifică, București, 1965

285 Tarling, D. H. / Tarling, M. P., „Deriva continentelor", Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1978.

286 Taton, René, „Causalités et accidents de la découverte scientifique", Masson et C.ie, Paris, 1955.

287 Teilhard de Chardin, P., „Die Zukunft des Menschen", Walter, 1963.

288 Teodorescu, Nicolae / Chiș, Gheorghe, „Cerul, o taină descifrată...", Ed. Albatros, București, 1982.

289,. Tarade, Guy, „Soucoupes volantes et civilisations d'outre espace", Editions J'ai Lu, 1969.

290. Teodoru, Paul, „De la roată la farfuria zburătoare", Ed. Albatros, București, 1985.

291. Tihov, G.A.. „Astrobiologia", Ed. Tineretului. București, 1955.

292. Thomas, Paul, „Les Extra-Terrestres", Paris, 1962.

293. Todericiu, Dumitru, „Potopul lui Noe". Ed. Științifică, București, 1966.

294. Todericiu, Dumitru, „Spre America înainte de Columb", Ed. Științifică, București. 1966.

295. Todoran, Ioan, „Cît mai aproape de stele", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1977.

296. Todoran, Ioan / Țăran, Eugen, „În căutarea vieții pe alte planete", Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1983.

297. Toffler, A., „Șocul viitorului", Ed. Politică, București, 1973.

298. Toma, E., „Prin Sistemul Solar", Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1978.

299. Tomas, Andrew, „Nous ne sommes pas les premier", El. Albin Michel, Paris, 1972.

300. Valdgard, S. L., „Pămîntul și Universul". Ed. Tineretului, București, 1965.

301. Vallée, Jean et Janine, „Les phénomènes insolites de l'espace", Ed. La Table Ronde, 1966.

302. Vallée, Jacques, „Passport to Magonia", Chicago, 1969.

303. Vallée, Jacques, „Chroniques des apparitions extraterrestres", Ed. J'ai Lu, Paris, 1972.

304. Vallée, Jacques, „Le Collège invisibble", Ed. Albin Michel, 1975.

305. Valmiki, „Ramayana", Ed. Științifică, București, 1968.

306. Vasiliu, E., „Lumina — undă sau corpuscul?", Ed. Albatros, București, 1976.

307. Văcaru, Vasile V. (coordonator), „Descoperiri științifice ale secolului XX", Mică enciclopedie, Ed. Ion Creangă, București. 1979.

308 Văduva-Poenaru, Ion, „Omul în fața științei", Ed. Politică, 1985.

309. Văduva-Poenaru, Ion, „Știință contra imposibil. Orizonturile cunoașterii", Ed Politică, București, 1988.

310. Velikovsky, I., „Worlds in collision", Doubleday & Co., New York 1950.

311 Voiculescu, V. / Steriade, M., „Din istoria cunoașterii creierului". Ed. Științifică, București, 1963.

312. Watson, L., „Histoire naturelle du surnaturel", Ed. Albin Michel, Paris, 1974.

313. Watson, L., „Je reviens de l'inconnu", Ed. Albin Michel, Paris 1977.

314. Wauchope, R., „Implications of radlocarbon dates, from Middle and South America". Tulane University, New Orleans, 1954.

315. Weinberg, S., „Primele trei minute ale Universului", Ed. Politică, Bucureşti, 1985.

316. Wenzel, Hein, „La mer, le plus grand continent du monde", Kümmerly & Frey, Berne, 1961.

317. Wichmann, H. E., „Fizica cuantică", Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1983.

318. Wiener N., „Dumnezeu şi Golem", Ed. Politică, Bucureşti, 1969.

319. Wilkins, H. Percy, „Misteries of space and time", F. Muller Ltd., London, 1955.

320. Wilkins, H. T., „Strange Mysteries of Time and Space", Citadel Press, New York, 1959.

321. Withe, J. / Krippner, S., „Future Science", Anchor Press, New York, 1977.

322. Wolfe, E. W. et al., „The geologic investigation of the Taurus — Littrow Valley : Apollo 17 landing site", USGŞ, Profess. Paper, 1080, Washington, 1981.

323. Zăgănescu, Florin, „De la Icar la cuceritorii Lunii", Ed. Albatros, Bucureşti, 1975.

324. Zăgănescu, Florin, „Tectitele, mesageri extratereştrii ?", Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981.

325. Zighel, F. I., „Cometele", Ed. Tehnică, Bucureşti, 1954.

326. Ziegel, F. Y., „Nuclear explosion over the Taiga", US—Dep. of Commerce, Office of technical Services, 1962.

327. * * „Biblia sau Sfînta Scriptură a Vechiului şi Noului Testament", Societatea Biblică pentru răspîndirea Bibliei în Anglia şi străinătate, Bucureşti, 1930.

328. * * * „Epopeea lui Ghilgameş", Ed. pentru Literatură Universală, Bucureşti. 1966.

329. * * * „Există alte fiinţe în Cosmos ?", Ed. Politică, Bucureşti, 1986.

În afara listei bibliografice prezentate mai sus, au mai fost folosite ca surse de documentare, pentru întocmirea atît a prezentului volum, cît şi a celor ce vor urma, cîteva zeci de mii de articole apărute în presa românească şi internaţională, îndeosebi după cel de-al doilea război mondial. Evident, simpla enumerare a acestora, ar necesita un spaţiu tipografic foarte întins, fapt pentru care evităm să o facem.

Reamintim de asemenea că, încă din vara anului 1977, a luat ființă la Vălenii de Munte un grup particular de cercetare a fenomenului OZN în țara noastră, intitulat Grupul RUFOR (Romanian UFO Researchers). Din anul 1979 începe să apară și o revistă de veritabil „samisdat" românesc, purtînd același nume: „RUFOR". O parte din evenimentele OZN petrecute pe teritoriul României în ultimele două decenii, avînd ca sursă principală de documentare revista „RUFOR" și documentația aflată în posesia Grupului, au fost deja descrise succint în săptămînalul „Magazin", începînd cu numărul său din 20 octombrie 1990. Vom încerca să reluăm aceste evenimente, mai pe larg și însoțite de documente fotografice revelatoare, într-unul din volumele următoare ale prezentei lucrări.

CONSULTANȚ: IOAN DAN NICOLESCU
TEHNOREDACTARE: V. M.
TIRAJ: 5 000 + 15 000
TIPARUL EXECUTAT LA „GRAFICA PRAHOVEANA"
1992